

РОБЪРТ ЛЪДДЛЪМ

Уикендът на Остърман

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ УИКЕНДЪТ НА ОСТЪРМАН

Превод: Стоянка Сербезова, Ели Леви

chitanka.info

Джон Танър — директор на отдел „Новини“ в телевизионната компания „Стандард Мючуъл“, очаква седмичното парти с най-близките си приятели — семействата Кардоне, Тримейн и Остърман. Получава съобщение от ЦРУ, че всички те са заподозрени като фанатични убийци и членове на конспиративната организация „Омега“.

От този момент семейство Танър е преследвано от денонощни кошмари, насилие и убийства. Не е ясно кои са техни приятели и кои — смъртни врагове.

ПЪРВА ЧАСТ

НЕДЕЛЯ СЛЕДОБЕД

Садъл Вали, Ню Джърси, всъщност е село.

Във всеки случай, когато строителните предприемачи, дочули тревожните сигнали от западащия буржоазен Манхатън, в края на трийсетте години на века нахлуха в безжизнените земи, намериха село.

Белият пътен знак с формата на щит на Вали Роуд гласи:

САДЪЛ ВАЛИ

ВИЛИДЖ ИНКОРПЪРЕЙТИД 1862 Добре дошли

„Добре дошли“ е изписано с по-дребен шрифт от предхождащите го думи, защото външните хора, онези пришълци с коли, които пристигат в неделя следобед и обичат да наблюдават жителите му в действителност съвсем не са добре дошли. В неделя следобед две полицейски коли от Садъл Вали патрулират по улиците.

Би могло също да се отбележи, че на пътния знак не пише нито дори просто:

САДЪЛ ВАЛИ, НЮ ДЖЪРСИ

САДЪЛ ВАЛИ, Н. ДЖ.

САДЪЛ ВАЛИ

Садъл Вали не признава по-висша власт, то само си е господар. Изолирано, спокойно, неприкосновено.

Неотдавна, в юлски неделен следобед, едната от двете полицейски коли изглеждаше изключително старателна. Бялата кола със сини линии бродеше из улиците малко по-бързо от обикновено. Отиваше от единия до другия край на селището — кръстосваше жилищните райони, обхождаше отпред, отзад и отстрани обширните, оформени с вкус едноакрови парцели.

Точно тази кола беше забелязана точно през този неделен следобед от няколко жители на Садъл Вали.

Трябваше да бъде забелязана, това беше част от внимателно измисления план.

* * *

Джон Танър, с къси тенис-шорти и риза, която беше носил и предния ден, с маратонки на бос крак чистеше гаража си и с половин ухо се вслушваше в звуците долитащи откъм басейна, където дванайсетгодишният му син Реймънд си беше поканил приятели. От време на време, когато крясъците преминаваха в разговор или съвсем утихваха, Танър се спускаше по алеята, за да може да погледне през вътрешния двор към басейна и да се увери, че с децата всичко е наред.

Тъкмо тръгваше да провери децата, когато жената на Танър — Алис влезе в гаража през вратата до пералнята и с раздражение посочи с пръст към купчината от счупени неща за изхвърляне. Джон мразеше да се разделя с вещите си и насъбралата се купчина боклуци я вбесяваше. Този път тя посочи към сеялка, която от седмици лежеше в задната част на гаража. Джон забеляза жеста ѝ.

— Останки от миналото. Бих могъл да я монтирам върху рамка от ковано желязо и да я продам на Музея за модерно изкуство — каза той. — Забравени шедьоври от Предградинарски период.

Алис Танър се изсмя. Мъжът ѝ отново забеляза, както беше забелязвал толкова много пъти, че смехът ѝ е хубав и приятен.

— Ще я издърпам до бордюра на тротоара и в понеделник ще я вземат. — Алис посегна към реликвата.

— Правилно. Чакай, аз ще го направя.

— Не, няма да го направиш. По средата на пътя ще се откажеш.

Мъжът ѝ вдигна сеялката и я пренесе над стоящата до нея ротационна косачка „Бригс и Стратън“ и я постави в краката ѝ. Алис се запромъква покрай поставеният върху пералнята малък сутиен „Триумф“, който тя шеговито наричаше „моя символ на социален престиж“. Веднага щом започна да бута сеялката по алеята, дясното ѝ колело падна. И двамата се изсмяха.

— Сделката с музея се урежда. Няма да могат да ѝ устоят.

Алис вдигна поглед и смехът и секна. На четирийсет ярда от тях, пред къщата им на Орчард Драйв бавно преминаваше бялата патрулна кола.

— Гестапо пази хората този следобед — отбеляза тя.

— Какво? — Танър вдигна колелото и го хвърли в отделението за семената на сеялката.

— Най-добрите в Садъл Вали в действие. За втори или трети път минават по Орчард Драйв.

Танър погледна отдалечаващата се патрулна кола. Шофьорът, полицаят Дженкинс, улови погледа му и за негово учудване нито му махна с ръка нито го поздрави. Никакъв признак, че се познават. Все пак, ако не приятели, те бяха поне познати.

— Може би кучето е лаело прекалено силно снощи.

— Детегледачката не каза нищо.

— Долар и петдесет цента на час е приличен подкуп, за да мълчи.

— По-добре е да закараш това нещо, скъпи. — Алис престана да мисли за полицейската кола. — Без колело вече е работа за таткото. Аз ще погледна децата.

Теглейки сеялката, Танър стигна до бордюра на тротоара. Погледът му беше привлечен от ярка светлина, идваща от около шейсет ярда. На запад Орчард Драйв завиваше наляво покрай групичка дървета. На няколко фута отвъд средата на завоя бяха най-близките им съседи, семейство Сканлън.

Патрулната кола, паркирана край пътя, отразяваше слънцето и светлината попадеше право в очите му.

Двамата полицаи се бяха обърнали на седалката и се взираха през задното стъкло, взираха се, той беше сигурен, е него. Няколко секунди Танър остана неподвижен. После тръгна към колата. Двамата полицаи се обърнаха напред, шофьорът запали двигателя и колата бързо се отдалечи.

Танър объркано погледна след нея, а после бавно тръгна към къщата си.

Полицейската кола на Садъл Вали профуча към Пийчтрий Лейн. Там намали и продължи със скоростта, с която обхождаше селото.

* * *

Ричард Тримейн седеше в прохладната си всекидневна и наблюдаваше „Метс“, които водеха с шест пробег^[1]. Завесите на

големите еркерни прозорци бяха събрани.

Изведнъж Тримейн стана от стола и отиде до прозореца. Патрулната кола отново беше тук. Само че сега стоеше почти неподвижно.

— Ей, Джини! — изпика той на жена си. — Ела за минутка.

Вирджиния Тримейн слезе грациозно по трите стъпала към всекидневната.

— Какво има? Не ме викаш, за да ми кажеш, че твоите „Метс“ или „Джетс“ са спечелили играта?

— Снощи, когато Джон и Алис бяха вкъщи... той и аз ... прилично ли се държахме? Искам да кажа, не бяхме много шумни, нали?

— И двамата бяхте гипсирани. Но приятни. Защо?

— Знам, че бяхме пияни. Беше отвратителна седмица. Но нали не направихме нищо необичайно?

— Не, разбира се. Адвокатите и журналистите са модел на приличие. Защо питаш?

— Проклетата полицейска кола минава покрай нас за пети път.

— О! — Вирджиния почувства как стомахът ѝ се сви. — Сигурен ли си?

— Човек не може да не забележи там кола през деня.

— Да, мисля, че не може... Каза, че седмицата е била отвратителна. Нима този ужасен човек се опитва да...

— О, Господи, не! Помолих те да го забравиш. Той само много приказва. Прие случая прекалено лично.

Тримейн продължи да гледа през прозореца. Полицейската кола се отдалечаваше.

— Обаче те е заплашил. Ти каза че го е направил. Твърдял, че има връзки...

Тримейн бавно се обърна и погледна жена си.

— Всички имаме връзки, нали? Някои чак в Швейцария.

— Моля те, Дик, това е абсурдно.

— Естествено. Колата замина... вероятно няма нищо. През октомври отново ще получат увеличение на заплатите. Навярно търсят къщи за купуване. Копелета! Получават повече от мен, след като пет години съм учил право.

— Ако питащ мен, мисля, че си малко нервен от главоболието.

— Може би си права.

Вирджиния гледаше мъжа си. Той продължаваше да се взира през прозореца.

— Прислужницата иска да си вземе свободен ден в сряда. Ще обядваме навън, нали.

— Да.

Той не се обърна.

Жена му се изкачи обратно във вестибюла и погледна назад към мъжа си. Сега той гледаше нея. На челото му бяха избили капчици пот, а стаята беше прохладна.

* * *

Патрулната кола на Садъл Вали се отправи на изток към шосе 5, главната връзка с Манхатън, който се намираше на двайсет и шест мили. Спря на едно отклонение, издигнато над изход 10 А. Полицаят от дясно на шофьора извади бинокъл от жабката и започна да оглежда внимателно колите, които слизаха от рампата на изхода. Бинокълът беше с лещи на „Цайс Икон“.

След няколко минути полицаят потупа по ръката шофьора Дженкинс и той погледна през отворения прозорец. Дженкинс му направи знак да му даде бинокъла, доближи го до очите си и проследи автомобила, който колегата му беше посочил. Изрече само една дума:

— Разбрано.

Дженкинс запали колата и потегли на юг. Вдигна слушалката на радиотелефона.

— Обажда се кола 2. Движим се на юг по Реджистър Роуд. Следим зелена лимузина форд, нюйоркска регистрация. Пълна е с негри или пуерториканци.

Отговорът се чу в слушалката, придружен от пукане:

— Прието, кола 2. Преследвайте ги, по дяволите!

— Дадено. Няма проблеми. Край.

Патрулната кола сви наляво и се спусна по дългия наклон към шосе 5. Вече на магистралата Дженкинс рязко натисна педала на газта и колата се втурна по гладката повърхност. След шейсет секунди километражът показваше деветдесет и две мили в час.

Четири минути по-късно патрулната кола намали скоростта, навлизайки в голям завой. На няколкостотин ярдаслед завоя имаше две алуминиеви телефонни будки — стъкло и метал, отразяващи яркия блясък на юлското слънце.

Полицейската кола спря и спътникът на Дженкинс слезе.

— Имате ли един дайм^[2]?

— За Бога, мистър Макдърмът! — изсмя си Дженкинс. — От петнайсет години сте в разузнаването, а не си носите монети, за да осъществявате връзка.

— Не се правете на много умен! Имам една, но е от никел и е с „индианска глава“^[3].

— Заповядайте. — Дженкинс извади монета от джоба си и я подаде на Макдърмът. — Някоя антибалистична ракета ще ви направи беля и вие няма да използвате дайм с образа на Рузвелт^[4], за да дадете сигнал за тревога.

— Не знам дали бих го направил.

Макдърмът се приближи до телефонната будка, бутна скърцащата блестяща врата и набра нулата. В будката беше задушно, спареният въздух не помръдваше и той задържа с крака си вратата отворена.

— Ще обърна — извика Дженкинс от прозореца на колата. — Ще ви взема от другата страна на завоя.

— Добре... Централа. Разговор за тяхна сметка с Ню Хампшир. Код 3-1-2. 65401. Ще говори мистър Ледър.

Нямаше грешка. Макдърмът беше поискал разговор с щата Ню Хампшир и телефонистката го свърза. Тя не можеше да знае, че този номер няма да предизвика звън на телефон в щата Ню Хампшир. Защото някъде в един подземен комплекс, състоящ се от хиляди телефонни линии, малко реле се задействаше, върху площ от четвърт инч падаше миниатюрна магнитна пластинка и осъществяваше друга връзка. В резултат позвъня телефон на двеста мили южно от Садъл Вали в двуетажна къща от червени тухли, обградена с дванадесет футова ограда, по която течеше електрически ток.

Тази къща представляваше едно от десетина грижливо охранявани здания, които образуваха единен комплекс. Веднага след ограда започваше гъста гора. Това място се наричаше Маклейн в щата Вирджиния. Постройката принадлежеше на Централното

Разузнавателно Управление, оградено от целият свят и надеждно защитено и независимо.

Седящият зад работното бюро човек в офис на вторият етаж облекчено въздъхна и изгаси в пепелника недопушената си цигара. Той чакаше с нетърпение това позвъняване и проследявайки с удовлетворение как ролките на записващото устройство автоматично се задействаха, вдигна слушалката.

— Говори Андрус... Да, да, аз ще платя за разговора, — отговори той на телефонистката.

— Докладва Садъл Вали... — се чу от другия край на линията.

— Говорете. Магнетофона е включен.

— Всички заподозрени са на мястото. Кардоне току що се върна със семейството си от летище „Кенеди“.

— Ние знаем, че той е долетял.

— Тогава за какъв дявол се мотаем тук?

— Там при вас е опасно. Можел е да попадне на авария.

— В неделя през деня?

— Както и по всяко друго време... Искате ли статистика с нещастните случаи във вашия участък?

— Ама и вие с тези компютри...

Андрус повдигна рамене. Оперативните агенти винаги намираха за какво да недоволстват.

— Значи всичките трима си седят по домовете, правилно ли ви разбрах?

— Да, Танер, Тримейн и Кардоне. Всички, за които говорехме. Първите двама вече ги забелязахме. Към Кардоне ще наминем след няколко минути.

— Има ли още нещо?

— Засега не.

— Как се чувства супрагата?

— Лилиан все се заглежда към местните имоти. Все още иска да купи къща като тези тук. Завиждам на Дженкинс — той е ерген...

— При нашето заплащане, Макдермът, едва ли нещо ще купиш.

— Аз точно това и казах, но тя продължава да ме навива.

Андрус се намръщи.

— Чувам, че там плащат още по-малко.

— Не може да бъде... А ето го и Дженкинс дойде. Добре, ще поддържаме връзка.

* * *

Джоузеф Кардоне приближи с кадилака си по кръговата пътека и спря до каменните стъпала, водещи към масивните дъбови врати. Изключи мотора, разпери рамене и с удоволствие се протегна, като едва не закачи със сгънатите си в лактите ръце тапицерията на автомобила. След това въздъхна и се обърна назад, за да събуди своите двама сина — на шест и седем години. Дванадесетгодишната му дъщеря не спеше. Тя четеше комикс.

До него седеше жена му Бети. Тя погледна през прозореца на колата.

— На гости е добре, а вкъщи е по-добре.

Кардоне се разсмя и погали с тежката си длан рамото на жена си.

— Сигурно е така, ти наистина ли така мислиш?

— Разбира се.

— Виж ти... винаги когато се върнем тук повтаряш тези думи.

— Имаме чудесен дом, — усмихна се Бети.

Кардоне отвори задната врата на автомобила обръщайки се към дъщеря си:

— Ей, принцесо! Изведи братята си и помогни на майка ти с полеките неща.

След това извади ключа от патрона на запалването и се отправи към багажника.

— А Лиза къде е?

— Тя няма да дойде до вторник. Не забравяй, че ние дойдохме три дни по-рано. Освободих я за цялото време на нашата отпуска.

Кардоне се намръщи. Мисълта, че ще се наложи да прекарат два дни без домашната прислужница не предизвика в него особен оптимизъм.

— Нищо, ще отидем някъде да хапнем.

— Днес нямаме друг избор. Замразените продукти се размразяват прекалено бавно.

Бети Кардоне се изкачи по стълбите към вратата, като пътъом извади от чантичката си ключ.

Джоу не реагира на нейната реплика. Той обичаше да похапва, но не понасяше гозбите на жена си. Богатите наследнички от Честнът Хил никога нямеше да достигнат в кулинарията такива висоти, каквито са достъпни за всяка италианска прислужница от Филадельфия.

След около час, мощният климатик прогони застоялият за две седмици въздух и в къщата стана прохладно. Джоу винаги се интересуваше от подобни вещи, а сега, когато забогатя и достигна високо положение в обществото още по придирчиво следеше за тях. Излезе на терасата и с удоволствие хвърли поглед към поляната пред дома. Там сред кръглата ярко зелена полянка и оградена с камъни сива пътека за автомобила растеше огромна върба. Градинарите внимателно се грижеха за всичко това. Така и трябваше, вземаха безбожно скъпо. Макар че разходите вече въобще не го интересуваха.

Изведнъж помръдна. Ето я отново. Патрулната кола. Виждаше я за трети път, откакто беше излязъл от магистралата.

— Ей! спрете!

Двамата полицаи в колата се спогледаха за момент, готови да изчезнат. Но Кардоне изтича до бордюра на тротоара.

— Ей!

Патрулната кола спря.

— Да, мистър Кардоне?

— Какво стана с полиция напоследък. Случило ли се е нещо?

— Не, мистър Кардоне. Сезон на отпуските. Само проверяваме по графика кога се връщат жителите на селището. Очаквахме ви днес следобед и просто искахме да проверим дали сте вие. За да отметнем къщата ви от списъка.

Джоу наблюдаваше внимателно полицая. Беше му ясно, че лъже, а и полицая знаеше това.

— Изкарвате си парите.

— Стараем се, мистър Кардоне.

— Обзалагам се, че е така.

— Приятен ден, сър.

Колата потегли рязко.

Джоу погледна след нея. Не възнамеряваше да ходи в службата до средата на седмицата, но сега трябваше да промени решението си.

Сутринта щеше да замине за Ню Йорк.

* * *

В неделя следобед, между пет и шест часа. Танър се затваряше в кабинета си, стая, облицована с орехова ламперия и три телевизора, и гледаше три различни интервюта едновременно.

Алис знаеше, че мъжът ѝ трябва да гледа. Като директор на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“ част от работата му беше да следи конкуренцията. Алис обаче мислеше, че има нещо зловещо човек да седи сам в полуосветена стая и да гледа едновременно три телевизора, и непрекъснато мърмореше.

Днес Танър напомни на жена си, че ще трябва да пропусне следващата неделя, Бърни и Лийла щяха да бъдат тук и нищо не можеше да попречи на уикенда на Остърман. И така, той седеше в затъмнената стая и прекрасно знаеше какво ще види.

Всеки директор на отдел „Новини“ на телевизионна компания имаше своя любима програма, на която посвещаваше повече време. За Танър това беше предаването на Удуърд — половин час в неделя следобед, през които най-добрият новинар в бизнеса интервюираше един-единствен човек, обикновено противоречива фигура, изпълнила в момента заглавията в пресата.

Днес Чарлс Удуърд интервюираше заместник-министъра Ралф Аштън от Министерство на външните работи. Изведнъж се оказа, че самият министър в момента не е на разположение, ето защо Аштън трябваше да заеме мястото му.

Министерството беше допуснало огромна грешка. Аштън беше безмозъчен бивш бизнесмен, чието единствено ценно качество беше способността да прави пари. Някой беше направил голям пропуск, като го беше избрал да представлява правителството. Освен ако не съществуваха други мотиви.

Удуърд щеше да го разпъне на кръст.

Докато слушаше безсмислените отговори на Аштън, Танър си даде сметка, че много хора във Вашингтон скоро щяха да започнат да си телефонират един на друг. Учтивата интонация на Удуърд не можеше да скрие растящата му враждебност към заместник-

министъра. Журналистическият му инстинкт не беше задоволен. Скоро тонът му щеше да стане леден и Аштън щеше да бъде сразен. Любезно, без съмнение, но все пак сразен.

Когато гледаше подобни неща, Танър се смущаваше.

Увеличи звука на втория телевизор. Със скучен глас водещия запознаваше зрителите с живота и длъжностите на членовете на експертната комисия, които щяха да задават въпроси на представител на Обединените нации от Гана. Чернокожият дипломат изглеждаше така, сякаш го караха към гилотината пред няколко мадам Дефарж от мъжки пол. Много бели, добре платени мадам Дефарж.

Нямаше никаква конкуренция.

Третата програма беше по-добра, но и тук нямаше конкуренция.

Танър реши, че е гледал достатъчно. Той беше много по-добър, за да се тревожи. Сутринта щеше да си пусне лентата с интервюто на Удуърд. Беше само пет и двацет и слънцето все още огряваше басейна.

Чу виковете на дъщеря си, завърнала се от Кънтри-клуба, и гласовете на приятелите на Реймънд откъм вътрешния двор, които неохотно си тръгваха. Семейството му се беше събрало. Тримата вероятно седяха навън и го чакаха да свърши да гледа телевизия и да запали огъня за скарата. Щеше да ги изненада.

Изключи телевизорите и сложи бележника и молива на бюрото. Беше време да си пийне.

Танър отвори вратата на кабинета и влезе във всекидневната. През задните прозорци видя Алис и децата, които играеха на играта „Направи като мен“. Те скачаха от водата в невисокия трамплин като се смееха дружно.

Алис най-накрая получи спокойствие и щастие. Тя го заслужаваше, господи, тя го заслужаваше!

Танър гледаше жена си. Алис скочи с изпънати пръсти на краката във водата и бързо изплува, за да се увери, че всичко е наред с осемгодишната Жанет, която я беше последвала.

Удивително! След всичките тези години той обичаше жена си повече от всякога.

Спомни си патрулната кола, после пропъди мисълта от съзнанието си. Полицайте просто търсеха усамотено място, където да починат, или да изслушат необезпокоявани мача. Беше чувал, че

полицаяте правят така в Ню Йорк. А защо не и в Садъл Вали? В Садъл Вали беше далеч по-спокойно.

Навярно Садъл Вали беше най-спокойното място на света, или поне на Джон Танър му изглеждаше така в този неделен следобед.

* * *

Ричард Тримейн изключи единствения телевизор, който гледаше, десет минути след като Джон Танър беше изключил трите телевизора. „Метс“ в крайна сметка бяха спечелили.

Главоболието му беше минало, а заедно с него и раздразнението. Джини беше права, мислеше си той. Просто беше нервен. Нямаше причини да си го изкарва на семейството. Стомахът му вече беше по-добре. Малко храна щеше съвсем да го оправи. Може би щеше да се обади на Джони и Али и да заведе Джини да поплува в басейна им.

Джини непрекъснато го питаше защо нямат собствен басейн. Не беше тайна, че доходите им няколко пъти надвишаваха доходите на семейство Танър. Всеки можеше да го види. Но Тримейн знаеше защо.

Басейнът щеше да бъде излишен символ на благополучие. На четирийсет и четири години това щеше да бъде прекалено много. Стигаше им, че се бяха преместили в Садъл Вали, когато той беше на трийсет и осем години. Къща за седемдесет и четири хиляди долара на трийсет и осем годишна възраст. Петдесет хиляди долара в брой. Басейнът можеше да почака до четирийсет и петия му рожден ден. Тогава вече щеше да бъде по-нормално да има и басейн.

Разбира се, хората — клиентите — не се замисляха, че беше завършил право в Йейлския университет и беше сред най-добрите във випуска, че беше работил като чиновник в Научното дружество на юристите и беше прекарал три години на най-ниското стъпало в компанията си, преди парите да дойдат при него. Когато обаче дойдоха, дойдоха бързо.

Тримейн излезе във вътрешния двор. Джини и тринайсетгодишната им дъщеря Пеги режеха рози близо до една бяла беседка. Целият му заден двор, почти половин акър, беше засаден и добре поддържан. Навсякъде имаше цветя. За Джини градината беше

развлечение, хоби, призвание — след секса, нейната страст. Нищо не можеше да измести секса, помисли си мъжът ѝ и се изхили неволно.

— Ето ме! Нека да ви помогна — извика Тримейн, когато се приближи до жена си и дъщеря си.

— По-добре си — отбеляза Вирджиния и се усмихна.

— Погледни ги, татко! Нали са красиви? — дъщеря му вдигна букет от червени и жълти рози.

— Чудесни са, скъпа.

— Дик, казах ли ти? Бърни и Лийла пристигат следващата седмица. Ще бъдат тук в петък.

— Джони ми спомена... Уикенд на Остърман. Ще трябва да вляза във форма.

— Мисля, че снощи вече започна да тренираш.

Тримейн се изсмя. Никога не се извиняваше, че се е напил, случваше се твърде рядко и пиянството му никога не беше тежко. Освен това снощи си го беше заслужил. Седмицата наистина беше отвратителна.

Тримата се върнаха във вътрешния двор. Вирджиния хвана мъжа си подръка. Пеги, която ставаше много висока, помисли си баща ѝ, се усмихваше щастливо. Телефонът във вътрешния двор иззвъня.

— Аз ще се обадя — Пеги се втурна напред.

— Защо не? — извика баща ѝ, като се правеше на ядосан. — Никога не е за нас!

— Просто трябва да прекараме телефон и за нея. — Вирджиния оципа закачливо мъжа си по ръката.

— Карате ме да се правя на богат.

— За теб е, мамо. Мисис Кардоне се обажда. — Изведнъж Пеги покри слушалката с ръка. — Моля те, не говори прекалено дълго. Каръл Браун каза, че ще ми се обади, когато се прибере вкъщи. Знаеш, споменах ти. Стана дума за момчето на Чоут.

Вирджиния Тримейн се усмихна многозначително, разменяйки заговорнически поглед с дъщеря си.

— Каръл няма да му пристане, без да ти каже. Може да ѝ трябват повече пари, отколкото ѝ дават всяка седмица.

— О, мамо!

Ричард ги гледаше развеселен. Беше му приятно и се чувстваше спокоен. Жена му се справяше добре с детето. Никой не можеше да го

оспори. Имаше хора, които критикуваха Джини, защото се обличала малко... натруфено. Според него смисълът на думата беше друг. С децата нещата стояха съвсем различно — те се трупаха около Джини. В наше време това беше важно. Може би жена му знаеше нещо, което повечето други жени не знаеха.

Работата... „работата“ се уреждаше, мислеше си Тримейн. Дори и максималната сигурност беше гарантирана. Ако можеше да се вярва на Върни Остърман, рискове на практика нямаше да има.

Животът беше хубав.

Щеше да говори с Джоу, ако Джини и Бети въобще някога свършеха разговора си. После щеше да се обади на Джон и Али. След като свършеха телевизионните интервюта на Джони. Може би шестимата щяха да отидат в Клуба за неделния бюфет.

Изведнъж мисълта за патрулната кола проблесна в ума му. Пропъди я. Беше нервен, напрегнат, махмурлия. Трябваше да приеме нещата такива, каквито са, мислеше си той. Беше неделя следобед, а местната управа настояваше полицията внимателно да проверява жилищните райони в неделните следобеди.

„Странно.“, разсъждаваше той. Не смяташе, че семейство Кардоне ще се върне толкова рано. Сигурно са повикали Джоу да отиде в службата в понеделник. Тези дни борсата беше полудяла. Особено промишлените стоки, специалността на Джоу.

* * *

Бети кимна утвърдително на въпроса на Джоу, докато говореше по телефона. Това решаваше проблема с вечерята. Бюфетът^[5] не беше лош, макар че в Клуба не можаха да открият тайната на доброто италианско антипасто^[6]. Джоу непрекъснато казваше на управителя, че трябва да използват генуезки салам, а не израелски. Но главният готвач беше сключил сделка с еврейски доставчик, така че какво можеше да направи един обикновен член на Клуба? Дори Джоу, навярно най-богатият от всички тях. От друга страна, беше италианец, не католик, но все пак италианец — а само от десет години Кънтри-клубът в Садъл Вали беше разрешил на италианци да членуват в него. Някой ден щяха да разрешат и на евреи — тогава наистина щеше да има празненство.

Именно тази безмълвна нетърпимост, която никога не беше изречена на глас, караше семейство Кардоне, Танър и Тримейн да смятат за необходимо Бърни и Лийла Остърман открито да се появяват в Клуба, винаги, когато им гостуваха. И за шестимата можеше да се каже, че са фанатици.

Беше странно, мислеше си Кардоне, след като затвори телефона и тръгна към малкия гимнастически салон до къщата, беше странно, че семейство Танър ги беше събрало. Джон и Али се бяха запознали със семейство Остърман в Лос Анджелис в началото на кариерата на Танър. Сега Джоу се чудеше дали Джон и Али наистина разбираха връзката на Бърни Остърман с него и с Дик Тримейн — връзка, която не се обсъждаше с външни хора.

В крайна сметка тя обясняваше онзи вид независимост, която всеки човек търсеше, за която всеки притеснен гражданин би се молил. Имаше опасности, рискове, но той и Бети нямаха нищо против. Семейство Тримейн и Остърман също нямаха нищо против. Бяха я обсъждали помежду си, бяха я анализирали, бяха я обмисляли внимателно и бяха стигнали колективно до решението.

Семейство Танър също може би нямаше да има нищо против. Но Джоу, Дик и Бърни бяха единодушни, че първият сигнал трябваше да дойде от самия Джон. Това беше най-важното. Бяха направени достатъчно намеци, но Танър не беше реагирал.

Джоу затвори тежката матирана врата на личния си гимнастически салон, включи парата и се съблече. Сложи долницето на анцуга и откачи горницето от лъскавата закачалка. Усмихна се, забелязвайки избродираните инициали. Само момиче от Честнът Хил можеше да ушие монограм на горнице на анцуг.

Дж. А. К.

Джоузеф Амбруцио Кардоне.

Джузепе Амбруцио Кардионе. Второто от осемте деца от брака на Анджеа и Умберто Кардионе, навремето от Сицилия, а впоследствие от Южна Филадельфия. Най-накрая получили гражданство. Американски знамена редом с безброй разкрасени картини на Дева Мария и невинния младенец Христос със сини очи и червени устни.

Джузепе Амбруцио Кардионе израсна едър, невероятно силен млад мъж, почти най-добрият спортист, който гимназията в Южна

Филадельфия беше виждала. Беше председател на класа и два пъти го избраха в общоградския ученически съвет.

От многото университети, за които му бяха предложени стипендии, той избра най-престижния, Принстънския, а също така и най-близкия до Филадельфия. Като полузащитник на отбора на университета постигна привидно невъзможното за своята алма матер. Беше избран за най-добрия играч на Америка — първия футболист от Принстън, отличен с тази титла от много години насам.

Няколко благодарни възпитаници на колежа го доведоха на Уолстрийт. Беше съкратил името си на Кардоне, като последната гласна се произнасяше много слабо. От името лъхаше величие. Като Кардозо^[7]. Но никой не се излъга, а и впоследствие името вече нямаше значение за него. Борсата се разрастваше, стигаше се до положението, при което всеки купуваше ценни книжа. В началото той беше просто „свой човек“ за купувачите. Италианско момче, което беше успяло, мъж, който можеше да говори с раждащите се новобогаташи с пари за харчене; можеше да говори по начин, по който ново богаташите, все още проявяващи безпокойство по отношение на инвестициите, бяха в състояние да разберат. И това трябваше да се случи.

Италианците са чувствителни хора. Те са по-спокойни, когато осъществяват сделки със себеподобни. Няколко от строителните предприемачи — Кастелано, Латрона, Батела, направили състояние от промишлените предприятия, бяха привлечени от Кардоне. Само две думи. Наричаха го „Джоуи Кардоне“. А Джоуи им осигуряваше защита от данъците, Джоуи им осигуряваше най-големите печалби, Джоуи им осигуряваше безопасност.

Парите се сипеха. Брутната печалба на брокерската къща почти се удвои благодарение на приятелите на Джоуи. Не след дълго, фирмата „Уърдингтън и Бенет“ прерасна в „Уърдингтън, Бенет и Кардоне“, а отгук нататък скокът към „Бенет — Кардоне Лимитид“ не беше голям.

Кардоне беше благодарен на своите покровители. Причината за неговата благодарност обаче го караше също така леко да потреперва, когато патрулната кола се появяваше прекалено често около къщата му. Защото някои от неговите покровители, вероятно немалко, бяха в покрайнините, а може би и не съвсем в покрайнините на подземния свят.

Приключи с тежестите и се качи на тренажора за гребане. Потта се лееше от него и той се почувства по-добре. Заплахата от патрулната кола избледняваше. В края на краищата деветдесет и девет процента от семействата в Садъл Вали се връщаха от отпуск в неделя. Нима някой се връща от отпуск в сряда? Дори и денят да беше отбелязан в полицията, добросъвестният старши полицай можеше да го сметне за грешка и да го поправи на неделя. Никой не се връщаше в сряда. Сряда беше ден за сделки.

И кой би приел сериозно идеята, че Джоузеф Кардоне има нещо общо с Коза Ностра? Той беше живо доказателство за професионална етика. Историята на американския успех. Най-добрият играч на Америка от Принстън.

Джоу свали анцуга и влезе в сауната. В помещението не се виждаше от пара. Седна на пейката и пое дълбоко въздух. Парата действаше пречистващо. След почти двуседмична френско-канадска кухня тялото му се нуждаеше от пречистване.

Изсмя се шумно в сауната си. Хубаво беше да си е отново у дома, жена му беше права. А Тримейн му каза, че семейство Остърман пристига в петък сутрин. Би било чудесно отново да се види с Бърни и Лийла. Бяха изминали почти четири месеца от последната им среща. Междувременно обаче непрекъснато поддържаха връзка.

* * *

На двеста и петдесет мили южно от Садъл Вали в Ню Джърси, се намира онази част от столицата на страната, известна като Джорджтаун. В Джорджтаун темпът на живот се сменя в пет часа следобед. Преди това той е плавен, аристократичен, дори изтънчен. После се забързва — не изведнъж, а с нарастваща сила. Жителите, в по-голямата си част мъже и жени с власт и богатство, отдадени и на двете, са се посветили на увеличаване на тяхното влияние.

След пет и половина започват игрите.

След пет и половина в Джорджтаун е време за измами.

Кой къде е?... Защо те са там?

Изключение прави неделният следобед, защото тогава хората, които търгуват с властта, правят преглед на творенията си от

предишната седмица и използват времето, за да възстановят силите си за следващите шест стратегически дни.

Нека да има светлина. И имаше светлина.

Нека да има почивка. И имаше почивка.

Но не за всички.

Например не и за Алегзандър Данфорт, съветник на президента на Съединените американски щати. Съветник без портфейл и без определена дейност.

Данфорт представляваше връзката между помещението, в което бяха секретните съобщителни съоръжения от подземните нива на Белия дом и Централното разузнавателно управление в Маклейн, Вирджиния. Той беше човек, който съвършено търгуваше с властта, защото никога не се показваше, и все пак решенията му бяха едни от най-важните за Вашингтон. Независимо от администрациите, всеки се вслушваше в тихия му глас. Така беше от години.

През този неделен следобед Данфорт седеше със заместник-директора на Централното разузнавателно управление Джордж Гровър под бугенвилското дърво^[8] в малкия вътрешен двор на къщата си и гледаше телевизия. Двамата мъже бяха стигнали да едно и също заключение, както и Джон Танър, двеста и петдесет мили на север: на сутринта Чарлс Удуърд щеше да бъде централна фигура в новините.

— Държавата ще изчерпи едномесечния си запас от тоалетна хартия — каза Данфорт.

— Би трябвало. Кой разреши на Аштън да говори? Не стига, че е глупав, но и му личи. Глупав и безскрупулен. Джон Танър отговаря за тази програма, нали?

— Кучи син. Бих искал да съм сигурен, че е на наша страна — отвърна Гровър.

— Фасет ни увери. — Двамата мъже се спогледаха. — Виждал си досието му. Не си ли съгласен?

— Съгласен съм. Фасет е прав.

— Общо взето, да. ...

На керамичната маса пред Данфорт имаше два телефона. Единият беше черен и розетката му беше поставена на земята. Другият беше червен, с червен кабел, който идваше от вътрешността на къщата. Червеният телефон не иззвъня, а избръмча. Данфорт вдигна слушалката.

— Да... Да, Андрус. Добре... Хубаво. Обади се на Фасет и му кажи да дойде. Получихте ли потвърждение от Лос Анджелес за семейство Остърман? Няма промяна?... Отлично. В график сме, ние също действаме по плана.

* * *

Бърнард Остърман от КСНЙ^[9], випуск 46, издърпа листа от пишещата машина и го погледна. Пъхна го под тънката купчина от листове и се изправи. Обиколи плувния басейн с форма на бъбрек и подаде ръкописа на жена си Лийла, която седеше гола на шезлонга.

Остърман също беше гол.

— Знаеш ли, разсъблечената жена не е особено привлекателна на дневна светлина.

— Да не мислиш, че ти си портрет в бежово?... Дай. — Тя взе листовите и посегна към голямата тъмна чаша. — Това краят ли е?

Бърни кимна.

— Кога се връщат децата?

— Ще се обадят от крайбрежието, преди да тръгнат. Казах на Мари да им напомни. Не бих искала още отсега Мъруин да разбере какво представляват голите момичета на дневна светлина. В този град можеш достатъчно да се отвориш от подобно нещо.

— Ти си знаеш. Чети.

Бърни се гмурна в басейна. Три минути плува бързо напред-назад, докато се задъха. Беше добър плувец. Когато служеше във Форт Дикс^[10], го напращаха инструктор по плуване. В басейна зад гърба му го наричаха „Бързия евреин“. Беше слаб, но як. Ако КСНЙ имаше футболен отбор, вместо обект на подигравки, той щеше да бъде неговият капитан. Краен защитник. Веднъж Джоу Кардоне му каза, че би могъл да го използва в Принстън. Бърни се изсмя, когато Джоу му го спомена. Независимо от привидната демократизация на живота в армията — тя наистина беше привидна — на Бърнард Остърман от семейство Остърман, Тремънт Авеню, Бронкс, Ню Йорк, никога не бе му минало през ума да прескача бариери, съществуващи от векове, и да става член на Айви Лийг^[11]. Може би щеше да успее, беше умен,

демобилизираниите имаха предимство, но никога не му беше хрумвала подобна мисъл.

Тогава, през 1946 година, нямаше да бъде удобно. Сега би било — нещата се промениха.

Остърман се изкачи по стълбата. Хубаво беше, че щяха да заминат с Лийла за източното крайбрежие, че отново щяха да бъдат за няколко дни в Садъл Вали. Винаги когато отиваха там, престоят им сякаш приличаше на кратък ускорен курс по приятно живеене. Хората казваха, че Изтокът е трескав, напрегнат — много повече от Лос Анджелес, но твърдението не беше вярно. Само изглеждаше така, защото зоната на действие беше по-ограничена.

Лос Анджелес, неговият Лос Анджелес, което означаваше Бърбанк^[12], Холивуд, Бевърли Хилс, беше мястото, където царстваше истинското безумие. Мъжете и жените бясно препускаха нагоре-надолу между рафтовете на заобиколената с палми дрогерия. Всичко се продаваше, всичко беше с етикети, всички се надпреварваха в ярките си ризи и оранжевите си панталони.

Понякога на Бърни му се искаше просто да види някой, облечен в традиционен костюм на „Брукс Брадърс“^[13] от едноцветен, гладък вълнен плат. Това в действителност не означаваше нищо — той не се интересуваше кой знае колко много какви костюми носеше племето на Лос Анджелес. Може би по-скоро имаше предвид преобладаващата гледка, която непрекъснато дразнеше очите.

Или може би отново изпадаше в криза. Всичко му беше досадно.

А не беше справедливо. В заобиколената с палми дрогерия се отнасяха с него много добре.

— Как е текстът? — попита той жена си.

— Чудесен е, но може да имаш и проблеми.

— Какво? — Бърни грабна хавлиената кърпа от купчината на масата. — Какви проблеми?

— Май че прекалено много задълбаваш. Прекалено много може би. — Лийла обърна листа, докато мъжът ѝ се усмихваше.

— Млъкни за малко и ме остави да свърша. Може и да успееш да се измъкнеш на края.

Бърни Остърман седна на плетения стол и остави топлото калифорнийско слънце да изсуши тялото му. На устните му все още имаше усмивка. Знаеше какво искаше да каже жена му и тази мисъл му

действаше успокоително. Годините на шаблонно писане не бяха разрушили способността му да „задълбаваше“ — когато поискаше.

А понякога да иска беше по-важно от всичко друго. Да доказва на себе си, че все още може да го прави. Както в дните, когато живееше в Ню Йорк. Бяха хубави дни. Предизвикателни, вълнуващи, изпълнени със задължения и решителност. Като се изключи фактът, че всъщност не съществуваше нищо друго — просто задължения, просто решителност. Няколко хвалебствени рецензии, написани от други екзалтирани млади автори. Тогава го наричаха прозорлив, проникновен, проницателен. Веднъж дори изключителен.

Това не беше достатъчно. Ето защо пристигнаха с Лийла в заобиколената с палми дрогерия и ентузиазирани и доволни, насочиха таланта си в услуга на разрастващия се свят на телевизията, където се заплащаше за всяко поредно изпълнение.

Някой ден обаче... Някой ден, мислеше си Бърнард Остърман, то щеше отново да се случи. Щеше да има удоволствието да разполага с неограничено време, за да може наистина да го направи. Да направи голяма грешка, ако трябва. Беше важно, че можеше да мисли така.

— Бърни?

— Да?

Лийла се покри с хавлията и натисна ключалката на стола, така — че облегалката му се повдигна.

— Хубаво е, миличък. Наистина е много хубаво. Но знаеш ли, мисля, че няма да мине.

— Ще мине.

— Няма да го одобрят.

— Да вървят по дяволите!

— Плащат ни трийсет хиляди, за да напишем едночасова драма, Бърни. А не двучасово заклинание, което завършва в погребално бюро.

— Това не е заклинание. Оказва се, че е тъжна история, изградена върху истински обстоятелства, които не се променят. Искаш ли да отидеш в испанския квартал и да погледнеш?

— Няма да го приемат. Ще искат да се преработи.

— Няма да стане!

— Няма да ни изплатят остатъка от хонорара. Дължат ни още петнайсет хиляди.

— Кучи син!

— Знаеш, че съм права.

— Приказки! Само приказки! Този сезон програмите ни ще са изпълнени със смисъл. Полемика... Празни приказки!

— Те гледат цифрите. Със суперлативи в „Таймс“ не се продават дезодоранти в Канзас.

— Да вървят по дяволите!

— Спокойно. Поплувай още малко. Басейнът е голям.

Лийла Остърман погледна мъжа си. Той знаеше какво означава погледът ѝ и не можа да сдържи усмивката си. Малко тъжна.

— Добре. Поправи го тогава.

Лийла посегна към молива и жълтия бележник на масата. Бърни се изпрани и се приближи до басейна.

— Мислиш ли, че Танър ще се присъедини към нас? Дали да не му предложи?

Жена му остави молива и го погледна.

— Не знам. Джони е по-различен от нас...

— Различен от Джоу и Бети? От Дик и Джини? Не ми се вижда много по-различен.

— С него не трябва да се бърза. Той все още е журналист, който работи с настървение. Наричаха го Лешояда, помниш ли? Лешояда на Сан Диего. Не бих искала да го карам да превива гръбнак, защото може отново да се изправи, и тогава ще стане лошо.

— Той мисли като нас. Мисли като Джоу и Дик. Като нас.

— Повтарям, не бързай! Може би ще кажеш, че те спирам от благоразумие, под влияние на женската си интуиция, но не бързай. Не е изключено да си навлечем беля.

Остърман се гмурна в басейна и преплува трийсет и шест фута под водата до другия му край. Лийла не беше съвсем права, мислеше си той. Танър беше безкомпромисен журналист, но също така беше и разумен и чувствителен човек. Не беше глупак, виждаше какво става, навсякъде. Беше неизбежно.

Всичко се свеждаше до личното оцеляване.

Всичко опираше дотам, да бъдеш в състояние да правиш това, което искаш. Да напишеш „заклинание“, ако умееш. Без да се тревожиш за дезодорантите в щата Канзас.

Бърни излезе на повърхността и се хвана за стената на басейна. Дишаше тежко. Отблъсна се и бавно заплува бруст към жена си.

— Притиснах ли те в ъгъла?

— Никога не можеш да го направиш — отговори Лийла, пишейки в жълтия бележник. — Имаше време, когато мислех, че трийсет хиляди долара са страшно много пари. Бруклинската къща на семейство Уайнтроп не беше най-важният клиент на Чейс Манхатън^[14].

Тя откъсна лист и го притисна с бутилка пепси-кола.

— Пред мен никога не е стоял този проблем — отговори Бърни, газейки във водата. — Семейство Остърман в действителност са почти неизвестни роднини на Ротшилд.

— Знам. Цветовете, с които се състезават жокеите ви, са червеникавокафяв и тиквеножълт.

— Ей! — Бърни изведнъж се хвана за стената на басейна и възбудено погледна жена си. — Казах ли ти? Тази сутрин се обади треньорът от Палм Спрингс^[15]. Двегодишният жребец, който купихме, е пробягал три фърлонга^[16] за четирийсет и една секунди!

Лийла Остърман пусна бележника на коленете си и се изсмя.

— Страшни сме, трябва да знаеш! А ти се опитваш да се правиш на Достоевски.

— Разбирам какво искаш да кажеш... Е, някой ден...

— Да. Междувременно с едното око гледай към Канзас, а с другото — към онези твои долнопробни коне.

Остърман се изхили и се понесе към отсрещната страна на басейна. Отново се сети за семейство Танър. Джон и Али Танър. Беше съгласувал имената им с Швейцария. Цюрих беше въодушевен.

Бърнард Остърман беше решил. Някак си щеше да убеди жена си.

Следващия уикенд щеше да поговори сериозно с Джон Танър.

* * *

Данфорт мина през тесния вестибюл на къщата си в Джорджтаун и отвори вратата. Лорънс Фасет от Централното разузнавателно управление се усмихна и му подаде ръка.

— Добър ден, мистър Данфорт. Андрус ми се обади от Маклейн. Срещали сме се само веднъж — сигурен съм, че не ме помните. За мен

е чест.

Данфорт погледна странния мъж и му отвърна с усмивка. В досието му в ЦРУ се казваше, че е четирийсет и седем годишен, но на Данфорт му изглеждаше много по-млад. Широките рамене, мускулестият врат, гладкото лице под късо подстриганата руса коса, всичко това напомняше на Данфорт за приближаването на неговия седемдесети рожден ден.

— Разбира се, че си спомням. Заповядайте, моля.

След като влезе във вестибюла, погледът на Фасет падна върху акварелите на Дега на стената. Пристъпи няколко крачки напред.

— Хубави са.

— Да. Познавач ли сте, мистър Фасет.

— А, не. Просто запален любител. Жена ми беше художничка...

Прекарвахме много време в Лувъра.

Данфорт знаеше, че не бива да споменава за жената на Фасет. Беше германка — с връзки в Източен Берлин. Убиха я в Източен Берлин.

— Да, да, разбира се. Оттук, моля. Гровър е навън. Гледахме предаването на Удуърд.

Двамата мъже излязоха на двора, застлан с плочи. Джордж Гровър стана от стола.

— Здравейте, Лари. Нещата се раздвижват.

— Така изглежда. Според мен не особено бързо.

— Едва ли някой от нас мисли по-различно — отвърна Данфорт.
— Ще пиете ли нещо?

— Не, благодаря, сър. Ако нямате нищо против, не бих искал да се задържам много дълго.

Тримата мъже седнаха около керамичната маса.

— Да започнем от сегашното състояние на нещата — каза Данфорт. — Какъв е предстоящият план?

Фасет изглеждаше объркан.

— Мислех, че сте запознат.

— Да, четох доклада. Просто искам информация от първа ръка — от човека, който отговаря за това.

— Добре, сър. Първата фаза е завършена. Семейство Танър, Тримейн и Кардоне са в Садъл Вали. Не им предстои заминаване, ще бъдат там през цялата седмица. Информацията е потвърдена от всички

наши източници. В селището има тринайсет агенти и трите семейства ще бъдат непрекъснато под наблюдение. На всички телефони са монтирани подслушвателни устройства. Не е възможно да ги открият. От Лос Анджелис са установили, че семейство Остърман ще лети в петък, с полет 509, самолетът пристига на летище „Кенеди“ в четири и петдесет източно лятно часово време. Обикновено вземат такси до предградията. Колата ще бъде проследена, разбира се...

— Ако се придържат към обичайните си навици — прекъсна го Гровър.

— Ако не се придържат, няма да бъдат в този самолет... Утре ще докараме Танър във Вашингтон.

— В момента той не подозира нищо, нали? — попита Данфорт.

— Абсолютно нищо. Няма и да разбере. Дано не се наложи да използваме патрулната кола, в случай че окаже съпротива.

— Как мислите, че ще го възприеме? — Гровър се наведе напред на стола си.

— Ще си изкара акъла.

— Може да откаже да сътрудничи — каза Данфорт.

— Едва ли. Ако си свърша както трябва работата, няма да има избор.

Данфорт погледна разгорещения мускулест мъж, който говореше толкова уверено.

— Много ви се иска да успеем, нали? Силно сте се ангажирали.

— Имам причини — Фасет срещна погледа на възрастния човек. Когато отново заговори, гласът му беше сух. — Те убиха жена ми. Проследиха я по Курфюретендам в два часа сутринта, докато аз бях „задържан“. Опитваше се да ме открие. Знаете ли това?

— Чел съм досието. Моите най-дълбоки съболезнования...

— Не са ми нужни вашите съболезнования. Заповедта дойде от Москва. Нужни са ми те. Нужна ми е „Омега“.

[1] Пробег — термин от бейзбола — Бел. пр. ↑

[2] Дайм — Американска монета от десет цента — Б. пр. ↑

[3] Рядка монета, чиято емисия е от 1913 г. Изсечена е от от никел, за разлика от другите монети със същата стойност, които до 15 г. са били сечени от сребро. Възприема се като символ на САЩ. — Бел. пр. ↑

[4] Има се предвид президентът Франклин Рузвелт, към когото повечето американци са отрицателно настроени заради близостта му със СССР по време на Втората световна война. — Бел. пр. ↑

[5] Обща маса, от която посетителите сами си сервират ястия и напитки. — Бел. пр. ↑

[6] Блюдо от солена риба, месо, маслини и пр... — Бел. пр. ↑

[7] Бенджамин Натан Кардозо 1870–1938 — съдия към Върховния съд в САЩ — Бел. пр. ↑

[8] Тропическо растение — Бел. пр. ↑

[9] Колежа на град Ню Йорк. — Бел. пр. ↑

[10] Американски военно тренировъчен център на югоизток от Трентън, Ню Джърси. — Бел. пр. ↑

[11] Популярно име на осем главни колежа в Източна Америка, Колумбия, Дортмънт, Харвард, Пенсилвания, Приистън, Йейл, Корнел и сформираната към тях спортна лига. — Бел. пр. ↑

[12] На англ. „Burbank“ — едно от предградията на Лос Анджелес — Бел. пр. ↑

[13] Частен магазин за мъжко облекло. — Бел. пр. ↑

[14] Чейс Манхатън Банк, банка в Манхатън. — Бел. пр. ↑

[15] Курортно селище в Южна Калифорния. — Бел. пр. ↑

[16] Фърлонг — мярка за дължина, използвана при конните надбягвания — Бел. пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ПОНЕДЕЛНИК, ВТОРНИК, СРЯДА И
ЧЕТВЪРТЪК

ПОНЕДЕЛНИК, 10:15 ЧАСА СУТРИНТА

Танър излезе от асансьора и тръгна по застлания с дебел килим коридор към офиса си. Беше прекарал двайсет и пет минути в кинозалата, гледайки записа на предаването на Удуърд. Той потвърди това, което съобщаваха вестниците: Чарлс Удуърд беше разобличил заместник-министъра Аштън като политически наемник.

Във Вашингтон щеше да има много объркани хора, мислеше си той.

— Голямо предаване, нали? — отбеляза секретарката му.

— Върхът, както би казал синът ми. Не мисля, че можем да очакваме кой знае колко покани за вечеря в Белия дом. Някой да се е обаждал?

— Звъняха от целия град. Главно поздравления. Оставила съм имената на бюрото ви.

— Звучи утешително. Може да ми потрябват. Нещо друго?

— Да, сър. Два пъти се обадиха от ФКС^[1]. Мъж на име Фасет.

— Кой?

— Мистър Лорънс Фасет.

— Досега сме си имали работа с Кранстън.

— И аз така си помислих, но той каза, че е спешно.

— Може би министерството на външните работи се опитва да ни арестува преди залез слънце.

— Съмнявам се. Биха изчакали няколко дни — така няма да има политически отънък.

— По-добре е да го потърсите. За ФКС всичко е спешно.

Танър прекоси кабинета, седна на бюрото си и прочете съобщенията. Усмихна се — дори и конкурентите му се бяха впечатлили. Интеркомът иззвъня.

— Мистър Фасет е на телефона, сър.

— Благодаря — Танър натисна нужния бутон. — Мистър Фасет? Моля да ме извините. Не бях в службата, когато сте се обадили.

— Аз трябва да се извиня — отвърна учтивият глас от другата страна на линията. — Графикът ми за днес е много натоварен, а вие сте

най-важната точка.

— Какво има.?

— Нещо съвсем обикновено, но спешно. Това е най-точният начин, по който мога да го опиша. Формулярите, които попълнихте при нас през май за отдел „Новини“ на „Стандард Мючуъл“, не бяха пълни.

— Какво? — Джон си спомни нещо, което Кранстън от ФКС му беше казал преди няколко седмици. Кранстън му беше споменал също така, че не е важно. — Какво липсва?

— Първо, два ваши подписа на страница седемнайсет и осемнайсет. И шестмесечният график на предаванията, посветени на общественото обслужване, считано от януари месец следващата година.

Сега Джон Танър си спомни. Вината беше на Кранстън. Страници седемнайсет и осемнайсет липсваха от папката, изпратена от Вашингтон на Танър за подпис — правният отдел на компанията беше обърнал внимание на Танър за пропуски, а местата на предаванията бяха оставени празни за един месец в очакване на решението на компанията. Кранстън не беше възразил.

— Ако проверите, ще откриете, че вашият мистър Кранстън беше пропуснал да изпрати страниците, за които говорите, а уточняването на предаванията беше отложено за по-късно и той се съгласи.

От Вашингтон последва кратка пауза. Когато Фасет проговори отново, гласът му не беше така учтив, както преди:

— Моите уважения към Кранстън, но той не е упълномощен да взема подобни решения. Вие естествено вече имате информацията. — Думите му прозвучаха като констатация.

— Да, наистина ги имаме. Ще ги изпратя по куриер.

— Страхувам се, че няма да е достатъчно. Налага се да ви помолим да дойдете тук следобед.

— Ама, чакайте... Искате да кажете веднага, така ли?

— Аз не вземам решенията, а просто ги изпълнявам. От два месеца телевизионната компания „Стандард Мючуъл“ работи в разрез с установените правила на ФКС. Не можем да си позволим да бъдем поставени в подобно положение. Няма значение кой е отговорен —

фактът си е факт. Вие сте направили нарушение. Нека да го отстраним днес.

— Добре. Но ви предупреждавам, че ако действието ви по някакъв начин е свързано е министерството на външните работи, ще докарам адвокатите на компанията и ще го квалифицирам както подобава.

— Не ми харесва намекът ви, а и не знам за какво говорите.

— Мисля, че знаете. Предаването на Удуърд от вчера следобед.

Фасет се изсмя.

— А, чух за него. „Поуст“ го описва надълго и нашироко... Смятам, че можете да се успокоите. В петък два пъти се опитах да се свържа с вас.

— Така ли?

— Да.

— Момент. — Танър превключи на интеркома. — Норма? Опитвал ли се е този Фасет да се свърже с мен в петък?

Последва кратко мълчание, докато секретарката на Танър проверяваше списъка на телефонните обаждания в петък.

— Възможно е. От Вашингтон Д.К., имаше два разговора, телефонистка трийсет и шест. Трябваше да се обадите, ако се върнете до четири часа. Вие бяхте в студиото до пет и половина.

— Не попитахте ли кой се обажда?

— Попитах, естествено. Единственият отговор, който получих, беше, че разговорът може да почака до понеделник.

— Благодаря. — Танър превключи на линията с Фасет. — Оставихте ли номера на телефонистката?

— Телефонистка трийсет и шест, Вашингтон, до четири часа.

— Не сте казали името си, нито сте посочили службата.

— Беше петък. Исках да изляза рано. По-добре ли щяхте да се почувствате, ако бях казал, че разговорът е спешен, а вие нямате възможност да се обадите?

— Хубаво. И това не може да изчака да бъде изпратено по пощата?

— Съжалявам, мистър Танър. Наистина много съжалявам, но имам указания. „Стандард Мючуъл“ не е малка местна станция. Формулярите трябваше да бъдат попълнени преди седмици... И още нещо — Фасет отново се изсмя, — така както настъпвате по мазола, не

бих искал да бъда на ваше място, ако някоя важна клечка от министерството на външните работи открие, че сте извършили нарушение. Не ви заплашвам. Не бих могъл, защото и двамата сме се провинили.

Джон Танър погледна телефона и се усмихна. Фасет беше прав. Срокът за попълване на документите беше изтекъл. Не си струваше да рискува да бъде изложен на бюрократични репресивни мерки. Въздъхна.

— Ще хвана самолета в един часа и ще дойда във ФКС към три часа или малко по-късно. Къде е кабинетът ви?

— Ще бъда при Кранстън. Формулярите ще са при нас, но не забравяйте граfiците. Те са само проекти и няма да изискваме да се придържате към тях.

— Добре. Довиждане.

Танър превключи на друга линия и избра номера на домашния си телефон.

— Здравей, скъпи.

— Трябва да отскоча до Вашингтон днес следобед.

— Някакви проблеми?

— Не. Обяснението беше „нещо съвсем обикновено, но спешно“. Свързано е с ФКС. Ще хвана самолета обратно за Нюарк^[2] в седем часа. Искан само да знаеш, че ще закъснея.

— Добре, скъпи. Искаш ли да дойда да те взема с колата?

— Не. Ще се прибера с такси.

— Сигурен ли си?

— Съвсем. Ще се чувствам добре, след като знам, че „Стандард“ ще плати двайсетте долара.

— Заслужаваш го. Между другото четох отзивите за предаването на Удуърд. За теб това е истински триумф.

— Да. Написах на сакото си: „Танър триумфът“.

— Бих искала да си го направил — каза Алис тихо.

Дори и когато беше казано на шега, тя не можеше да не обърне внимание. Нямаха парични затруднения, но Алис Танър винаги смяташе, че мъжът ѝ не е добре платен. Този въпрос беше единственият, по който спореха сериозно. Той не можеше да ѝ обясни, че да искаш повече от компании като „Стандард Мючуъл“, означава просто да имаш много повече задължения към бездушния гигант.

— До довечера, Али.

— Довиждане. Обичам те.

Като безмълвно предизвикателство към оплакването на жена си Танър нареди една от репортерските коли да го закара до летище „Ла Гуардия“ след един час. Никой не се противопостави. Танър наистина беше постигнал триумф.

През следващите четирийсет и пет минути Танър оправи няколко административни бъркотии. Последната точка от дневния ред беше разговор по телефона с правния отдел на „Стандард Мючуъл“.

— Мистър Харисън, моля. Ало, Анди? Джон Танър се обажда. Бързам, Анди, трябва да хвана самолета. Искам просто да разбера нещо. Имаме ли някакви нерешени въпроси с ФКС, за които не съм осведомен? Някакви проблеми? Знам за предаванията, посветени на общественото обслужване, но Кранстън каза, че не е спешно... Разбира се, ще почакам. — Танър си играеше с кабела на телефона, а мислите му все още бяха заети с Фасет. — Да, Анди, тук съм... Страница седемнайсет и осемнайсет. Подписите... Ясно. Добре. Благодаря. Не, няма нищо. Още веднъж ти благодаря.

Затвори телефона и бавно стана от стола. Харисън беше дал храна на смътните му подозрения. Всичко изглеждаше прекалено скалъпено. Формулярите за ФКС бяха попълнени, с изключение на две страници от четвъртия и петия екземпляр. Те бяха просто дубликати, не бяха важни за никого, можеха лесно да се изкопират. И все пак тези страници липсвали от папката. Харисън просто беше отбелязал:

— Спомням си, Джон. Изпратих ти бележка тогава. Изглеждаше така, сякаш нарочно са пропуснати. Не мога да си обясня защо...

Танър също не можеше да си обясни.

[1] ФКС — Федерална Комисия по Съобщенията — Бел. пр. ↑

[2] Нюарк — Федерален окръг Колумбия. — Бел. пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 3:25 ЧАСА СЛЕДОБЕД

За учудване на Танър от ФКС бяха изпратили лимузина да го посрещне на летището.

Кабинетът на Кранстън беше на шестия етаж на сградата на ФКС. По един или друг повод директорът на отдел „Новини“ на всяка по-голяма телевизионна компания беше викан тук. Кранстън беше професионалист — уважаван от телевизионните компании, както и от сменящите се администрации — и по тази причина Танър откри, че мрази непознатия Лорънс Фасет, който можеше да каже с възмущение:

— „...Кранстън не е упълномощен да взема подобни решения.“

Никога не беше чувал за Лорънс Фасет.

Танър бутна вратата на стаята, през която се влизаше в кабинета на Кранстън. Беше празна. Бюрото на секретарката беше чисто — нямаше бележници, нямаше моливи, нямаше никакви документи. Светлината в стаята идваше от кабинета на Кранстън. Вратата беше отворена и той чу тихото бръмчене на климатичната инсталация. Щорите бяха спуснати, навярно за да не допускат лятната слънчева светлина. До стената на кабинета видя сянката на фигура, която се движеше към вратата.

— Добър ден — каза мъжът, появявайки се.

Беше с няколко инча по-нисък от Танър, навярно десет и половина или единайсет, но с много широки рамене. Русата му коса беше късо подстригана, очите му под светлокафявите гъсти вежди бяха доста раздалечени. Вероятно беше на възрастта на Танър, но несъмнено по-атлетичен. Дори и стойката му беше гъвкава, мислеше си Танър.

— Мистър Фасет?

— Аз съм. Няма ли да влезете? — Вместо да се върне в кабинета на Кранстън, Фасет пресече стаята, като мина през приемната, и заключи вратата. — По-добре е да не ни прекъсват.

— Защо? — попита Танър учуден.

Лорънс Фасет огледа стаята.

— Да. Да. Разбирам какво искате да кажете. Уместен въпрос. Влезте, моля.

Фасет влезе пред Танър в кабинета на Кранстън. Щорите на двата прозореца, които гледаха към улицата, бяха спуснати до долу. Бюрото на Кранстън беше също така празно, както и бюрото на секретарката му, като се изключат двата пепелника и още едно нещо. В средата на разчистеното пространство имаше малък касетофон „Уолънсак“ с два проводника — единият беше пред стола на Кранстън, другият — пред стола до бюрото.

— Това магнетофон ли е? — попита директорът на отдел „Новини“.

— Да. Бихте ли седнали, моля?

Джон Танър остана прав. Когато проговори, гласът му беше тих и гневен.

— Не, няма да седна. Тази работа не ми харесва. Методите ви са съвсем неясни или може би прекалено ясни. Ако възнамерявате да запишете нещо от думите ми, знаете чудесно, че няма да ви разреши без присъствието на адвокат от компанията.

Фасет също стоеше прав зад бюрото на Кранстън.

— Не е свързано с ФКС. Когато ви обясня, ще разберете моите... методи.

— По-добре е да ми обясните бързо, защото се каня да си тръгвам. Бях извикан от ФКС, за да донеса графика на предаванията на „Стандард Мючуъл“, посветени на общественото обслужване — той е в куфарчето ми — и да подпиша двете копия на страниците, които вашата служба е пропуснала да ни изпрати. От думите ви стана ясно, че ще бъдете с Кранстън, когато пристигна. А попадам в кабинет, който очевидно не се използва... По-добре е да ми дадете обяснение, защото до един час ще получите известие от нашите адвокати. Ако това са репресивни мерки срещу отдел „Новини“ на „Стандард Мючуъл“, ще ви вдигна във въздуха.

— Съжалявам... Тези неща не са толкова лесни.

— Другояче не би могло и да бъде.

— Хайде, стига. Кранстън е в отпуск. Използвахме името му, защото сте си имали работа с него.

— Казвате ми, че умишлено сте ме излъгали?

— Да. Отговорът е във фразата, която току що използвахте... Мисля, че казахте „Бях извикан от ФКС“. Мога ли да ви покажа документите си за самоличност?

Лорънс Фасет бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малък пластмасов калъф. Подаде му го през бюрото. Танър го отвори.

Картата най-отгоре удостоверяваше, че Лорънс К. Фасет е служител на Централното разузнавателно управление.

Другата карта беше разрешително да влиза в комплекса в Маклейн по всяко време на денонощието.

— За какво е всичко това? Защо съм тук? — Танър върна документите на Фасет.

— Ето кое е причината за магнетофона. Нека първо да ви покажа. Преди да ви обясня защо съм ви повикал, ще трябва да ви задам няколко въпроса. Има два бутона, които могат да изключват магнетофона. Единият е при мен, другият — при вас. Ако ви задам въпрос, на който не искате да отговорите, трябва просто да натиснете бутона „Изключено“ и устройството спира. От друга страна, за ваша сигурност, ако преценя, че давате поверителна информация, която не ни засяга, аз ще спра магнетофона. — Фасет пусна устройството със своя бутон, а после посегна през бюрото към бутона пред стола на Танър и го спря. — Виждате ли? Съвсем просто е. Минал съм през стотици подобни интервюта. Няма за какво да се тревожите.

— Прилича ми на предварителен разпит. Без право на адвокат и без призовка. Каква е целта? Ако мислите, че можете да ме сплашите, вие сте луд.

— Целта е да изясним самоличността ви... Вие сте абсолютно прав. Ако имахме намерение да шантажираме някого, щяхме да изберем уязвим човек, докато вие сте устойчив като Дж. Едгар Хувър^[1]. Но дори и той няма влияние върху емисиите на новините на компанията.

Танър погледна човека от ЦРУ, който седеше изискано зад бюрото на Кранстън. Фасет имаше цел. ЦРУ не би си разрешило да използва толкова безочлива тактика спрямо човек от неговия ранг.

— Какво искате да кажете с „да изясним самоличността ви“? Вие знаете кой съм.

— Това би трябвало да ви даде известна представа за важността на информацията, която съм упълномощен да ви предоставя. Просто

допълнителна предпазна мярка в съответствие с особено значение на данните... Знаете ли, че през Втората световна война един актьор — ефрейтор от Британската армия, за да бъде по-точен — се е представял за фелдмаршал Монтгомъри на конференции на високо равнище в Африка и дори някои от съучениците му от Санхърст^[2] не са могли да го познаят.

Директорът на отдел „Новини“ взе проводника и натисна последователно двата бутона. Магнетофонът тръгна и спря. Любопитството на Джон Танър, примесено със страх, растеше. Той седна.

— Да започваме. Помнете обаче, че ще го изключа и ще напусна, когато поискам.

— Разбирам. Ваше право е — до известна степен.

— Какво искате да кажете? Без уговорки, моля.

— Повярвайте ми. Ще разберете. — Успокояващият поглед на Фасет изигра ролята си.

— Да започваме — каза Танър.

Мъжът от ЦРУ взе светлокафява папка с тънки корици и я отвори. После включи магнетофона.

— Името ви е Джон Реймънд Танър?

— Не е точно така. Гражданското ми име е Джон Танър. Реймънд беше кръщелното ми име и не е вписан в свидетелството ми за раждане.

Фасет се усмихна.

— Много добре.

— Благодаря.

— Настоящият ви адрес е Орчард Драйв 22, Садъл Вали, Ню Джърси?

— Да.

— Роден сте на 22 май 1924 година в Спрингфийлд, Илинойс, от брака на Лукас и Маргарет Танър?

— Да.

— Когато сте били на седем години, семейството ви се е преместило в Сан Матейо, Калифорния?

— Да.

— С каква цел?

— Фирмата на баща ми беше преместена в Северна Калифорния. Той беше началник-отдел „Личен състав“ във верига от универсални магазини. „Брайънт Сторс“.

— Благоприятно стечение на обстоятелствата?

— Сравнително.

— Учили сте в държавно училище в Сан Матейо?

— Не. Изкарах две години в гимназията в Сан Матейо, а останалите две — в частно училище. „Уинстън припарътри“^[3].

— След завършване на гимназията сте постъпили в Станфордския университет?

— Да.

— Били ли сте член на някакви братства или клубове?

— Да. На братството „Алфа Капа“^[4]. На „Трайлн Нюс Съсайъти“ и на няколко други. Не мога да си спомня... На клуба на фотографите, мисля, но не се задържах дълго там. Работих в университетското списание, но напуснах.

— Имаше ли някаква причина?

Танър погледна мъжа от ЦРУ.

— Да. Енергично се противопоставях на дискриминацията срещу нисите^[5]. Списанието я подкрепяше. И до днес се противопоставям.

Фасет отново се усмихна.

— Трябваше да прекъснете образованието си?

— Повечето студенти бяха принудени да го направят. В края на втората година от следването си постъпих в армията.

— Къде ви обучаваха?

— Във Форт Бенинг. В пехотата.

— Трета армия? Четиринайсета дивизия?

— Да.

— Участвали сте във военните действия в Европа?

— Да.

— Най-високият ви чин е бил старши лейтенант?

— Да.

— Изкарали сте школа за офицери във Форт Бенинг^[6]?

— Не. Получих офицерско звание, когато бях на действителна служба във Франция.

— Виждам, че са ви били присъдени и няколко военни отличия.

— Бяха Почетни грамоти за цялата войскава част — в тях се изказваше благодарност на батальона, а не индивидуални награди.

— Няколко седмици сте били в болница в Сен Ло^[7]. Ранили ли са ви?

За момент Танър изглеждаше смутен.

— Отлично знаете, че не съм бил. Във военното ми досие няма вписано „Пурпурно сърце“^[8].

— Бихте ли ми обяснили какво се е случило?

— Паднах от един джип на път за Сен Ло. Изкълчих си бедрото.

И двамата мъже се усмигнаха.

— Уволнили сте се през юли 1945 година и през септември сте се върнали в Станфордския университет.

— Да... Ще изпреваря въпроса ви, мистър Фасет. Смених специалността си, която беше английски език, с журналистика. Завърших през 1947 година със степен бакалавър на хуманитарните науки.

Лорънс Фасет задържа поглед върху папката пред себе си.

— В трети курс сте се оженили за Алис Маккол.

Танър Посегна към бутона и изключи магнетофона.

— Може би дойде моментът да си тръгна.

— Спокойно, мистър Танър. Просто установяваме самоличността ви... Не подкрепяме теорията, че дъщерите са виновни за греховете на бащите си. Само „да“ или „не“ е достатъчно. Танър отново пусна магнетофона.

— Точно така.

На това място Лорънс Фасет вдигна проводника от бюрото и натисна бутона. Танър видя как ролките спряха и погледна мъжа от ЦРУ.

— Следващите ми два въпроса засягат обстоятелствата, довели до брака ви. Предполагам, че няма да искате да отговорите.

— Предполагането ви е правилно.

— Повярвайте ми, те не са важни.

— Ако ми бяхте казали, че са, веднага щях да напусна.

Али беше достатъчно съсипана. Танър не би позволил личната трагедия на жена му да бъде обсъждана от когото и да било. Фасет пусна отново магнетофона.

— От брака си с Алис Мак... Танър имате две деца. Момче, Реймънд, на тринайсет години, и момиче, Джанет, на осем години.

— Синът ми е дванайсетгодишен.

— Рожденият му ден е вдругиден. Да се върнем малко назад. След завършване на университета сте постъпили на работа в „Сакраменто Дейли Нюз“.

— Като репортер. Бях и стилев редактор, куриер, кинокритик и сътрудник в отдел „Реклама“, когато имах време.

— Във вестника сте работили три години и половина, а после сте получили работа в „Лос Анджелис Таймс“?

— Не. Бях в Сакраменто... две години и половина... След това временно работих в „Сан Франциско Кроникъл“ около една година, преди да ме назначат в „Таймс“.

— В „Лос Анджелис Таймс“ сте постигнали доста голям успех като репортер, който се занимава с разследвания...

— Провървя ми. Предполагам, че имате предвид работата ми по операцията в Сан Диего.

— Да. Предложили са ви за наградата „Пулицър“, мисля.

— Не я получих.

— После са ви повишили в главен редактор в „Таймс“?

— Станах заместник-главен редактор. Нищо особено.

— В „Таймс“ сте работили пет години...

— По-скоро шест, мисля.

— До януари 1958 година, когато сте започнали работа в „Стандард Мючуъл“ в Лос Анджелис.

— Правилно.

— Останали сте в Лос Анджелис до март 1963 година, когато са ви преместили в Ню Йорк. Оттогава са ви повишавали няколко пъти?

— Дойдох на изток като редактор на емисията „Новини“ в седем часа. Разширих дейността си с документални и извънредни предавания, докато стигнах до сегашната си длъжност.

— Която е?

— Директор на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“.

Лорънс Фасет затвори папката и изключи магнетофона. Облегна се назад и се усмихна на Джон Танър.

— Не беше чак толкова неприятно, нали?

— Искате да кажете, че свършихме?

— Не, не... всичко, а попълването на раздел „Самоличност“. Изкарайте. Дадохте ми достатъчно погрешни отговори, за да изкарате теста.

— Какви?

— Тези неща — Фасет потупа папката — са посочени от следствения отдел. Хора с високи чела довеждат други хора с бради и те вкарват материала в компютри. Сигурно не е възможно да отговорите на всички въпроси правилно. Ако го бяхте направили, би означавало, че сте се готвили прекалено усърдно. Например, вие сте работили в „Сакраменто Дейли Нюз“ три години. Не две и половина, нито три и половина. Семейството ви се е преместило в Сан Матейо, когато сте били на осем години и два месеца, а не на седем години.

— Проклет да съм...

— Честно казано, дори да бяхте отговорили правилно на всички въпроси, може би пак щяхте да изкарате. Хубаво е, че сте нормален. Във вашия случай трябваше всичко да имаме на запис... А сега, страхувам се, идва трудната част.

— Трудна в сравнение с какво? — попита директорът на отдел „Новини“.

— Просто трудна... А сега да включа магнетофона. — Той го направи и взе лист хартия. — Джон Танър, трябва да ви уведомя, че въпросите, които ми предстои да обсъдя с вас, се окачествяват като изключително важна държавна тайна. Най-тържествено се заклевам, че информацията по никакъв начин не е свързана с вас или със семейството ви. Разкриването ѝ на когото и да било е в разрез с интересите на правителството на Съединените щати в най-лошия смисъл — до такава степен, че хората от държавните служби, на които е известна тази информация, могат да бъдат преследвани по Закона за защита на националната сигурност, т. 18, ал. 793, ако нарушат изискванията за сигурност... Ясно ли е всичко, което казах дотук?

— Да... Аз обаче нито съм длъжен да ви изслушам, нито мога да бъда подведен под отговорност.

— Разбирам. Намерението ми е да ви предоставя важната поверителна информация на три етапа. В края на първия и втория етап можете да помолите да ви освободя от интервюто и ние ще разчитаме само на вашата интелигентност и преданост към правителството да мълчите за това, което ви е казано. Ако обаче се съгласите с третия

етап, при който ще ви бъдат разкрити някои самоличности, вие поемате същата отговорност, както и хората в правителствените служби, и може да бъдете преследван по Закона за защита на националната сигурност, ако нарушите споменатите изисквания за сигурност. Ясно ли е, мистър Танър?

Преди да проговори, Танър се размърда на стола. Погледна въртящите се ролки на магнетофона, а после и Фасет.

— Ясно е, но да бъде проклет, ако се съглася. Нямаме право да ме викате тука под фалшив претекст, а после да ми казвате, че мога да бъда подведен под отговорност.

— Не съм искал съгласието ви. Ако разбирате правилно какво казвам.

— Ако ме заплашвате, вървете по дяволите!

— Само ви обяснявам условията. Защо трябва да го възприемате като заплахата? Нима е нещо повече от ежедневната ви работа с договорите? Можете да напуснете по всяко време, преди да сте дали съгласието си да разкрия пред вас някои имена. Нима е толкова нелогично?

Танър си помисли, че в действителност не беше нелогично. Сега любопитството му трябваше да бъде задоволено.

— Казахте преди малко, че няма нищо общо със семейството ми? Нищо общо с жена ми?... Или е мен?

— Заклех се и думите ми са записани на лентата.

Фасет осъзна, че Танър беше добавил „или с мен“ като нещо, което му е хрумнало впоследствие. Пазеше жена си. Закриляше я.

— Продължавайте.

Фасет стана от стола и отиде до щорите.

— Между другото, не е нужно да седите. Записващото устройство има много чувствителни микрофони. Миниатюрни, разбира се.

— Ще остана седнал.

— Както ви е удобно. Преди няколко години имаше слухове за операция на съветското НКВД, която щеше да има огромно въздействие върху американската икономика, ако беше извършена. Опитвахме се да я проследим, да научим нещо за нея. Не успяхме. Остана си слух. Оказа се по-добре пазена тайна от руската космическа програма. По-късно, през 1966 година, един източногермански

разузнавач премина към нае. Даде ни първите конкретни сведения за операцията. Осведоми ни, че източногерманското разузнаване поддържа връзки с агенти на запад, с ядро или група, известна като „Омега“. Ще ви дам географското кодово название след малко... Или може би не. То ще дойде във втория етап. Зависи от вас. „Омега“ е трябвало редовно да изпраща секретни документи на източногерманското разузнаване. Двама въоръжени куриери са щели да ги пренасят със самолет до Москва при най-строга секретност. Действията на „Омега“ са стари, колкото и самият шпионаж, и изключително ефикасни в наши дни при големите корпорации и огромните концерни. „Омега“ е книга на страшния съд.

— Какво?

— Книга на страшния съд. Списъци на стотици, може би вече хиляди хора, набелязани за това наказание. В случая не чума, а изнудване. Мъжете и жените в тези списъци са с влиятелни длъжности в десетки гигантски компании в ключовите области. Немалко имат огромна икономическа власт. Власт и ресурси да купуват на борсата, а също така и да отказват да купуват. Четирийсет-петдесет човека, действащи заедно, биха могли да създадат икономически хаос.

— Не разбирам. Защо биха го направили? Защо трябва да го направят?

— Казах ви. Изнудване. Всеки един е уязвим и има хиляди причини, поради които може да бъде използван. Сексуални отклонения, правни нарушения, злоупотреби със служебното положение, фалшификации на цени, манипулации на борсата, укриване на доходи. Книгата засяга много хора. Мъже и жени, чиято репутация, търговски сделки, длъжности, дори семейства, биха могли да бъдат съсипани. Освен, ако не отстъпят.

— Това е доста лошо мнение за света на бизнеса и въобще не съм сигурен, че е точно. Поне не в степента, в която го описвате. Едва ли се намира на ръба на икономическия хаос.

— О? Фондацията „Крофорд“ направи задълбочено проучване на водещите сили в промишлеността на САЩ от 1925 до 1945 година. Четвърт век по-късно резултатите все още са поверителни. Според проучването през този период трийсет и два процента от общата финансова мощ в страната е постигната със съмнителни, да не кажем незаконни, средства. Трийсет и два процента.

— Не вярвам! Ако беше истина, щеше да бъде оповестено:

— Невъзможно е. Щеше да настъпи законно клане. Съдът и парите не са безупречна комбинация... Днес на власт са големите сдружения. Вземете който и да било вестник. Обърнете на страниците с финансовата информация и прочетете за манипулаторите. Погледнете обвиненията и контра обвиненията. Те са златна мина за „Омега“. Справочник за кандидати за завербуване. Нито едно от тези момчета не живее в дълбоко замразяване. Нито едно. Отпуска се заем без гаранции, временно се разширява борсовият марж^[9], на добър клиент се доставят момичета. „Омега“ рови с подходящи за целта хора и в кофата се събира много тиня. Не е особено трудно да се постигне. Трябва просто да бъдеш точен. Достатъчно, за да сплашваш.

Танър извърна поглед от русия мъж, който говореше с такава прецизност. С такава спокойна увереност.

— Не искам да мисля, че сте прав.

Изведнъж Фасет се върна обратно до бюрото и изключи магнетофона. Ролките спряха.

— Защо не? Работата не се състои само в това, че се разкрива информация, което би могло да бъде сравнително безвредно, а в начина, по който се предлага тя. Да вземем например вас. Представете си, само си представете, че в местния вестник на Садъл Вали бъде публикувана някаква история, основана на събития от преди около двайсетина години, станали извън Лос Анджелес. Децата ви учат там, жена ви е доволна от хората около себе си... Колко време, мислите, бихте останали там?

Танър се измъкна със залитане от стола и погледна по-ниския мъж зад бюрото. Гневът му беше толкова силен, че ръцете му трепереха. Говореше много развълнувано, едва доловимо.

— Отвратително!

— Така действа „Омега“, мистър Танър. Успокойте се. Аз само исках да ви дам пример. — Фасет отново включи магнетофона и продължи да говори, след като Танър се върна уморено на стола си. — „Омега“ съществува. Ето че стигам до последната част... от първия етап.

— Каква е тя?

Лорънс седна зад бюрото. Изгаси цигарата си докато Танър вадеше от джоба си пакет.

— Сега знаем, че „Омега“ има разписание. Дата, на която да започне хаосът... Нищо ново не ви казвам, като признавам, че моята служба често разменя хора със Съветите.

— Да, известно ми е.

— Нормалното съотношение е един от нашите за двама-трима от техните...

— И това ми е известно.

— Преди дванайсет месеца на границата с Албания беше извършена подобна размяна. Четирийсет и пет дни продължиха пазарлъците. Бях там, затова сега съм тук. По време на размяната с нас се свързаха няколко служители на тяхното външно министерство. Най-добре бих ви ги описал, ако ги нарека „поддръжници на умерената линия“. Същите като нашите.

— Разбирам на какво се противопоставят нашите. На какво обаче се противопоставят съветските?

— На същото. В Президиума са привържениците на твърдата линия в политиката на милитаристите.

— Ясно.

— Осведомени сме, че съветските милитаристи са определили краен срок за последната фаза на операция „Омега“. В този ден планът ще бъде изпълнен. Без да бъдат предупредени, стотици властни ръководни кадри в американските бизнес общества ще бъдат намерени и заплашени с политическо унищожение, ако не се подчинят на дадените им заповеди. Резултатът би могъл да бъде голяма финансова криза. Не е изключена и икономическа катастрофа... Това е истината. Край на първия етап.

Танър стана от стола, дръпвайки от цигарата си. Започна да крачи напред-назад пред бюрото.

— С тази информация мога ли да реша да изляза оттук?

— Да.

— Вие сте опасен човек! Господи, наистина сте опасен! ... Лентата се върти. Продължавайте.

— Добре. Втори етап. Знаехме, че „Омега“ е съставена от съвсем същия вид хора, които щеше да атакува. Трябваше да бъде така, в противен случай връзките никога нямаше да се осъществят и уязвимите места никога нямаше да се открият. По същество бяхме наясно какво да търсим. Хора, които можеха да проникнат в големите

компании, които работеха в тях или с тях, които можеха да се свържат с необходимите лица... Както вече споменах, „Омега“ е кодовото название на група агенти. Има също така и географско кодово название, както и централа за препращане на информация. След като е преминала през този източник, достоверността ѝ, както може да се предполага, се установява поради своята оперативна секретност. На географското кодово название на „Омега“ е трудно да се направи точен превод, но най-близкият е „Бездна от... кожа“ или „Козя кожа“.

— „Бездна от кожа“? — Танър изгаси цигарата си.

— Да. Не забравяйте, че го научихме преди повече от три години.

След година и половина упорито търсене набелязахме единайсет участъка в страната, а един от тях трябваше да бъде „Бездна от кожа“...

— Един от тях е Садъл Вали^[10], Ню Джърси?

— Нека да не бързаме.

— Прав ли съм?

— Поставихме агенти в тези участъци — продължи мъжът от ЦРУ, без да обръща внимание на въпроса на Танър. — Проверихме хиляди граждани — много скъпа операция — и колкото повече разследвахме, толкова повече доказателства получавахме, че Садъл Вали е „Бездна от кожа“. Работата беше свършена точно. Водни знаци върху канцеларските материали, анализ на частици прах по секретните документи, които немският офицер ни донесе, когато премина на наша страна, хиляди други неща, проверени понякога многократно... Но главно информация за някои граждани, открита по време на разследванията.

— Мисля, че вече трябва да стигнете до същността на въпроса.

— Вие ще решите дали да го направите. Почти съм на края на втория етап. — Танър остана безмълвен, ето защо Фасет продължи:

— Вие сте в състояние да ни окажете огромна помощ. В една от най-деликатните операции в сегашните отношения между Съединените щати и Съветите вие можете да направите това, което никой друг не е в състояние да направи. Може би ще ви хареса, защото както вероятно сте разбрали от думите ми, поддръжниците на умерената линия и от двете страни в момента работят заедно.

— Моля ви да ми разясните по-подробно.

— Само фанатиците подкрепят този вид екстремизъм. И за двете страни е прекалено опасно. В съветския президиум има борба за власт. Поддръжниците на умерената линия трябва да надделеят заради нас. Единият начин да го постигнем е да разобличим поне част от „Омега“ и да осуетим датата за началото на операцията.

— А аз какво мога да направя?

— Вие познавате „Омега“, мистър Танър. Познавате „Омега“ много добре.

Танър затаи дъх. За момент му се стори, че сърцето му е спряло. Почувства, че кръвта нахлу в главата му. Започна да му прилошава.

— За мен подобно твърдение е невероятно.

— Ако бях на ваше място, и за мен би било. Независимо от всичко обаче е вярно.

— И, доколкото разбирам, стигнахме до края на втория етап?... Копеле! Кучи син! — Гласът на Танър излизаше почти като шепот.

— Можете да ме наричате както си искате. Ударете ме, ако имате желание да го направите. Аз няма да отвърна на удара... Казах ви, че вече съм минал през подобно нещо.

Танър стана от стола и стисна с пръсти челото си. Обърна се с гръб към Фасет, а после рязко се завъртя.

— Ами ако не сте прав? — прошепна той. — Ако проклетите ви идиоти са направили още една грешка.

— Не са... Не можем да твърдим, че сме проучили изцяло „Омега“. Но сме стеснили кръга. Вие сте в уникално положение.

Танър отиде до прозореца и започна да вдига щората.

— Не я докосвайте Свалете я! Фасет скочи от стола, хвана китката на Танър с едната ръка, а с другата връвта на щората. Танър погледна агента в очите.

— Ако сега изляза, ако напусна с това, което ми казахте, ще трябва да живея със съзнанието, че някой близко до мен е враг. Няма да знам кой е в дома ми, с кого разговарям на улицата? Завинаги ще помня, как ми сграбчихте ръката в страха си, че някой може да стреля през прозореца, ако вдигна щората?

— Не драматизирайте прекалено много. Просто предпазни мерки.

Танър ее върна обратно към бюрото, но не седна.

— Вървете по дяволите! — каза той тихо. — Знаете, че не мога да напусна...

— Приемате ли условията?

— Да.

— Трябва да пи помоля да подпишете клетвена декларация. — Той извади лист от папката и го сложи пред Танър. На него имаше сбито изложение на характера и наказателните мерки по Закона за защита на националната сигурност. То се отнасяше до „Омега“, без изрично да се споменава. — Веществено доказателство А, определено като „Магнетофонен запис“.

Танър се подписа и остана прав, взирайки се във Фасет.

— Сега ще ви задам следните въпроси. — Фасет взе папката и я отвори на последните страници. — Познавате ли следните личности, които посочвам? Ричард Тримейн и съпругата му Вирджиния... Моля, отговорете.

Изумен. Танър тихо промълви:

— Да.

— Джоузеф Кардоне с истинско име Джузепе Амбруцио Кардионе и съпругата му Елизабет?

— Да.

— Бърнард Остърман и съпругата му Лийла?

— Да.

— По-силно, моля ви, мистър Танър.

— Казах „да“.

— Информирам ви, че една, две или и трите споменати семейни двойки играят съществена роля в операция „Омега“.

— Вие сте си изгубили ума! Вие сте луд!

— Не сме... Споменах за размяната на албанската граница. Тогава ни уведомиха, че „Омега“, „Бездна от кожа“ работи в едно предградие на Манхатън и тази информация потвърди нашия анализ. А именно, че „Омега“ се състои от двойки, мъже и жени, фанатично отдадени на милитаристичната политика на съветските експанзионисти. Тези двойки са били добре платени за услугите си. Посочените двойки — семейство Тримейн, Кардоне и Остърман — в момента притежават кодирани банкетни сметки в Цюрих, Швейцария, със суми, които далеч надхвърлят обявените от тях доходи.

— Това, което казвате, не е възможно.

— Дори и да допуснем, че става дума за съвпадение, макар и да сме проучили щателно всяка от двойките, според нас те ви използват като много успешно прикритие за „Омега“. Вие сте безупречен журналист. Не твърдим, че и трите двойки са замесени. Може да се допусне, че една или може би две от тях се използват като примамки, подобно на вас. Но е съмнително. Доказателствата — швейцарските банкови сметки, професиите им, необичайните обстоятелства на вашата връзка — сочат към това.

— А как сте изключили мен? — попита Танър сковано.

— Животът ви, откакто сте се родили, се обследва под микроскоп от професионалисти. Ако грешим по отношение на вас, не би трябвало да сме тук.

Изтощен, Танър с усилие се отпусна на стола.

— И какво искате от мен?

— Ако информацията ни е точна, семейство Остърман пристига в петък, за да прекара с вас и семейството ви уикенда. Така ли е?

— Беше така.

— Не отменяйте гостуването. Не променяйте нищо.

— Сега е невъзможно...

— Само така можете да ни помогнете. На всички нас.

— Защо?

— Смятаме, че през следващия уикенд ще успеем да вкараме „Омега“ в клопка. Ако ни сътрудничите. Без вас не можем.

— Как?

— До пристигането на семейство Остърман остават четири дни. През този период нашите обекти — семейство Остърман, Тримейн и Карлоне — ще бъдат безпокоени. Всяка двойка ще проведе телефонни разговори, без да може да проследи източника, ще получи телеграми през Цюрих, ще осъществи срещи с непознати в ресторанти, във фойета на хотели, на улицата. Смисълът на акцията е да им се предаде едно обикновено съобщение — че Джон Танър не е това, което изглежда. Вие сте нещо друго. Може би двоен агент, информатор на Политбюро, или дори предан член на собствената ми организация. Информацията, която ще получат, е объркваща, предназначението ѝ е да ги извади от равновесие.

— И да превърне семейството ми в мишена. Няма да го разреши! Те ще ни убият!

— Няма да го направят.

— Мислите ли? Ако казвате истината... Макар и въобще да не съм убеден, че е вярно. Познавам тези хора. Не мога да допусна!

— В такъв случай няма никакъв риск.

— Защо не?

— Ако една, две или и трите двойки — не участвуват в „Омега“, ще се държат нормално. Ще съобщят за инцидентите на полицията или на ФБР. Тогава ние ще се намесим. Ако една или две двойки направят подобни съобщения, а останалите — не, ще знаем кой е „Омега“.

— А... да предположим, че сте прав. Тогава какво? Какви са вашите гаранции?

— Няколко фактора. Понятни дори и за глупците. Казах ви, че „информацията“ за вас ще бъде фалшива. Който е в „Омега“, ще използва своите източници, за да я провери в самия Кремъл. Всички наши сътрудници са подготвени. Те ще се намесят. Информацията, която „Омега“ ще получи от Москва; ще бъде истината. Истината до този следобед. Вие сте просто Джон Танър, директор на отдел „Новини“ в телевизионна компания, и не участвате в никакъв заговор. Клопката ще се състои в това, което ще бъде добавено. Москва ще уведоми онзи, който ви проверява, да бъде подозрителен към другите двойки. Възможно е те да са изменници. Ние ги разделяме. Предизвикваме конфронтация и се намесваме.

— Получава се ужасно гладко. Звучи прекалено лесно.

— Ако посегнат на живота ви или на живота на някой друг от вашето семейство, цялата операция „Омега“ ще бъде в опасност. Няма да смеят да поемат този риск. Датата за начало на „Омега“ е след по-малко от месец.

— Този факт не е достатъчен.

Има и нещо друго. Най-малко двама въоръжени агенти ще отговарят за всеки член от семейството ви. Ще бъдете денонощно под наблюдение. Агентите няма да се отдалечават на повече от петдесет ярда. По което и да било време.

— Сега вече знам, че сте луд. Не познавате Садъл Вали. Външните хора, които се спотайват наоколо, веднага ще бъдат забелязани и прогонени! Ще станем за смях:

Фасет се усмихна.

— В момента имаме тринайсет души в Садъл Вали. Те са постоянни жители на градчето.

— Господи мили! — каза Танър тихо. — 1984-а^[11] година май че вече ни дебне.

— Времената, в които живеем, често го налагат.

— Нямам избор, нали? Нямам никакъв избор. — Той посочи магнетофона и клетвената декларация, която лежеше до него. — Вече съм окачен на въжето?

— Отново прекалено много драматизирате нещата.

— Не драматизирам нищо... Трябва да направя точно това, което искате от мен, нали? Трябва да го изгърпя... Единствената алтернатива е да изчезна и да бъда преследван. Да бъда преследван от вас и ако сте прав, от тази „Омега“.

Фасет отвърна на погледа на Танър без следа от хитрост. Танър беше казал истината и двамата го знаеха.

— Става дума само за шест дни. За шест дни от човешкия живот.

[1] Дж. Едгар Хувър — един от основателите на ЦРУ — Бел. В.В.

↑

[2] Село в Йоркшир, Англия, където се намира Кралският военен колеж. — Бел. пр. ↑

[3] Частно училище, което подготвя за постъпване в колеж. — Бел. пр. ↑

[4] Студентските братства, наименовани с гръцки букви, членуват младежи от висшето общество. — Бел. пр. ↑

[5] Нисеи — американци от японски произход — Бел. пр. ↑

[6] Военно тренировъчен център в западната част на Джорджия. — Бел. пр. ↑

[7] Град в Северозападна Франция, частично разрушен през 1944 г. — Бел. пр. ↑

[8] Орден за храброст — Бел. пр. ↑

[9] Марж — разликата между курс „купува“ и курс „продава“ на ценните книжа — Бел. пр. ↑

[10] Садъл Вали — от англ. „Saddle“ — „седло“ и „Valley“ — „долина“ — Бел.В.В. ↑

[11] „1984“ — по романа на Джордж Оруел — Бел. пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 8:45 ЧАСА ВЕЧЕРТА

Полетът от летище „Дълъс“ до Нюарк изглеждаше нереално ужасен. Танър не беше уморен, а ужасен. Умът му скачаше от един образ на друг, като всяка ярка картина изтласкваше предишната. Виждаше острия втренчен поглед на Лорънс Фасет зад бюрото над въртящите се ролки на магнетофона. Гласът на Фасет монотонно задаваше онези безкрайни въпроси, ставаше все по-силен и по-силен.

— „Омега“!

А после лицата на Бърни и Лийла Остърман, на Дик и Джини Тримейн, на Джоу и Бети Кардоне. Всичко беше абсурдно! Щеше да се върне в Нюарк и изведнъж кошмарът щеше да изчезне. Щеше да си спомни, че е дал на Лорънс Фасет часовете на предаванията, посветени на общественото обслужване и да подпише липсващите страници от формулярите на ФКС. Знаеше добре, че това няма да стане.

Едночасовото пътуване от Нюарк до Садъл Вали премина в мълчание. Шофьорът на таксито последва примера на пътника на задната седалка, който палеше цигара след цигара и който не му беше отговорил на въпроса дали полетът е бил приятен.

САДЪЛ ВАЛИ ВИЛИДЖ ИНКОРПЪРЕЙТИД 1862

Добре дошли

Танър се взря в пътния знак, когато фаровете на таксито го осветиха. След като го отминаха, той можеше да мисли само за „Бездна от кожа“. Нереално.

Десет минути по-късно таксито спря пред къщата му. Той слезе и разсеяно подаде на шофьора сумата, за която се бяха разбрали.

— Благодаря ви мистър Танър каза шофьорът, навеждайки се на седалката, за да вземе парите през прозореца.

— Какво? Какво казахте — попита Джон Танър.

— Казах: „Благодаря ви, мистър Танър“.

Танър се олюля назад и хвана дръжката на вратата, теглейки я с всичка сила.

— Откъде знаете името ми? Кажете ми, откъде знаете името ми!

Шофьорът забеляза капките пот, които се стичаха по лицето на пътника му, безумния поглед в очите на мъжа. Сигурно е луд, помисли си шофьорът. Той бавно спусна лявата си ръка към пода под краката си. Винаги държеше там гънка оловна тръба.

— Вижте, човече — каза той, а пръстите му стискаха тръбата, — ако не искате да ви наричат по име, свалете табелата от тревната площ.

Танър пристъпи назад и погледна през рамо. На тревната площ беше фенерът от ковано желязо, на окачената на напречната пръчка верига висеше ветроупорна лампа. Над нея бяха осветени думите:

Семейство Танър, Орчард Драйв 22

Беше поглеждал към лампата и надписа хиляди пъти. **Семейство Танър, Орчард Драйв 22.** В момента те също изглеждаха нереални. Сякаш никога не беше ги виждал.

— Извинявайте, приятел. Малко съм нервен. Не обичам да летя.

Затвори вратата, след като шофьорът започна да вдига стъклото. Човекът зад волана отговори рязко:

— Тогава пътувайте с влак, сър. Или пеш, за Бога!

После рязко даде газ. Танър се обърна и погледна към къщата си. Вратата се отвори. Кучето изскочи да го посрещне. Жена му стоеше в осветения вестибюл и той видя, че се усмихва.

ВТОРНИК, 3:30 ЧАСА СУТРИНТА КАЛИФОРНИЙСКО ВРЕМЕ

Белият френски телефон с приглушения си холивудски звънец иззвъня пет пъти. Лийла сънено си помисли, че е глупаво да го държат откъм страната на Бърни. Никога не събуждаше него, а само нея. Смуши го с лакът в ребрата.

— Скъпи... Бърни. Бърни! Телефонът.

— Какво? — Остърман отвори объркан очи. — Телефонът? О, да върви по дяволите! Как може човек да чува телефона? — Пресегна се в тъмнината и напипа тънката слушалка.

— Да?... Да, Бърnard Остърман е на телефона... Междуградски?
— Покри слушалката с ръка, седна в леглото и се облегна назад. Обърна се към жена си: — Колко е часът?

Лийла запали нощната лампа и погледна часовника.

— Три и половина. Господи!

— Сигурно е някой идиот от онази хавайска серия. Там още няма полунощ. — Бърни се мъчеше да долови глас в слушалката. — Да, централа, чакам... Разговорът е от много далеч, мила. Ако е от Хаваите, могат да накарат онзи режисьор да седне на пишещата машина. Свършено е. Не трябваше въобще да се захващаме... Да... централа? Бихте ли побързали?

— Каза, че искаш да видиш онези острови, но без униформа, спомняш ли си?

— Извинете... Да, централа, Бърnard Остърман е на телефона, по дяволите! Да? Да? Благодаря, централа... Ало? Много слабо ви чувам. Ало?... Да, по-добре е. Кой се обажда?... Какво? Какво казахте?... Кой е! Как се казвате? Не ви разбирам. Да, чувам ви, но не ви разбирам... Ало?... Ало! Един момент! Казах един момент! — Остърман се обърна и провеси крака от леглото. Одеята се изхлузиха след него и паднаха на пода. Започна да удря вилката на белия френски телефон. — Централа! Централа! Проклетата линия прекъсна!

— Кой беше? Защо крещиш? Какво казаха?

— Той... кучият син ревеше като бивол. Каза... каза да внимаваме за... Тан Ен. Нищо повече. Искаше да се увери, че съм чул думите. Тан Ен. Какво по дяволите е това?

— Как го каза!

— Тан Ен! Непрекъснато го повтаряше!

— Звучи безсмислено... От Хаваите ли беше? Каза ли телефонистката откъде е разговорът?

Остърман гледаше втренчено жена си на слабата светлина в спалнята.

— Да, чух ясно. Беше от чужбина... От Лисабон. От Лисабон, Португалия.

— Не познаваме никого в Португалия!

— Лисабон. Лисабон, Лисабон... — Остърман си повтаряше тихо името. — Лисабон. Не е замесен. Лисабон не беше замесен.

— Какво искаш да кажеш?

— Тан ЕН!...

— Тан... тан. Танър. Може ли да бъде Джон Танър? Джон Танър!

— Не е замесен!

— Това е Джон Танър — отговори тихо Лийла.

— Джони?... Какво имаше предвид с „внимавайте за“? Защо трябва да внимаваме? Защо ще се обажда в три и половина сутринта?

Лийла седна в леглото и посегна да вземе цигара.

— Джони има врагове. Раната, която отвори на пристанището в Сан Диего, все още не е заздравяла.

— Сан Диего — да! Но Лисабон?

— Миналата седмица „Дейли Върайати“ писа, че ще ходим в Ню Йорк — продължи Лийла, вдишвайки дълбоко дима от цигарата — и че навярно ще отседнем в бившите си съседни, семейство Танър.

— Е, и?

— Вероятно сме прекалено известни. — Тя погледна мъжа си.

— Може би ще е добре да се обадя на Джони. — Остърман посегна към телефона.

Лийла го хвана за ръката.

— Полял ли си?

Остърман отново легна.

* * *

Джоу отвори очи и погледна часовника си. Шест и двајсет и пет. Беше време да става, да се пораздвижи малко в салона. Можеше да отиде в Клуба да поиграе един час голф.

Обичаше да става рано, за разлика от Бети. Винаги, когато имаше възможност, тя спеше до обед. Спяха на отделни двойни легла, защото на Джоу му беше известно, че две тела под общата завивка взаимно се омаломощават с температурата си. Ползата от съня намаляваше почти наполовина, ако през цялата нощ леглото се споделяше с друг човек. Тъй като предназначението на брачното легло беше изключително сексуално, нямаше смисъл да губят ползата от съня.

В случая две двойни легла бяха най-подходящи.

Свърши десетминутната тренировка на велоергометъра и петминутните упражнения с гирите, които тежаха по седем фунта и половина. Сложи малките тежести на пода и тръгна към интеркома.

— Да? Кой е?

— Телеграма, мистър Кардионе.

— Кой?

— Пише Кардионе.

— Името ми е Кардоне.

— Не е ли Апъл Драйв 11?

— Идвам веднага.

Затвори интеркома и взе кърпа от закачалката, обви я около себе си и бързо излезе от салона. Това, което беше чул, не му хареса. Стигна до предната врата и я отвори. Пред него стоеше дребен мъж в униформа и дъвчеше дъвка.

— Защо не се обадохте? Доста рано е, нали?

— Указанията бяха да я доставя. Трябваше да дойда с кола дотук, мистър Кардионе. Почти петнайсет мили. Службата ни е денонощна.

Кардоне се подписа.

— Защо петнайсет мили? „Уестърн Юниън“ има клон в Ридж Парк.

— Не е от „Уестърн Юниън“, сър. Телеграмата е от Европа.

Кардоне сграбчи плика от ръката на униформения мъж.

— Изчакайте за момент. — Не искаше да изглежда възбуден, ето защо влезе спокойно във всекидневната. Спомни си, че беше видял чантата на Бети върху пианото. Извади две еднодоларови банкноти и се върна до вратата. — Заповядайте. Извинявайте, че е трябвало да се разкарвате дотук.

Затвори вратата и разкъса телеграмата.

„L'uomo bruno palido non e amico del Italiano. Guarda bene vicini di questa maniera. Proteciate per la fina della settimana.

Da Vinci“

Кардоне влезе в кухнята, намери молив на поставката за телефона и седна на масата. Написа превода на гърба на едно списание.

„Мургавият мъж не е приятел на италианеца. Внимавайте с подобни съседи. Пазете се в края на седмицата.

Да Винчи.“

Какво означаваше това? Какви „мургави... съседи“? В Садъл Вали не живееха чернокожи. Съобщението беше безсмислено.

Изведнъж Джоу Кардоне замръзна. Светлокафявият съсед можеше да означава само Джон Танър. Краят на седмицата — петък, тогава пристигаше семейство Остърман. Някой в Европа му казваше да се пази от Джон Танър и предстоящия уикенд на Остърман.

Грабна телеграмата и погледна датата.

Цюрих.

О, Господи! Цюрих!

Някой в Цюрих, който се наричаше „Да Винчи“, някой, който знаеше истинското му име, познаваше Джон Танър и беше уведомен за семейство Остърман, го предупреждаваше!

Джоу Кардоне гледаше втренчено през прозореца към тревната площ в задния двор. Да Винчи, Да Винчи! Леонардо.

Художник, войник, архитект на войната — всичко за всички.

Мафията. О, Господи! Кой от тях?

Костела-но? Батела? Може би Латрона.

Кой от тях го заплашваше? И защо? Той беше техен приятел.

Докато разтваряше телеграмата на кухненската маса, ръцете му трепереха. Прочете я още веднъж. Всяко изречение постепенно извикваше във въображението му все по-опасни тълкувания.

Танър!

Джон Танър беше открил нещо! Но какво!

И защо съобщението идваше от Цюрих?

Какво общо имаше всеки от тях с Цюрих?

Или семейство Остърман?

Какво беше открил Танър? Какво щеше да прави?... Един от хората на Батела нарече веднъж Танър с някакво име. Какво беше то?

„*Volturmo!*“ — ястреб. „... не е приятел на италианеца... *Внимавайте... Пазете се...*“ Как? От какво! Танър не би му се доверил. А и защо трябваше да го прави?

Той, Джоу Кардоне, не беше синдикат, не беше мафия. Какво би могъл да знае той!

Но съобщението на Да Винчи беше пристигнало от Швейцария. Оставаше още една възможност, страшна възможност. В Коза Ностра бяха разбрали за Цюрих! Щяха да го използват срещу него, ако не успееше да спре „светлокафявия мъж“, който не беше приятел на италианеца. Ако не беше в състояние да предотврати това, което Джон Танър се канеше да направи, той щеше да бъде унищожен.

Цюрих! Семейство Остърман!

Беше направил нещо, което смяташе за правилно! Беше го направил, за да оцелее. Остърман го представи по такъв начин, че той не изпита никакви съмнения. А сега вече работата беше в чужди ръце. Не в неговите. Вече нямаше да може да стигне до него.

Джоу Кардоне излезе от кухнята и се върна в миниатюрния си гимнастически салон. Без да слага ръкавиците, започна да удря крушата. Все по-бързо и по-бързо, все по-силно и по-силно.

В мозъка си чуваше стържещ звук:

„Цюрих! Цюрих! Цюрих!“

* * *

Вирджиния Тримейн чу мъжа си да става от леглото в шест и петнайсет и веднага разбра, че нещо не е наред. Мъжът ѝ рядко се размърдваше толкова рано.

Изчака няколко минути. След като той не се върна, тя стана, облече си хавлията и слезе долу. Дик се беше изправил до еркерния прозорец на всекидневната, пушеше цигара и четеше нещо от лист хартия.

— Какво правиш!

— Виж това — отговори той тихо.

— Кое? — Тя взе хартията от ръката му.

„Бъдете изключително внимателен със съседа си, журналиста. Приятелството му не е нищо повече от фанатизъм. Той не е такъв, какъвто изглежда. Може би ще трябва да съобщим на полицията за гостите от Калифорния.

Блакстън^[1].“

— Каква е тази бележка? Кога я получи?

— Преди двайсетина минути чух шум до прозореца. Достатъчно силен, за да ме събуди. Някой форсираше двигател на кола. Караше напред-назад по улицата. Мислех, че и ти си чула.

Издърпа нагоре завивката.

— Струва ми се, че чух. Не обърнах внимание...

— Слязох и отворих вратата. Този плик беше на изтривалката.

— Какво означава това?

— Все още не знам.

— Кой е Блакстън?

— Коментарите. Основите на правната система... — Ричард Тримейн се отпусна в креслото и подпря челото си с ръка. С другата ръка леко въртеше цигарата по ръба на пепелника. — Моля те... Нека да помисля.

Вирджиния Тримейн отново погледна листа със загадъчното съобщение.

— „Приятел, журналиста.“ Означава ли, че ...?

— Танър се е захванал с нещо и този, който е донесъл бележката, е в паника. А сега се опитват да паникьосат и мен.

— Защо?

— Не знам. Навярно смятат, че мога да им помогна. И ме заплашват, за да не откажа. Заплашват всички нас.

— Семейство Остърман.

— Правилно. Те ни заплашват с Цюрих.

— О, Господи! Те знаят! Някой е разбрал!

— Така изглежда.

— Мислиш ли, че Бърни се е уплашил? И е проговорил?

Окото на Тримейн трепна.

— Трябва да е луд, ако го е направил. Ще го разпънат от двете страни на Атлантическия океан... Не, не е това.

— Тогава какво е?

— Човекът, написал бележката, е някой, с който съм работил в миналото или на когото съм отказал. Може би е от сегашните случаи. Навярно от папките, които в момента са на бюрото ми. Танър е надушил нещо и вдига шум. А те се надяват да го спра. Ако не го направя, с мен е свършено. Преди да е станало каквото и да било... Преди Цюрих да е започнал да работи за нас.

— Не могат да те докоснат! — каза жената на Тримейн с яростна предизвикателност, която прозвуча неестествено.

— Стига, скъпа. Хайде да не се заблуждаваме взаимно. Във висшите кръгове аз съм специалист по анализ на обединените фирми. На борсата блъфирам с курса на акциите. По думите на съдията Ханд^[2] — фондовата борса в момента е обезумяла от фалшиви, фиктивни сделки.

— Неприятности ли имаш?

— Всъщност не — винаги бих могъл да кажа, че са ми дали погрешна информация. В съда ме харесват.

— Уважават те! Работиш по-усърдно от който и да било човек, когото познавам. По дяволите! Та ти си най-добрият адвокат, който се е раждал!

— Бих искал да мисля така.

— Ти наистина си!

Ричард Тримейн стоеше до големия еркерен прозорец и гледаше тревната площ зад къщата си, която струваше седемдесет и четири хиляди долара.

— Не е ли странно? Навярно си права. Аз съм най-добрият в система, която ненавиждам... В система, която Танър би разкъсал на парчета в някоя от програмите си, ако знаеше какво я движи. Ето с какво е свързана кратката бележка.

— Мисля, че грешиш. Според мен това е някой, когото си победил. А сега иска да си оправи сметките с теб. Някой, който се опитва да те уплаши.

— Значи тогава е успял. Нещата, които Блэкстън ми казва, не са нови за мен. Това, което съм аз, и това, което правя, ме превръща в естествен враг на Танър. Или поне така би си помислил... Само ако знаеше истината! — Той я погледна и пресилено се усмихна: — А в Цюрих знаят истината.

[1] Сър Уилям Блэкстън 1723 — 1780 — английски юрист, чиято творба „Коментари върху законите на Англия“ 1765 — 1769 са оказали голямо влияние в Англия и САЩ. — Бел. пр. ↑

[2] Американски юрист, бивш съдия в съда на федералния окръг Колумбия и в апелационния съд. — Бел. пр. ↑

ВТОРНИК, 9:30 ЧАСА СУТРИНТА КАЛИФОРНИЙСКО ВРЕМЕ

Остърман се скиташе безцелно из двора на студиото, опитвайки се да прогони от съзнанието си телефонния разговор, който беше провел преди зазоряване. Разговорът го преследваше.

Нито той, нито Лийла успяха да заспят отново. Дълго се опитваха да стеснят кръга от възможности и когато изчерпаха всички варианти, започнаха да изследват по-важния въпрос — „защо“.

Защо се бяха обадили на него? Какво стоеше зад телефонния разговор? Дали Танър се беше захванал с поредното си разкритие?

Ако беше така, неговите разкрития нямаха нищо общо с него. Нямаха нищо общо с Бърни Остърман.

Танър никога не говореше с подробности за работата си. Само с най-общи факти. Когато станеше въпрос за това, какво смята за несправедливост, той беше на особено мнение. И тъй като двамата мъже често не се разбираха по отношение на понятието „честна игра в бизнеса“, избягваха подробностите.

Бърни възприемаше Танър като кръстоносец, който никога не е вървял пеш. Никога не му се беше случвало баща му да се прибере вкъщи и да заяви, че от следващия ден е без работа, или майка му да стои до полунощ и да върши чудеса с износената дрешка на детето, което трябваше сутринта да отиде на училище. Танър можеше да си позволи да се възмущава и беше свършил добра работа. Имаше обаче неща, които той никога нямаше да разбере. Ето защо Бърни никога не беше говорил с него за Цюрих.

— Ей, Бърни! Чакай! — Ед Пъмфрит, пълничък, неуверен режисьор на средна възраст, го настигна на тротоара.

— Здравсти, Еди. Как върви работата?

— Отлично! Опитах се да се свържа с теб в кабинета ти. Момичето каза, че си излязъл.

— Нямаше какво да правя там.

— Обещаха ми, сигурно и на теб са обещали. Ще бъде хубаво да работим заедно.

— О?... Не, нищо не са ми обещали. Върху какво ще работим?

— Какво е това? Шеги? — Пъмфрит леко се бранеше. Сякаш знаеше, че Остърман го възприема като посредствен човек.

— Никакви шеги. Аз приключвам тук тази седмица. За какво говориш? Кой ти обеща?

— Новият шеф на отдел „Серийни филми“ ми се обади по телефона тази сутрин. Аз ще се захвана с половината от епизодите на поредицата „Изстребителя“. Каза, че ще правиш четири последователни серии. Идеята ми харесва.

— Каква идея?

— Сценарият. Трима мъже, които работят върху голяма тайна сделка в Швейцария. Веднага ме грабна.

Остърман спря и погледна Пъмфрит.

— Кой ти каза?

— За какво?

— Няма никакви четири серии. Никакви сценарии. Никаква сделка. А сега ми обясни за какво става дума.

— Ти се шегуваш. Бих ли се занесял с влиятелни хора като теб и Лийла? Бях страшно доволен. Шефът на отдел „Серийни филми“ ми се обади и ми каза да те помоля за сценария!

— Кой ти се обади?

— Как беше... Новият шеф на отдел „Серийни филми“, който дойде от Ню Йорк.

— Кой?

— Спомена ми името си... Танър. Така беше. Танър. Джим Танър, Джон Танър...

— Джон Танър не работи тук! Кой те накара да ми кажеш това?

— Той хвана Пъмфрит за ръката. — Теб питам, кучи сине!

— Пусни ме! Ти си луд!

Остърман осъзна грешката си, Пъмфрит не беше нищо друго, освен куриер. Той пусна ръката на режисьора.

— Съжалявам, Еди. Извинявай... Имам много проблеми. Прости ми, моля те! Аз съм свиня.

— Добре, добре. Ти си прекалено напрегнат. Там е бедата. Много си напрегнат, приятелю.

— Този човек, Танър, сутринта ли ти се обади?

— Преди около два часа. Да ти кажа право, не го познавам.

— Виж, направил си е лоша шега. Разбираш ли? Няма да правя сериите, повярвай ми... Забрави за тях, чуваш ли?

— Шега?

— Честна дума. Ясно ли ти е?... Виж какво, говориха с мен и Лийла за един проект. Ще настоявам за теб като подходящ човек, какво ще кажеш?

— Ей, благодаря!

— Няма защо. Нека тази малка шега да си остане между нас. Може ли?

Остърман не си направи труда да изслуша докрай благодарствения отговор на Пъмфрит. Отдалечи се забързано по улицата на студиото към колата си. Трябваше да си иде вкъщи при Лийла.

На предната седалка на колата му седеше огромен мъж в шофьорска униформа! Той слезе, след като Бърни се приближи, и задържа вратата отворена.

— Мистър Остърман?

— Кой сте вие? Какво търсите в...

— Имам да ви предам нещо.

— Но аз не искам да го чуя! Искам да знам защо седите в колата ми!

— Внимавайте с приятеля си Джон Танър. Внимавайте какво говорите с него.

— Какво, за Бога, искате да кажете?

Шофьорът сви рамене.

— Аз просто ви предавам съобщение, мистър Остърман. А сега бихте ли искали да ви откарам вкъщи?

— Не, разбира се! Аз не ви познавам! Не разбирам...

Задната врата се затвори леко.

— Както желаете, сър. Просто се опитвам да бъда учтив с вас.

Шофьорът се обърна с хитра усмивка.

Бърни стоеше сам, неподвижен, и се взираше след него.

ВТОРНИК, 10:00 ЧАСА СУТРИНТА

— Застрашена ли е някоя от средиземноморските ни сметки? — попита Джоу Кардоне.

Партньорът му, Сам Бенет, се обърна на стола, за да се увери, че вратата на кабинета е затворена. „Средиземноморски“ беше кодово название на онези клиенти, за които и двамата партньори знаеха, че са изгодни, но опасни инвеститори.

— Не ми е известно — каза той. — Защо? Чул ли си нещо?

— Нищо конкретно... Всъщност може би нищо.

— И затова се върна по-рано?

— Не. Не съвсем. — Кардоне разбираше, че дори и на Бенет не можеше да се обясни всичко. Сам не беше част от Цюрих. Ето защо Джоу се колебаеше. — Е, донякъде. Прекарах известно време на борсата в Монреал.

— Какво чу?

— Чух, че има нова кампания от кабинета на министъра на правосъдието и че Комисията по ценните книжа и борсите му предава всичко, което има. Всяка сметка над сто хиляди долара, за която се предполага, че е свързана с мафията, се наблюдава.

— Това не е нещо ново. Къде беше?

— В Монреал. Там бях. Не ми харесва, когато чувам подобни неща на осемстотин мили от кабинета си. И, по дяволите, никак не ми се иска да вдигам телефона и да питам партньора си дали някой от нашите клиенти не е изправен пред съда... Защото, нали разбираш, вече няма гаранция, че телефонните разговори са лични.

— Боже мой! — изсмя се Бенет. — Прекалено много ти работи въображението.

— Надявам се.

— Прекрасно знаеш, че щях да се свържа с теб, ако беше възникнало нещо подобно. Дори ако имаше някаква вероятност да възникне. Не е тази причината, за да си прекъснеш отпуската. Какво още има?

Докато седнаше на бюрото, Кардоне избягна погледа на партньора си.

— Добре. Няма да те лъжа. Наистина нещо друго ме накара да се върна... Не мисля, че има нещо общо с нас. С теб или с фирмата. Ако се окаже обратното, ще дойда при теб, съгласен ли си?

Бенет стана от стола. Прие думите на партньора си, които всъщност не бяха никакво обяснение. С годините беше свикнал да не разпитва Джоу прекалено настойчиво. Защото независимо от стадното си чувство Кардоне беше затворен човек. Носеше огромни капитали на фирмата и никога не искаше повече от съответния дял. На Бенет това му беше достатъчно.

Сам тръгна към вратата и тихо се изсмя.

— Кога ще спреш да бягаш от призрака на Южна Филадельфия?

Кардоне отговори на усмивката на партньора си.

— Когато престане да ме преследва в Клуба на банкерите с гореща лазаня^[1].

Бенет затвори вратата след себе си, а Джоу се върна към натрупалата се през десетте дни поща. Нямаше нищо. Нищо, което можеше да бъде свързано със средиземноморски проблем. Нищо, което дори да загатва за конфликт с мафията. И все пак през тези десет дни се беше случило нещо, нещо, което засягаше Танър.

Вдигна слушалката на телефона и натисна бутона, с който викаше секретарката си.

— Нищо друго ли няма? Не са ли се получили други съобщения?

— Нито едно, на което трябва да отговорите. На всички обяснявах, че ще се върнете в края на седмицата. Някои от хората, които ви търсиха, казаха, че ще се обадят тогава, други — в понеделник.

— Продължавай да казваш така. Който и да пита за мен, отговаряй, че ще бъда на работа в понеделник.

Постави обратно слушалката и отключи второто чекмедже на бюрото си, където държеше малка картотека. Средиземноморските клиенти.

Сложи металната кутийка пред себе си и започна да прехвърля с пръсти картончетата. Навярно някое име щеше да събуди спомен, щеше да извика в съзнанието му забравен факт, свързан със случилото се.

Личният му телефон иззвъня. На тази линия му се обаждаше само Бети — никой друг не знаеше номера. Джоу обичаше жена си, но тя притежаваше невероятната способност да го дразни с дребни неща, когато той не искаше да бъде прекъсван.

— Да, скъпа?

Тишина.

— Какво има, миличка? Имам много работа.

Жена му пак не отговори.

Изведнъж Кардоне се уплаши. Никой друг освен Бети нямаше този номер!

— Бети? Отговори ми!

Гласът, който чу, беше бавен, дебел и ясен.

— Джон Танър летя до Вашингтон вчера. Мистър Да Винчи е много обезпокоен. Вероятно приятелят ви от Калифорния ви е предал. Свързали са се с Танър.

Джоу Кардоне чу изщракването на прекъснатата телефонна връзка.

Господи! О, Господи! О, Боже! Били са семейство Остърман. Те са го предали! Но защо? Това е абсурдно! Каква връзка би могло да има между Цюрих и нещо, макар и малко свързано с мафията? Те бяха на светлинни години едно от друго! А бяха ли всъщност? Или едните използваха другите?

Кардоне се опита да се успокои, но беше невъзможно. Осъзна, че смачква металната кутийка. Какво можеше да направи? С кого можеше да говори? Със самия Танър? О, Господи, не, разбира се! Със семейство Остърман? С Бърни Остърман? За Бога, не! Не сега. С Тримейн. С Дик Тримейн.

[1] Лазаня — Вид италианско ястие с юфка — Бел. пр. ↑

ВТОРНИК, 10:00 ЧАСА СУТРИНТА

Прекалено разстроен, за да седи в експреса от Садъл Вали, Тримейн реши да отиде в Ню Йорк с колата си.

Докато се носеше по шосе 5 към моста „Джордж Вашингтон“, той забеляза в огледалото за обратно виждане светлосин кадилак. Когато даде вляво, за да изпревари другите коли, кадилакът направи същото. Свърна вдясно, промушвайки се през бавния поток от коли, и кадилакът го последва — непрекъснато беше с няколко автомобила зад него.

На моста Тримейн се приближи до будката, за да плати таксата, и забеляза, че кадилакът се изравни с него на съседното платно, по което колите се движеха по-бързо. Опита се да види кой кара колата.

Беше жена. Тя извърна лице. Тримейн успя да види само задната част на главата ѝ. Независимо от това му се стори смътно позната.

Кадилакът префуча покрай него, преди да беше в състояние да разсъждава по-нататък. Движението попречи на опитите му да последва колата. Беше сигурен, че кадилакът го следи, както и че шофьорът не иска да бъде разпознат. Защо? Коя беше тя?

Беше ли тази жена Блакстън?

Разбра, че е неспособен да свърши каквато и да било работа в кабинета си. Отмени предварително уговорените срещи и още веднъж прегледа папките на обединените фирми, които неотдавна успешно беше прекарал през съда. Една папка особено много го интересуваше. „КамеронУълнс“. Три фабрики в малък град в Масачусетс, от поколения собственост на семейство Камерон. Нападнати отвътре от най-големия син. Беше принуден с подкуп да продаде своя дял от компанията на верига от магазини за облекло от Ню Йорк, която имаше претенции към марката „Камерон“.

Те получиха марката и затвориха фабриките, а градът се разори. Тримейн беше представял веригата от магазини в бостънския съд. Семейство Камерон имаше дъщеря. Неомъжена жена, неотдавна преминала трийсетте. Своенравна, агресивна.

Шофьорът на кадилака беше жена. Почти на същата възраст.

И все пак, за да избере една, трябваше да отхвърли толкова много други възможности. Основателите на обединени фирми знаеха на кого да се обадят, когато ставаше въпрос за правни проблеми. Тримейн! Той беше експертът. Четирийсет и четири годишен магьосник, владеещ отлично новия правен апарат, помитащ остарели юридически понятия в разрастващата се икономика на конгломератите.

Дъщерята от семейство Камерон ли беше в светлосиния кадилак?

Откъде можеше да знае? Имаше толкова много други. Семейство Камерон. Семейство Смит от Атланта. Семейство Бойнтън от Чикаго. Семейство Фъргюсън от Рочестър. Корпорациите преследваха старите семейства, богатите семейства. Старите богати семейства не се лишаваха от нищо, те бяха мишени. Кой от тях можеше да бъде Блэкстън?

Тримейн стана от стола и се разходи безцелно из стаята. Повече не можеше да понася затвореното пространство. Трябваше да излезе.

Чудеше се какво щеше да каже Танър, ако му се беше обадил и му беше предложил да обядват. Как щеше да реагира? Щеше ли не принудирано да приеме? Щеше ли да му откаже? Щеше ли да се измъкне? Би ли било възможно, ако Танър приемеше поканата, да научи нещо, свързано с предупреждението на Блэкстън?

Тримейн вдигна слушалката и набра номера. Клепачите му потрепваха почти болезнено.

Танър беше зает с някакво събрание. Тримейн почувства облекчение; беше глупаво, че го потърси. Не остави никакво съобщение и бързо излезе от кабинета си.

На Пето Авеню такси спря точно пред него, като му препречи пътя на ъгловата пресечка.

— Ей, сър! — Шофьорът показва главата си през прозореца.

Тримейн и още няколко пешеходци се учудиха кого вика. Всички се спогледаха.

— Вие, сър! Името ви е Тримейн, нали?

— Аз? Да...

— Имам да ви предам нещо.

— На мен? Как така?...

— Трябва да бързам, светофарът ще се смени, а съм получил двайсет долара, за да ви го предам. Трябва да ви кажа да вървите на

изток по Петдесет и четвърта улица. Просто продължавайте да вървите и мистър Блэкстън ще ви намери.

Тримейн сложи ръката си на рамото на шофьора.

— Кой ви каза? Кой ви даде...

— Откъде да знам? От девет и половина сутринта в колата седи някакъв чудак, а таксиметровият апарат е включен. Има бинокъл и пуши тънки пури.

Знакът „Не преминавай“ започна да мига.

— Какво каза той?... Ето! — Тримейн бръкна в джоба си и извади няколко банкноти. Даде на шофьора десет долара. — А сега ми кажете, моля ви.

— Вече ви обясних, сър. Преди няколко секунди слезе от таксито и ми даде двайсет долара, за да ви кажа да вървите на изток по Петдесет и четвърта улица. Това е всичко.

— Не е всичко! — Тримейн сграбчи шофьора за ризата.

— Благодаря ви за десетте долара.

Шофьорът бутна ръката на Тримейн, даде сигнал с клаксона, за да разпръсне нарушаващите правилата за уличното движение пешеходци пред себе си и потегли.

Тримейн овладя паниката си. Пристъпи назад към бордюра на тротоара и се отдръпна под сенника на витрината зад себе си. Гледаше хората, които се движеха на север, и се мъчеше да различи мъжа с бинокъл и тънка пура.

След като не го откри, той започна да си проправя път от вход на вход към Петдесет и четвърта улица. Вървеше бавно и се взираше в минувачите. Някои, които се движеха в същата посока, но много по-бързо, се блъскаха в него. Други, отправящи се на юг, забелязваха странното държание на русия мъж в скъпи дрехи и се усмихваха.

На ъгъла на Петдесет и четвърта улица Тримейн спря. Въпреки лекия ветреца и тънкия костюм, той се потеше. Знаеше, че трябва да върви на изток. В това нямаше никакво съмнение.

Едно нещо беше ясно. Блэкстън не беше шофьорът на светлосиния кадилак. Блэкстън беше мъж с бинокъл и тънки пури.

Тогава коя беше жената? Беше я виждал преди. Знаеше със сигурност!

Тръгна на изток по Петдесет и четвърта улица. Вървеше вдясно. Никой не му направи знак, никой дори не го погледна. После пресече

Парк Авеню към острова.

Никой.

Лексинггън Авеню. Покрай огромните строителни обекти.
Никой.

Трето Авеню, Второ, Първо.

Никой.

Тримейн навлезе в последната част на улицата. Сляпа улица, която свършваше на Ийст Ривър, оградена от двете страни с навесите над входовете на жилищните блокове. Мъже с куфарчета и жени, някои, от които носеха кутии от универсалния магазин, влизаха и излизаха от двете сгради. В края на улицата имаше светлокафява лимузина мерцедес-бенц, паркирана напречно, сякаш по средата на завоя. А близо до нея стоеше мъж в елегантен бял костюм и панамена шапка. Беше доста по-нисък от Тримейн. Дори от трийсет ярда Тримейн забеляза, че беше с тъмен тен. Носеше големи слънчеви очила с дебели рамки и гледаше право в Тримейн, докато той се приближаваше към него.

— Мистър Блэкстън?

— Мистър Тримейн. Съжалявам, че ви накарахме да вървите пеша толкова дълго. Знаете ли, трябваше да сме сигурни, че сте сам.

— А защо да не бъда сам?

Тримейн се опитваше да познае акцента. Беше едва забележим, но не можеше да се свърже със североизточните щати.

— Човек, който е изпаднал в затруднение, често погрешно търси компания.

— В какво затруднение съм изпаднал аз?

— Получихте ли бележката ми?

— Разбира се. Какво означава тя?

— Точно това, което пише в нея. Приятелят ви Танър е много опасен за вас. И за нас. Просто искаме да наблегнем на този факт, както би трябвало да постъпват помежду си добрите бизнесмени.

— С какъв бизнес се занимавате, мистър Блэкстън? Предполагам, че Блэкстън не е истинското ви име, ето защо не мога да ви свържа с нищо познато.

Мъжът с белия костюм с шапка и тъмни очила направи няколко крачки към мерцедеса.

— Казахме ви. Приятелите му от Калифорния...

— Семейство Остърман?

— Да.

— Компанията ми няма нищо общо със семейство Остърман.

Абсолютно нищо.

— Но вие имате, нали?

Блакстън мина пред колата и се изправи от другата ѝ страна.

— Не говорите сериозно! Вярвайте ми, щом казвам, че е така.

Мъжът посегна към дръжката, но не отвори вратата. Чакаше.

— Една минута! Кой сте вие?

— Засега „Блакстън“ е достатъчно.

— Не!... Какво казахте? Не бихте могли...

— Можем. Ето в какво се състои разликата. И след като сега знаете, че можем, това би послужило до известна степен като доказателство за значителното ни влияние.

— За какво намеквате?

Тримейн натисна с ръце предната част на мерцедеса и се наведе към Блакстън.

— Мина ни през ума, че може би работите с приятеля си Танър. Ето защо искахме да се срещнем с вас. Подобна връзка би била абсолютно нежелателна. Не бихме се поколебали публично да разгласим приноса ви за материалното състояние на семейство Остърман.

— Вие сте луд! Защо трябва да работя с Танър? Върху какво? Не ви разбирам.

Блакстън свали слънчевите си очила. Очите му бяха сини и проницателни. Тримейн забеляза, че имаше лунички по носа и скулите.

— Ако е вярно, в такъв случай няма нищо, за кое го да се притеснявате.

— Разбира се, че е вярно! Не съществува никаква причина да работя с Танър върху каквото и да било!

— Логично е. — Блакстън отвори вратата на мерцедеса. — Продължавайте по същия начин.

— За Бога, не можете просто така да си тръгнете. Виждам се с Танър всеки ден. В клуба. Във влака. Какво, по дяволите, трябва да мисля, какво трябва да говоря?

— Имате предвид какво трябва да търсите? Ако бях на ваше място, щях да се държа така, сякаш никога не сме се виждали... Той

може би ще прави намеци, ако казвате истината, може би ще проучва. Ще разберете.

Тримейн се изправи, като правеше усилия да остане спокоен.

— Заради всички нас може би е по-добре да ми кажете кого представяте. Би било хубаво, наистина.

— О, не, съветнико! — Краткотраен смях придружи отговора на Блакстън. — Вижте, забелязахме, че през последните няколко години сте придобили доста обезпокоителен навик. Нищо сериозно, поне засега, но трябва да се има предвид.

— Какъв навик?

— Периодично пиете прекалено много.

— Това е смешно!

— Казах, че не е сериозно. Справяте се отлично с работата си. И все пак в подобни моменти не можете нормално да се контролирате. Не, би било грешка да ви обременявам, особено в сегашното ви тревожно състояние.

— Не си отивайте, моля ви!...

— Ще поддържаме връзка. Може би ще сте научили нещо с наша помощ. Във всеки случай, винаги ще наблюдаваме... работата ви по обединяването на фирмите с голям интерес.

Тримейн трепна.

— А семейство Остърман? Трябва да ми обясните.

— Имате мозък в правната си глава и няма да кажете нищо на семейство Остърман! Нито пък ще им намекнете нещо! Ако Остърман работи с Танър, ще разберете. Ако не работи, не му обяснявайте нищо за себе си. — Блакстън седна на седалката на шофьора в мерцедеса и запали двигателя. Малко преди да потегли, извика: — Пазете главата си, мистър Тримейн. Ще държим връзка.

Тримейн се опита да подреди мислите си; чувстваше как клепачът му трепка. Слава Богу, че не се беше свързал с Танър! Без да е подготвен, той можеше да каже нещо, нещо опасно.

Нима Остърман е бил такъв голям глупак или страхливец, за да издрънка истината за Цюрих на Джон Танър? Без да се консултира с тях?

Ако случаят беше такъв, Цюрих трябваше да бъде уведомен. Цюрих трябваше да се погрижи за Остърман. Те щяха да го разпънат на кръст!

Трябваше да намери Кардоне. Нужно беше да решат какво да правят. Той изтича до един уличен телефон.

Бети му каза, че Джоу е отишъл на работа. Секретарката на Кардоне го уведоми, че Джоу е все още в отпуск.

Джоу играеше игри. Трепкането над лявото око на Тримейн почти го заслепяваше.

ВТОРНИК, 7:00 ЧАСА СУТРИНТА

Неспособен да спи, Танър влезе в кабинета си. Погледът му беше привлечен от сивите стъкла на трите телевизора. Изглеждаха мъртви, празни. Запали цигара и седна на дивана. Мислеше си за инструкциите на Фасет: да запази самообладание, да забрави и да не споделя нищо с Али. Фасет беше повторил последната заповед няколко пъти.

Единствената реална опасност би възникнала, ако Али кажеше нещо, което не трябва, на някого, на когото не трябва. Това беше опасно. Опасно за Али. Танър никога не беше крил нищо от жена си. Съмняваше се, че ще може да го направи и сега. Фактът, че винаги бяха откровени помежду си, представляваше най-силната връзка на здравия им брак. Дори и когато спореха, никога не използваха като оръжие неизречени обвинения. В детството си Алис Маккол беше преживяла достатъчно.

През следващите шест дни обаче „Омега“ щеше във всички случаи да промени живота им. Той трябваше да приеме, защото Фасет беше казал, че ще е най-добре за Али.

Слънцето вече се беше издигнало. Денят започваше и семейство Кардоне, Тримейн и Остърман скоро щяха да бъдат атакувани. Танър се чудеше какво ще направят, как ще реагират. Надяваше се трите двойки да се свържат с полицията и да докажат, че Фасет не е прав. И всички щяха да си възвърнат здравия разум.

Възможно беше обаче лудостта едва сега да започва. Какъвто и да беше случаят, Танър нямаше да отиде на работа. Ако Фасет беше прав, той трябваше да остане вкъщи с Али и децата. Фасет нямаше никаква власт над това решение.

Трябваше някак си да накара Али да повярва, че е болен от грип. Щеше да поддържа връзка със службата по телефона, но нямаше да остави семейството си.

Непрекъснато му се обаждаха: въпроси от службата. Али и децата се оплакваха, че постоянното звънене на телефона е достатъчно, за да ги накара да полудеят. Ето защо и тримата се оттеглиха към басейна. С изключение на няколко облака към пладне

денят беше горещ — идеален за плуване. Бялата патрулна кола няколко пъти мина покрай къщата. В неделя Танър се беше разтревожил от нея. Сега ѝ беше благодарен. Фасет спазваше обещанието си.

Телефонът иззвъня отново.

— Да, Чарли. — Не си направи труда да каже „ало“.

— Мистър Танър?

— О, извинете. Да, Джон Танър е на телефона.

— Обажда се Фасет...

— Една минута! — Танър погледна през прозореца на кабинета си, за да се увери, че Алис и децата все още са при басейна. Те бяха там.

— Какво има, Фасет? Хората ви започнаха ли да действат?

— Можете ли да говорите?

— Да... Открихте ли нещо? Обадил ли се е някой от тях на полицията?

— Не. Ако се случи нещо подобно, ще ви съобщим незабавно. Не ви се обаждам за това... Постъпили сте изключително глупаво. Не мога да намеря думи, за да определя достатъчно силно какво невнимание сте проявили.

— За какво говорите?

— Не отидохте на работа тази сутрин...

— Не отидох, естествено!

— Не трябва да нарушавате нормалния си ритъм на живот. Никакви промени в обикновения ви график. Ужасно е важно. Заради собствената си сигурност трябва да спазвате нашите указания.

— Прекалено много искате от мен!

— Слушайте. Жена ви и децата в този момент са в плувния басейн зад къщата. Синът ви Реймънд не отиде на урок по тенис...

— Аз му казах да не ходи. Помолих го да свърши нещо в градината.

— Доставиха на жена ви продукти вкъщи, което не е обичайно.

— Обясних ѝ, че може да се наложи да води бележки. И преди го е правила...

— Главното е, че не вършите обичайните неща. Особено важно е да се придържате към ежедневието си стереотип. Не мога да се изразя достатъчно силно. Не трябва да привличате вниманието върху себе си.

— Пазя семейството си. Мисля, че е разбираемо.

— И ние също. Далеч по-успешно, отколкото вие сте в състояние да го правите. Не сме изпуснали от погледа си нито един от тях, дори и за минута. Ще бъда справедлив — и вие също. Два пъти излязохте на алеята за коли: в девет и трийсет и две и в единайсет и дваайсет. Дъщеря ви си беше поканила приятелка за обед, някоя си Джоун Лумис, на осем години. Ние сме изключително грижовни и внимателни.

Директорът на отдел „Новини“ взе цигара и я запали с настолната запалка.

— Мисля, че е така.

— Няма за какво да се тревожите. Не съществува никаква опасност за вас и за семейството ви.

— Вероятно. Мисля, че всички сте луди. Нито един от тях няма нищо общо с тази „Омега“.

— Възможно е. Но ако сме прави, те няма да предприемат нищо, без да проверят. Няма да се паникьосат — би било прекалено опасно. А когато проверят, веднага ще започнат взаимно да се подозират. За Бога, не им давайте повод да не го правят. Вършете си работата така, сякаш нищо не се е случило. Важно е. Никой няма да навреди на семейството ви. Не могат да се приближат достатъчно близо, за да го извършат.

— Добре. Думите ви звучат убедително. Но сутринта излязох три пъти на алеята за коли, не два пъти.

— Не е вярно. Третия път останахте в преддверието на гаража, а не излязохте на алеята. И не беше сутринта, а в дванайсет и четиринайсет. — Фасет се изсмя. — Сега по-добре ли се чувствате?

— Ще бъда ужасен лъжец, ако не го призная.

— Вие не сте лъжец. Или поне в общи линии. Досието ви съвсем ясно го доказва. — Фасет отново се засмя. Дори Танър се усмихна.

— Вие наистина сте страшен, знаете ли? Утре ще отида на работа.

— Когато всичко свърши, трябва да прекараме една вечер заедно. Мисля, че съпругите ни ще се харесат. Пиенето ще бъде от мен.

— „Дюърс Уайт Лейбъл“ с много сода за вас и „Скоч“ с лед и малко вода за жена ви.

— Господи! Ако започнете да описвате и половия ни живот...

— Нека да проверя в картотеката.

— Вървете по дяволите! — засмя се облекчено Танър. — Е, надявам се, че ще удържите на думата си.

— Разбира се. Сигурен съм, че ще се погодим.

— Кажете кога и ние ще дойдем.

— В понеделник ще го обсъдим. Ще се чуем. Имате номера за спешна връзка след работно време. Не се притеснявайте да ми звъните.

— Добре. Утре ще бъда на работа.

— Чудесно! И, моля ви, вече не правете предавания за нас. Работодателите ми не харесаха последното.

Танър си спомни. Програмата, която Фасет имаше предвид, беше едно предаване на Удуърд. Авторите бяха предложили фразата „Хванат на местопрестъплението“^[1] за буквите ЦРУ. Беше точно преди една година.

— Не беше лошо.

— Не беше хубаво. Гледах го. Искях да се пръсна от смях, но не можах. Бях с директора в неговата всекидневна. „Хванат на местопрестъплението“! Господи! — Фасет отново се засмя и накара Танър да се отпусне повече, отколкото мислеше, че е възможно.

— Благодаря ви, Фасет.

Танър затвори телефона и изгаси цигарата си. Фасет беше съвършен професионалист, мислеше си той. И беше прав. Никой не можеше да се доближи до Али и децата. Доколкото знаеше, ЦРУ поставяше снайперисти по дърветата. Не му оставаше да направи нещо друго, освен точно това, което Фасет беше казал. Нищо. Просто да си върши работата както обикновено. Да не нарушава ритъма си на живот, да не се отклонява от нормата. Почувства, че вече е в състояние да изиграе ролята. Предпазните мерки бяха точно такива, каквито Фасет беше казал, че ще бъдат.

Една мисъл обаче го тревожеше и колкото повече време минаваше, толкова по-неспокоен ставаше Танър.

Беше почти четири часа следобед. Със семейство Тримейн, Кардоне и Остърман вече е била осъществена връзка. Вече бяха започнали да ги безпокоят. И все пак нито един от тях не беше сметнал за уместно да се обади на полицията или дори на него.

Наистина ли беше възможно шест души, негови приятели от години, да не бъдат такива, каквито изглеждат?

[1] Caught In Act — съкратено CIA, което на английски език отговаря на съкращението ЦРУ — Бел. пр. ↑

ВТОРНИК, 9:40 ЧАСА СУТРИНТА КАЛИФОРНИЙСКО ВРЕМЕ

Колата зави от булевард Уилшир по Бевърли Драйв. Остърман знаеше, че превишава определената за Лос Анджелис пределна скорост. Сега обаче това изглеждаше абсолютно маловажно. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за предупреждението, което току-що беше получил. Трябваше да се прибере вкъщи при Лийла. Налагаше се вече да поговорят сериозно и да решат какво да правят.

Защо бяха избрали точно тях? Кой ги предупреждаваше? И за какво?

Навярно Лийла беше права. Танър беше техен приятел, най-добрият, който някога са имали. Той обаче държеше на резервираността в отношенията с приятелите. Според него съществуваха области, до които човек никога не трябваше да се докосва. Винаги имаше известно разстояние, тънка стъклена стена, която се изправяше между Танър и всяко друго човешко същество. С изключение, разбира се, на Али. И сега Танър притежаваше информация, която по някакъв начин ги засягаше. Означаваше нещо за него и Лийла. И Цюрих беше свързан с нея. Но, по какъв начин, за Бога?

Остърман стигна до подножието на хълма Мълхоланд и бързо се изкачи на върха покрай огромните къщи, смесица от различни стилове, обитавани от онези, които сега или в миналото бяха на върха на холивудския спектър. Някои от къщите бяха занемарени, разрушаващи се останки от отминала екстравагантност. Пределната скорост в отсечката при Мълхоланд беше трийсет мили. Спидометърът на Остърман показваше петдесет и едно. Натисна педала на газта. Беше решил какво да направи. Щеше да вземе Лийла и да тръгне към Малибу. Дватаматя щяха да намерят телефонна будка на магистралата и да се обадят на Тримейн и Кардоне.

Бързо приближаващият се вой на полицейската сирена, ставаше все по-силен. Беше просто звуков ефект в този град на най-различни съоръжения, но полицаите определено му сигнализираха да спре.

— Вижте, аз живея тук. Казвам се Остърман. Бърнард Остърман. „Калиенте“ 260. Сигурно знаете къщата ми. — Твърдението беше направено категорично. „Калиенте“ заемаше внушителна площ.

— Извинете, мистър Остърман, книжката и документите на колата, моля.

— Обадиха ми се в студиото, че жена ми не се чувства добре. Мисля, че е разбираемо защо бързам.

— Не за сметка на пешеходците. Книжката и документите на колата, моля.

Остърман му ги подаде и погледна напред, сдържайки гнева си. Полицейският офицер пишеше вяло върху правоъгълната квитанция и когато свърши, я закачи с телбод за книжката на Бърни.

Остърман чу изщракването и вдигна поглед.

— Трябваше ли да повреждате книжката ми?

Полицаят въздъхна отегчено, стискайки квитанцията.

— Можехте да я загубите за трийсет дни, господине. Вписах по-ниска скорост. Изпратете десет долара глоба за нарушението. — Той подаде квитанцията на Бърни. — Надявам се, че жена ви е по-добре.

Върна се при колата си и каза през отворения прозорец:

— Не забравяйте да приберете книжката в портфейла си.

Полицейската кола бързо се отдалечи.

Остърман хвърли квитанцията на съседната седалка и завъртя контактния ключ. Автомобила се спусна надолу по склона на Мълхоланд^[1]. Бърни погледна с отвращение квитанцията.

После отново я погледна. Нещо не беше наред. Формата беше същата, нечетливият отпечатък беше наблъскан на недостатъчно място, както обикновено, но хартията беше друга. Прекалено лъскава, прекалено размазана, дори и за квитанция от лосанжелоския отдел на полицията, отговарящ за моторните превозни средства.

Остърман спря, взе формуляра и го погледна внимателно. Нарушението беше отбелязано неточно от полицейския офицер. Всъщност то въобще не беше отбелязано.

Изведнъж осъзна, че лицето на формуляра беше просто тънък отпечатък, направен на копирна машина, прикрепен към по-дебел лист хартия.

Остърман го обърна и видя, че на него беше написана бележка с червен молив, отчасти закрыта от прикрепената за нея шофьорска

книжка. Откачи я и прочете:

„Получихме съобщение, че съседите на Танър вероятно са действали заедно с него. Това е много опасно. Става още по-неприятно, тъй като информацията ни е непълна. Бъдете изключително предпазлив и открийте каквото момеете. Много важно е до каква степен са замесени те. Повтаряме. Бъдете изключително предпазлив.

Цюрих“

Остърман се взираше в червените букви и страхът изведнъж предизвика болка в слепоочията му.

Семейство Тримейн, а също и Кардоне!

[1] Курортно селище в Южна Калифорния, близо до Холивуд, в което има много къщи на кинозвезди — Бел. пр. ↑

ВТОРНИК, 4:50 ЧАСА СЛЕДОБЕД

Дик Тримейн не пристигна с местния влак за Садъл Вали в четири и петдесет. Кардоне, който седеше в кадилака си, изпсува на глас. Беше се опитал да се свърже с Тримейн в службата му, но му казаха, че адвокатът е излязъл рано за обед. Нямахме смисъл да кара Тримейн да му се обаждат по телефона. Джоу беше решил да се върне в Садъл Вали и да чака всички следобедни влакове след три и половина.

Кардоне напусна гарата, сви вляво в пресечката със Садъл Роуд и се отправи на запад към полето. До следващия влак имаше трийсет и пет минути. Надяваше се, че разходката ще му помогне да се отпусне. Не можеше просто да чака на гарата. Ако някой го наблюдаваше, щеше да изглежда подозрително. Тримейн би могъл да намери отговор. Дик беше дяволски добър адвокат и щеше да знае законните алтернативи, ако въобще имаше алтернативи.

В покрайнините на Садъл Вали Джоу стигна до отсечка от пътя, заградена от ниви. Отляво го изпревари ролс-ройс „Сребърен облак“ и Кардоне забеляза, че огромният автомобил се движеше много бързо, прекалено бързо за тесния черен път. Кардоне продължи да кара няколко мили, като почти не си даваше сметка, че вече беше излязъл в откритото поле. Сигурно трябваше да обърне на алеята за коли пред някоя ферма. Наблизо обаче имаше дълъг лъкатушещ завой, който, спомни си той, беше с разширение. Щеше да обърне там. Вече беше време да се връща на гарата.

Стигна до завоя и намали, подготвяйки се да свие силно надясно към широкия банкет.

Не успя.

„Сребърният облак“ беше паркиран край шосето под дърветата и преграждаше пътя му.

Ядосан, Кардоне форсира двигателя, продължи още няколко стотин ярда напред и тъй като не се виждаха други коли, макар и трудно, направи обратния завой.

Отново на гарата, Кардоне погледна часовника си. Пет и деветнайсет, почти пет и дващест. Виждаше се почти целият перон. Ако

Тримейн слезеше от влака, Джоу щеше да го забележи. Надяваше се, че адвокатът ще пътува с влака в пет и двайсет и пет. Чакането беше непоносимо. Зад кадилака му спря кола и Кардоне вдигна поглед.

Беше „Сребърният облак“. Кардоне започна да се поти.

Масивен мъж, висок доста над шест фута, излезе от колата и бавно се отправи към отворения прозорец на Кардоне. Беше облечен в шофьорска униформа.

— Мистър Кардионе?

— Името ми е Кардоне.

Ръцете на мъжа, които стискаха прозореца на колата на Джоу, бяха огромни. Много по-големи и по-дебели от неговите.

— Добре. Както искате...

— Задминахте ме преди малко, нали? На Садъл Роуд.

— Да, сър. През целия ден не съм се отдалечавал от вас.

Кардоне неволно преглътна и се раздвижи на седалката.

— Намирам твърдението ви за забележително. Излишно е да казвам, че е много обезпокоително.

— Извинете...

— Не ми трябва извинения. Искам да знам защо. Защо ме преследвате? Не ви познавам. Не обичам да ме преследват.

— Никой не обича. Правя само това, което са ми казали.

— Какво е то? Какво искате?

Шофьорът размърда ръце, много леко, сякаш, за да привлече вниманието му върху размера и огромната им сила.

— Имам указания да ви предам съобщение и после ще си ида. Предстои ми дълго пътуване. Работодателят ми живее в Мериленд.

— Какво съобщение? От кого?

— От мистър Да Винчи, сър.

— Да Винчи?

— Да, сър. Мисля, че се е свързал с вас сутринта.

— Не познавам вашия мистър Да Винчи... Какво съобщение?

— Че не трябва да се доверявате на мистър Тримейн.

— За какво говорите?

— Само за думите на мистър Да Винчи, мистър Кардионе.

Кардоне се взря в очите на огромния мъж. Зад празната фасада се криеше интелигентност.

— Защо чакахте досега? Преследвате ме през целия ден. Можехте да ме спрете преди часове.

— Нямах указания. В колата има радиотелефон. Само преди няколко минути ми казаха да установя връзка с вас.

— Кой ви каза?

— Мистър Да Винчи, сър...

— Това не е истинското му име! Хайде, кой е той? — Кардоне с мъка се пребори с гнева си. Пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Кажете ми, кой е Да Винчи?

— Имам да ви предам още нещо — отговори шофьорът, като не обърна внимание на въпроса на Кардоне. — Мистър Да Винчи държи да знаете, че Тримейн може би е говорил с мистър Танър. Никой не е сигурен, но така изглежда.

— Той какво! Говорил е с него за какво!

— Не знам, сър, не е моя работа да знам. Нает съм да карам кола и да предавам съобщения.

— Съобщението ви не е ясно! Не го разбирам. Какъв смисъл може да има едно съобщение, след като не е ясно? — Кардоне с усилие се овладя.

— Вероятно последната част ще ви помогне, сър. Мистър Да Винчи смята, че би било добре да се опитате да откриете до каква степен мистър Тримейн е обвързан с Танър. Но трябва да бъдете внимателен. Много внимателен. Както трябва да бъдете внимателен и с приятелите си от Калифорния. Важно е.

Шофьорът се отдалечи от кадилака и хвана с два пръста козирката на шапката си.

— Чакайте! — Кардоне посегна към дръжката на вратата, но огромният мъж в униформа бързо вкопчи ръцете си в ръба на прозореца и я задържа затворена.

— Не, мистър Кардоне, вие ще останете вътре. Не трябва да привличате вниманието върху себе си. Влакът навлиза в гарата.

— Не, моля! Моля... Искам да говоря с Да Винчи! Трябва да говорим! Къде мога да го намеря?

— Няма начин да го намерите, сър. — Шофьорът държеше вратата без усилие.

— Мерзавец! — Кардоне дръпна дръжката и натисна вратата с цялата си тежест. Тя се отвори съвсем леко и с трясък се затвори под

натиска на ръцете на шофьора. — Ще те смачкам!

Влакът спря на перона. Няколко души слязоха и въздухът беше пронизан двукратно от писъка на свирка. Шофьорът каза спокойно:

— Той не е във влака, мистър Кардионе. Сутринта замина с кола за града. Знаем и това.

Влакът бавно тръгна и колелетата се затъркаляха по релсите. Джоу се взря в огромното човешко същество, което държеше вратата на колата затворена. Едва овладя гнева си, но осъзнаваше достатъчно ясно, че нямаше смисъл да избухва. Шофьорът пристъпи назад, небрежно поздрави още веднъж Кардоне и бързо се отправи към ролс-ройса. Кардоне бутна вратата на колата и стъпи на горещия паваж.

— Здравсти, Джоу! — Човекът, който му извика, беше Еймос Нидам. Един от втория контингент жители на Садъл Вали, които всеки ден пътуваха до града и обратно. Заместник-президент на „Манюфакчърърс Хановър Тръст“ и председател на Специалния комитет към Кънтри клуба на Садъл Вали. — На твоите момчета от борсата им е лесно. Когато се разрази бурята, ти си стоиш вкъщи и чакаш да настъпи затишие, а?

— Да, да, Еймос. — Кардоне не изпускаше от очи шофьора на ролс-ройса, който беше седнал на шофьорското място и беше запалил двигателя.

— Казвам ти — продължи Еймос, — не знам вие младите накъде ни водите!... Видя ли курса на Дюпон^[1]? Всички клъвват и той се покачва. Казах на комитета на моя тръст да се консултира с управителния съвет в Уджа. Вървете по дяволите, всички вие нафукани брокери! — Нидам се изхили, а после размаха малката си ръка, давайки знак на линкълн континентала, който приближаваше гарата. — Ето го Ралф. Искаш ли да те закарам, Джоу? Не, разбира се. Ти току-що слезе от колата си.

Линкълнът се приближи до перона и шофьорът на Еймос Нидам понечи да слезе.

— Няма нужда, Ралф. Мога да боравя с дръжка на врата. Между другото, Джоу... ролс-ройсът, който гледаш, ми напомня за един мой приятел. Макар че не е възможно. Той живееше в Мериланд.

Кардоне рязко обърна глава и погледна към безобидния banker.

— В Мериланд? Кой в Мериланд?

Еймос Нидам задържа вратата на колата отворена и отвърна на втренчения поглед на Кардоне с безгрижен хумор:

— О, едва ли го познаваш. Мъртъв е от години... Странно име. Едно време много го будалках... Казваше се Цезар.

Еймос Нидам се качи на линкълна и затвори вратата. На най-високата част на улицата, която водеше към гарата, ролс-ройсът зави надясно и профуча към главните артерии, водещи към Манхатън. Кардоне стоеше на асфалтирания перон на гарата на Садъл Вали и изпитваше страх. Тримейн!

Тримейн беше с Танър. Остърман беше с Танър. Да Винчи... Цезар! Архитектите на войната.

А той, Джузепе Амбруцио Кардионе, беше сам. О, Христе! Христе! Божи сине! Света Дева Марийо! Света Дева Марийо, майка на Христос. Измий ръцете ми с неговата кръв! Кръвта на агнеца! Исусе? Исусе! Прости греховете ми... Света Дево и Исусе! Христе! Най-свещени Господи! Какво съм направил?

[1] Става въпрос за основаната през 1902 г. монополна химическа компания „Дюпон де Немур“ — Бел. В.В. ↑

ВТОРНИК, 5:00 ЧАСА СЛЕДОБЕД

Тримейн вървеше безцелно от часове нагоре-надолу по познатите улици на Ийст Сайд. Ако обаче някой го беше спрял и го беше попитал къде се намира, нямаше да може да отговори. Чувстваше се изтощен. Беше уплашен. Блукстън му каза всичко, но не поясни нищо. А Кардоне беше излъгал някого. Жена си или колегите си, нямаше значение. Сега най-важното беше, че Кардоне не можеше да го открие. Тримейн знаеше, че паниката няма да свърши, докато двамата с Кардоне не разберат какво е направил Остърман.

Беше ли ги предал? Това ли беше всъщност? Нима беше възможно?

Прекуси Вандърбилт Авеню, осъзнавайки, че беше стигнал до хотел „Билтмор“, без да се замисли накъде върви.

Беше разбираемо, мислеше си той. „Билтмор“ събуди спомени от безгрижните дни.

Мина през фоайето, сякаш очакваше да срещне някой забравен приятел от юношеството, и изведнъж съзря един мъж, който не беше виждал повече от двайсет и пет години. Лицето му беше познато, но ужасно променено с годините — изглеждаше му подпухнало, набръчкано. Не можеше да си спомни името. Свързваше мъжа с времето, прекарано в подготвителното училище.

Двамата мъже се приближиха един към друг с неудобство.

— Дик... Дик Тримейн! Ти си Дик Тримейн, нали?

— Да. А ти си... Джим?

— Джак! Джак Таунзенд! Как си Дик? — Двамата мъже се ръкуваха, Таунзенд доста по-въодушевено. — Сигурно са минали двайсет и пет-трийсет години. Изглеждаш чудесно! Как, по дяволите, успяваш да поддържаш теглото си? Аз се отказах.

— Изглеждаш добре. Наистина изглеждаш отлично! Не знаех, че си в Ню Йорк.

— Не съм. Живея в Толедо^[1]. Тук съм за два-три дни... Кълна се в Бога, в самолета ми хрумна една безумна идея. Отказах се от резервацията в „Хилтън“ и си помислих, че ще взема стая в този хотел,

просто, за да видя дали някой от старата тайфа не се отбива понякога тук. Налудничаво, а?... А виж на кого се натъкнах!

— Странно, наистина странно. Преди няколко секунди си мислех същото.

— Хайде да пийнем по нещо.

Таунзенд непрекъснато бълваше мнения, оформени в традициите на колективното мислене. Беше много досаден. Кардоне не излизаше от главата на Тримейн. Докато пиеше третата чаша, той се огледа за телефонната будка, която помнеше от младежките си години. Беше скрита до входа на кухнята и само редовните посетители на „Билтмор“ с високо обществено положение знаеха за съществуването ѝ.

Вече я нямаше. А Джак Таунзенд продължаваше да говори, спомняйки си несъществени неща на висок глас.

На няколко фута разстояние от тях стояха двама негри с кожени сака, с гердани на врата.

В онези дни те нямаше да бъдат там. В хубавите дни.

Тримейн изпи четвъртата чаша наведнъж. Таунзенд не искаше да спре да говори.

Той трябваше да се обади на Джоу! Отново го обземаше паника. Може би Джоу щеше с едно изречение да разгадае загадката за Остърман.

— Какво става с теб, Дик? Изглеждаш много разстроен.

— Господ да ми е на помощ, за първи път съм тук от години. — Тримейн говореше провлечено и го осъзнаваше. — Трябва да се обадя по телефона. Извинявай.

Таунзенд хвана Тримейн за ръката. Говореше тихо:

— На Кардоне ли ще се обаждаш?

— Какво?

— Попитах те дали ще се обаждаш на Кардоне.

— Кой си ти?... Кой, по дяволите, си ти?

— Приятел на Блэкстън. Не се обаждай на Кардоне. Не го прави при каквито и да било обстоятелства. Ако го направиш, ще забиеш пирон в собствения си ковчег. Не можеш ли да разбереш?

— Нищо не разбирам. Кой си ти? Кой е Блэкстън? — Тримейн се опитваше да шепне, но гласът му се чуваше из цялото помещение.

— Нека да го кажем така. Кардоне може би е опасен. Ние не му вярваме. Не сме сигурни в него. Не повече, отколкото в семейство

Остърман.

— Какво говориш?

— Те може би са се свързали. Не е изключено вече да си сам. Запази спокойствие и виж какво можеш да разбереш. Ще държим връзка... Но мистър Блукстън вече ти каза, нали?

После Таунзенд направи нещо странно. Извади банкнота от портфейла си и я сложи пред Ричард Тримейн. Преди да стане и да излезе през стъклените врати, той каза само две думи:

— Вземи я.

Беше банкнота от сто долара.

Какво беше купила тази банкнота?

Нищо, мислеше си Тримейн, беше само символ.

Цена. Каквато и да било цена.

* * *

Когато Фасет влезе в хотелската стая, завари двама мъже, които се бяха навели над масата и разглеждаха различни документи и карти. Единият беше Гровър. Другият се казваше Коул. Фасет свали панамената шапка и слънчевите очила и ги сложи върху бюрото.

— Всичко ли е наред? — попита Гровър.

— По график. Стига Тримейн да не се напие прекалено много в „Билтмор“.

— Ако го направи — каза Коул, съсредоточен в една пътна карта на Ню Джърси, — един мил продажен полицаи ще оправи положението. Той ще се прибере вкъщи.

— Поставили ли сте хора от двете страни на моста?

— И при тунелите. Понякога минава през тунела „Линкълн“ и се изкачва по улицата, която води към гарата. Всички държат връзка по радиотелефона. — Коул отбелязваше на прозрачната хартия, поставен върху картата.

Телефонът извънтя. Гровър прекоси стаята до нощното шкафче, за да вдигне слушалката.

— Гровър се обажда... О? Да. Ще проверим отново, но съм сигурен, че щяхме да разберем, ако беше... Не се притеснявайте.

Добре. Ще се чуем отново. — Гровър постави обратно слушалката и остана изправен до телефона.

— Какво има? — Фасет свали сакото си от „Палм Бийч“^[2] и започна да навива ръкавите на ризата си.

— Обадиха се от Техническата служба в Лос Анджелис. След като Остърман е напуснал студиото, до момента, когато е бил спрял на Мълхоланд, са го загубили за около двайсетина минути. Безпокоят се, че може да се е свързал с Кардоне и Тримейн.

Коул вдигна поглед от масата.

— Около един часа местно време, което значи десет часа в Калифорния?

— Да.

— Изключено. Кардоне беше в колата си, а Тримейн се шляеше по улиците. Не би могъл да се свърже с нито един от тях...

— Виждам обаче какво имат предвид — прекъсна го Фасет. — Днес по обед Тримейн не се опита да се свърже с Кардоне.

— Предвидихме го, Лари — каза Коул. — Щяхме да отрежем пътя на всеки от тях, ако си бяха уредили среща.

— Знам, обаче би било рисковано.

Коул се засмя, вдигайки прозрачната хартия.

— Ти планираш — ние ще ръководим. Ето всички странични пътища, които водят до „Кожата“.

— Имаме ги.

— Джордж е забравил да донесе екземпляр, а другите са при нашите хора. Командният пункт винаги трябва да разполага с карта на местността.

— Моя е вината. До два часа сутринта бях на съвещание, а в шест и половина трябваше да взема влака. Забравих си и самобръсначката, и четката за зъби, и Господ знае още какво.

Телефонът отново иззвъня и Гровър посегна към него.

— Разбирам... Една минута. — Отдалечи слушалката от ухото си и погледна към Лорънс Фасет. — Вторият ни шофьор е влязъл в пререкания с Кардоне...

— Господи! Нищо лошо не се е случило, надявам се.

— Не, не. Сприхавият най-добър играч на цяла Америка се опитал да излезе от колата и да започне да се бие. Нищо особено не се е случило.

— Кажи му да се върне във Вашингтон. Да напусне района.

— Върни се в Д.К., Джим... Разбира се, защо не. Добре. Ще се видим в централата. — Гровър затвори телефона и се върна към масата.

— Какво ще прави Джим, та ти му каза „защо не“? — попита Фасет.

— Ще остави ролс-ройса в Мериленд. Мисли, че Кардоне е записал номера.

— Добре. А семейството на Цезар?

— Добре е инструктирано — намеси се Коул. — С нетърпение очакват да получат вест от Джузепе Амбруцио Кардионе. Крушата пада далеч от дървото.

— Какво означава това? — Гровър насочи запалката към цигарата си.

— Старият Цезар направи няколко състояния чрез изнудване. Най-големият му син е в канцеларията на министъра на правосъдие то и е абсолютен фанатик по отношение на мафията.

— Изкупува семейни грехове.

— Нещо подобно.

Фасет отиде до прозореца и погледна обширното пространство на южната част на Сентръл Парк. Когато проговори, гласът му беше спокоен, но удоволствието, което се усещаше в него, накара събеседниците му да се усмихнат.

— Много хитро. Всеки е шокиран. Всички са объркани и уплашени. Никой не знае какво да направи или с кого да говори. А ние ще седим и ще чакаме. Ще им дадем почивка за едно денонощие. Временно прекъсване... А „Омега“ няма избор. „Омега“ ще започне да действа.

[1] Град в Испания, известен с историческите си забележителности. — Бел. В.В. ↑

[2] Лока материя от памук и вълна с търговска марка „Палм Бийч“. — Бел. пр. ↑

СРЯДА, 10:15 ЧАСА СУТРИНТА

Докато Танър стигне до работата си, стана десет и петнайсет. Беше му почти невъзможно да излезе от вкъщи, но знаеше, че Фасет е прав. Седна и механично прегледа пощата и съобщенията. Всеки искаше среща. Никой не смееше да вземе решение без негово съгласие.

Вдигна слушалката и набра Ню Джърси.

— Ало, Али?

— Здравсти, миличък. Забрави ли нещо?

— Не... Не. Просто се почувствах самотен. Какво правиш?

В къщата на Орчард Драйв 22, Садъл Вали, Ню Джърси, Алис Танър се усмихна разнежено.

— Какво правя... Е, по заповедите на великия хан надзиравам как синът ти чисти мазето. И както великият хан нареди, дъщеря му прекарва горещата юлска утрин в корективно четене^[1]. Как иначе би влязла в „Бъркли“, когато стане на дванайсет години?

Танър схвана оплакването.

В детството на жена му лятото е било самотно и ужасяващо. Али искаше за Джанет то да бъдат прекрасно.

— Е, не прекалявай. Покани няколко деца вкъщи.

— Бих могла, но Нанси Лумис се обади и попита дали ще разрешим на Джанет да отиде у тях на обед...

— Али... — Танър премести слушалката в лявата си ръка. — За няколко дни предпочитам да не бързаме много със семейство Лумис...

— Какво искаш да кажеш?

Джон си спомни Джим Лумис от влака в осем и двайсет.

— Джим се е захванал с някакви акции, които се опитва да пробута във влака. Във влака има хора, които ще ги купят. Ако до следващата седмица успее да го избягна, ще се отърва от него.

— Какво казва Джоу?

— Той не знае. Лумис не иска Джоу да научи. Конкурентни фирми.

— Не смятам, че гостуването на Джанет у тях има нещо...

— Просто ще ми спести неудобството, ако не отиде. Нямаме парите, които той търси.

— Така да бъде!

— И... ще те помоля нещо. Стой близо до телефона днес.

Погледът на Алис се спря на апарата в ръката ѝ.

— Защо?

— Не мога подробно да ти обясня, но може би ще имам важен разговор... По въпроса, за който винаги говорим...

Изведнъж Алис Танър неволно сниши глас и се усмихна.

— Някой ти е предложил нещо!

— Може и така стане. Ще се обадят вкъщи, за да ме поканят на обед.

— О, Джон! Това е чудесно!

— Навярно ще е... интересно. — Изведнъж на Танър му стана мъчително да разговаря с нея. — После ще ти разкажа.

— Звучи вълшебно, скъпи! Ще усиля звънеца на телефона. Ще се чува в Ню Йорк.

— Ще се обадя по-късно.

— Тогава ще ми разкажеш по-подробно.

Танър бавно сложи слушалката на вилката. Лъжите бяха започнали... Но семейството му щеше да си остане вкъщи.

Знаеше, че трябва да върне мислите си към проблемите на „Стандард Мючуъл“. Фасет го беше предупредил. Не можеше да наруши нормалния си ритъм на живот, а нормалният ритъм на живот на всеки директор на отдел „Новини“ в телевизията представляваше състояние, близко до хипертонична криза. В „Стандард“ Танър беше известен със способността си да се справя с потенциалните затруднения. Ако въобще някога в професионалния си живот трябваше да избягва хаоса, сега беше моментът да го направи.

Вдигна слушалката:

— Норма, ще ти прочета списъка на хората, с които ще се срещна сутринта, за да им се обадиш. Кажи на всеки, че срещите ще бъдат кратки и няма да позволя на никого да превиши петнайсет минути, освен, ако аз не реша. Би било полезно, ако всички проблеми и предложения се сведат до половин страница. Предай, моля те. Имам да наваксам много.

До дванайсет и трийсет беше зает. После затвори вратата на кабинета и се обади на жена си.

Не последва отговор.

Остави телефона отворен почти две минути, докато интервалите между иззвъняванията започнаха да му изглеждат все по-дълги и по-дълги.

Никакъв отговор. Никакъв отговор от телефона, чийто звънец беше усилен толкова много, че да с чува в Ню Йорк.

Беше дванайсет и трийсет и пет. Али сигурно мислеше, че никой няма да се обади между дванайсет и един и трийсет. Навярно е трябвало да купи нещо от супермаркета. Или пък е решила да отидат с децата в клуба да ядат хамбургери. Възможно е да не е могла да откаже на Нанси Лумис и да е завела Джанет у тях на обяд. Не е изключено да е отишла и до библиотеката. През лятото край басейна Али беше ревностен читател.

Танър се помъчи да си представи как Али върши всички тези неща. Въпросът беше дали се е захванала с едно, с няколко или с всичките.

Отново избра номера и пак никой не отговори. Обади се в Клуба.

— Съжалявам, мистър Танър, накарахме да я потърсят и навън.

Мисис Танър не е тук.

Семейство Лумис. Отишла е, разбира се, у семейство Лумис.

— Божичко, Джон, Алис каза, че Джанет я е заболяло коремчето. Може би я е завела на лекар.

Към един и десет Джон Танър беше набрал номера на телефона си вкъщи още два пъти. Последния път го беше оставил да звъни почти пет минути. Представяше си как Али влиза задъхано, изчаквайки още едно иззвъняване, с надеждата, че тя ще отговори.

Но това не се случи.

Непрекъснато си повтаряше, че постъпва глупаво. Беше видял, че патрулната кола ги следва, когато Али го караше на гарата. Фасет го беше уверил предишния ден, че охраната е много сигурна.

Фасет.

Вдигна слушалката и набра номера, който Фасет му беше дал за спешна връзка. Централата беше в Манхатън.

— Гровър...

„Кой?“, питаше се Танър.

— Ало? Ало?... На телефона е Джордж Гровър.

— Името ми е Джон Танър. Опитвам се да открия Лорънс Фасет.

— О, здравейте мистър Танър. Случило ли се е нещо? Фасет го няма. Аз мога ли да ви помогна?

— Колега ли сте на Фасет?

— Да, сър.

— Не мога да се свържа с жена си. Няколко пъти се опитах да се обадя. Не отговаря.

— Може би е излязла. На ваше място не бих се тревожил. Тя е под наблюдение.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се.

— Помолих я да стои до телефона. Тя помисли, че очаквам важен разговор.

— Ще се свържа с нашите хора и ще ви се обадя. Ще ви накарам да се успокоите.

Танър затвори, леко смутен. Минаха пет минути, а очакваното позвъняване не идваше. Избра номера на Фасет, но телефонът даваше заето. Бързо затвори, чудейки се дали прибързаното избиране на номера не е накарало Гровър да сметне, че линията е заета. Дали Гровър се опитваше да се свърже с него? Сигурно. Веднага ще опита пак. Телефонът обаче не иззвъня.

Танър вдигна слушалката. Бавно и внимателно набра номера, за да е сигурен, че всяка цифра е правилна.

— Гровър.

— Танър се обажда. Мислех, че веднага ще ме потърсите.

— Извинявайте, мистър Танър. Имаме малко затруднение. Не е нищо сериозно.

— Какво искате да кажете със „затруднение“?

— Не успяхме да се свържем с нашите хора. Не е нещо необичайно. Не можем да очакваме всяка секунда да бъдат до радиотелефона. След малко ще се свържем и ще ви се обадим.

— Това не ми харесва! — Джон Танър тръшна слушалката и стана от стола. Предния ден Фасет беше описал с подробности всяка крачка, която всеки от тях беше направил — дори точните действия в момента на телефонния разговор. А сега този Гровър не можеше да се

свърже с нито един от хората, за които се предполагаше, че пазят семейството му. Какво беше казал Фасет?

„Имаме тринайсет агенти в Садъл Вали...“

А Гровър не можеше да се свърже с нито един от тях. Тринайсет души и с нито един от тях не можеше да се установи контакт.

Пресече кабинета си и стигна до вратата.

— Нещо непредвидено се случи, Норма. Отговаряйте на телефона, моля ви. Ако се обади мъж на име Гровър, кажете му, че съм си тръгнал за вкъщи.

САДЪЛ ВАЛИ ВИЛИДЖ ИНКОРПЪРЕЙТИД 1862

Добре Дошли!

— Накъде, сър?

— Карайте право напред. Аз ще ви покажа.

Таксито стигна до Орчард Драйв, на две преки от дома му. Сърцето му блъскаше като чук. Непрекъснато си представяше големия автомобил комби на алеята за коли. След като завиеха още веднъж, той щеше да го види — ако беше на мястото си. Ако беше там, всичко щеше да е наред. О, Господи! Дано всичко да е наред.

Комбито не беше на алеята.

Танър погледна часовника си.

Два и четирийсет и пет. Три без петнайсет! А Али я нямаше.

— Наляво. Сградата с дървената облицовка.

— Хубаво жилище, сър, наистина хубаво жилище.

— Бързо!

Таксито спря до покритата с плочи алея. Танър плати и отвори вратата. Не изчака да чуе благодарностите на шофьора.

— Али! Али!

Танър притича през пералното помещение, за да провери в гаража. Нищо. Малкият автомобил „Триумф“^[2] беше там. Тишина.

И все пак имаше нещо. Някаква миризма. Слаба, предизвикваща гадене миризма, която Танър не можеше да познае.

— Али! Али!

Изтича обратно към кухнята и видя басейна през прозореца. О, Господи! Впери поглед във водата, а после хукна към вратата на вътрешния двор. Ключалката заяде, той я блъсна, счупи я и изскочи навън.

Слава Богу! Във водата нямаше нищо!

Малкият му уелски териер се събуди. Кучето беше вързано и веднага започна да лае с остро то си истерично джафкане.

Танър изтича обратно в къщата към вратата на килера.

— Рей! Джанет! Али!

Тишина. Като се изключи непрекъснатият лай на кучето отвън. Остави вратата на килера отворена и се втурна към стълбището.

Горе!

Прескачаше стъпалата. Вратите на детските стаи и на гостната бяха отворени. Вратата на спалнята беше затворена.

И тогава го чу. Радиото, което свиреше тихо. Радиото на Алис с часовника, който автоматично го изключваше след един час. Той и Али винаги използваша часовника, когато пускаха радиото. Никога не си служеха с бутона. Беше им станало навик. А Али беше излязла преди повече от два часа и половина. Някой беше включил радиото.

Отвори вратата.

Нямаше никой.

Канеше са да се обърне и да претърси останалата част от къщата, когато я видя. До радиото имаше бележка, написана с червен молив.

Отиде до нощното шкафче.

Жена ви и децата трябваше неочаквано да излязат. Ще ги откриете край старата гара на Ласитър Роуд.

Съвсем уплашен, Танър си спомни изоставената гара. Беше навътре в гората, на черен път, който рядко се използваше.

Какво беше направил? Какво, за Бога, беше направил? Беше ги убил! Ако се окажеше, че е така, щеше да убие Фасет! Щеше да убие Гровър! Щеше да убие всички, които трябваше да ги пазят!

Изхвърча от спалнята надолу по стълбите и стигна до гаража. Вратата беше отворена, той скочи в „Триумфа“ и запали двигателя.

След като излезе от алеята, Танър рязко насочи малката спортна кола надясно и се понесе по дългия завой на Орчард Драйв, като се опитваше да си спомни как най-бързо може да стигне до Ласитър Роуд. Стигна до езерото Ласитър, което жителите на Садъл Вали използваша през зимата, за да се пързаят с кьнки по леда. Ласитър Роуд беше на отсрещната му страна и сякаш изчезваше в пространство от непокорни дървета.

Държеше педала на газта плътно до пода на триумфа. Започна да си говори, а после да крещи:

— Али! Али! Джанет! Рей!

Пътят лъкатушеше. Закътани места, завои, слънчеви лъчи, които проникваха през гъстите клони на дървета. Нямаше никакви други автомобили, никакви признаци на живот.

Старата изоставена гара изведнъж се изпречи пред него. И там стоеше комбито. На края на обраслия с трева паркинг сред високите дървета. Танър стигна до него и натисна рязко спирачки. Никой не се виждаше. Изскочи от „триумфа“ и се затича към колата. За миг си загуби ума. Ужасът се беше превърнал в действителност. Невероятното се беше случило.

На пода до предната седалка лежеше жена му. Отпусната, неподвижна. Отзад бяха малката Джанет и синът му, проснати върху червената седалка. Главите им висяха надолу.

О, Господи! Господи! Беше се случило! Очите му се напълниха със сълзи. Тялото му се тресеше.

Отвори вратата, крещейки от ужас. Изведнъж го блъсна миризма. Предизвикващата гадене миризма, която беше подушил в гаража. Сграбчи главата на Али и я изтегли нагоре, безчувствен от уплаха.

— Али! Али! Боже мой! Моля те! Али!

Примигвайки, жена му бавно отвори очи. В съзнание, но не на себе си. Размърда ръце.

— Къде... Къде? Децата — Думата се изтръгна от нея истерично.

Писькът ѝ накара Танър да се съвземе. Скочи и посегна над седалката към сина си и дъщеря си.

Те се размърдаха. Бяха живи. Всичките бяха живи!

Али излезе от комбито и се свлече на земята. Мъжът ѝ повдигна дъщеря си от задната седалка и я задържа на ръце, след като детето започна да плаче.

— Какво се е случило? Какво се е случило? — Алис с мъка се изправи.

— Не говори, Али. Дишай. Колкото можеш по-дълбоко. Дръж! — Той се доближи до нея и ѝ подаде хлипащата Джанет. — Аз ще извадя Рей.

— Какво се е случило! Не ми казвай, да не...

— Замълчи! Само дишай. Дишай дълбоко!

Помогна на сина си да стане от задната седалка. На момчето му се гадеше. И започна да повръща. Танър обхвана с дясната ръка челото му, а с лявата го придържаше през кръста.

— Джон, не можеш просто...

— Разходи се. Опитай се да накараш Джанет да върви. Прави каквото ти казвам.

Замаяната Алис стана покорно и изпълни това, което ѝ заповяда мъжът ѝ. Момчето започна да върти глава в ръката на Танър.

— По-добре ли си, сине?

— Ааа, ааа! Ааа! Къде сме? — Момчето изведнъж се уплаши.

— Всичко е наред. Всичко е наред... Няма ти нищо... Няма ти нищо.

Танър погледна към жена си. Тя беше изправила Джанет на крака и я крепеше в прегръдките си. Детето сега плачеше силно, а Танър гледаше, изпълнен с омраза и страх.

Отиде до комбито, за да види дали ключовете бяха на място.

Нямаше ги. Всичко беше абсурдно.

Погледна под седалките, в жабката, в задната част на колата. После ги видя. Увити в бяла хартия, която беше прикрепена върху калъфа с ластиче. Пакетчето беше пъхнато между сгъваемите седалки, натъпкано надолу и почти не се виждаше.

Дъщеря му започна да пищи, Алис Танър я взе на ръце и се опита да я успокои, като повтаряше непрекъснато, че всичко е наред.

Когато се увери, че жена му не го гледа, Танър пъкна пакетчето под задната седалка, изтегли ластичето и разгъна хартията.

На нея нямаше нищо.

Смачка я и я пъкна в джоба си. Сега вече щеше да каже на Али какво се беше случило. Щяха да заминат. Надалеч. Но нямаше да ѝ каже пред децата.

— Влез в колата — каза Танър тихо на сина си, приближи се до жена си и взе истерично пищящото дете от нея. — Извади ключовете от триумфа. Али. Прибираме се вкъщи.

Жена му стоеше пред него, очите ѝ се бяха разширили от страх и сълзите се стичаха по лицето ѝ. Опитваше се да се овладее. Опитваше се с всички сили да не изпищи.

— Какво стана? Какво се случи с нас?

Шум от кола му попречи да ѝ отговори.

Независимо от гнева, който изпитваше, Танър беше благодарен. Патрулната кола на Садъл Вали бързо навлезе в района на гарата и спря на по-малко от десет ярда от тях.

Дженкинс и Макдърмът изскочиха от автомобила. Дженкинс беше извадил автоматичния си пистолет.

— Всичко наред ли е? — изтича той към Танър.

Макдърмът бързо се приближи до комбито и започна тихо да говори на момчето на задната седалка.

— Открихме бележката в спалнята ви. Между другото смятаме, че сме намерили по-голямата част от вещите ви.

— От какво? — Алис гледаше втренчено полицейския офицер.

— Какви вещи?.

— Два телевизора, бижутата на мисис Танър, кутия със сребърни предмети, чинии и прибори за хранене, малко пари. В участъка има списък. Не знаем дали сме открили всичко. Колата беше изоставена на няколко пресечки от къщата ви. Може би са взели и други неща. Ще трябва да проверите.

Танър подаде дъщеря си на Али.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Обрали са ви. Жена ви сигурно се е върнала, когато те са действали. Напръскали са жена ви и децата с газ в гаража... Били са професионалисти, няма съмнение. Истински професионални методи...

— Вие сте лъжец — каза тихо Танър. — Нищо не...

— Моля! — прекъсна го Дженкинс. — Главното нещо в момента са жена ви и децата.

Като по сигнал Макдърмът извика от комбито:

— Искам да закарам децата в болницата! Веднага!

— О, Господи! — Алис стана и изтича до автомобила, носейки дъщеря си на ръце.

— Нека ги отведе Макдърмът — каза Дженкинс.

— Как мога да ви вярвам? Вие ме излъгахте. Нищо не липсваше от къщата ми. Нямахте изчезнали телевизори. Никакви следи от обир! Защо ме излъгахте?

— Няма време. Ще изпратя жена ви и децата с Макдърмът — отвърна Дженкинс бързо.

— Ще дойдат с мен.

— Не, няма да дойдат. — Дженкинс повдигна леко пистолета си.

— Ще ви убия, Дженкинс.

— Тогава кой ще застане между вас и „Омега“? — попита Дженкинс спокойно. — Бъдете разумен. Фасет идва. Иска да се види с вас.

* * *

— Съжالياвам. Истински съжالياвам и се разкайвам. Това няма да се случи, не може да се случи отново.

— Какво се случи! Къде беше сигурната ви охрана?

— Техническа грешка в графика за наблюдение, който не беше проверен повторно. Ето каква е истината. Няма смисъл да ви лъжа. Аз съм виновен.

— Вие не бяхте тук.

— И все пак съм отговорен. Екипът на „Кожата“ е мое задължение. „Омега“ видя, че постът не е покрит, случайно, за по-малко от петнайсет минути, и хората им преминаха в нападение.

— Не мога да го понеса. Рискувахте живота на жена ми и на децата ми!

— Казах ви, че не съществува никаква вероятност случилото се да се повтори. А този следобед потвърждава факта, че „Омега“ няма да убива, което би трябвало да ви подейства успокоително. Терор — да, но убийство — не.

— Защо? Защото вие казвате така? Не ви вярвам. Архивите на ЦРУ приличат на хроника на бедствията. Вече няма да вземате решения вместо мен, нека да е ясно.

— О? Тогава вие ще го правите.

— Да.

— Не ставайте глупак. Ако не заради себе си, то поне заради семейството си.

Танър стана от стола. През щорите той забеляза, че пред прозореца на мотела имаше пост от двама мъже.

— Ще ги отведа.

— Къде ще отидете?

— Не знам. Само знам, че няма да остана повече тук.

— Мислите, че „Омега“ няма да ви проследи?

— Защо ще го прави? Аз не съм един от вас.

— Те няма да повярват.

— Ще ги накарам да повярват.

— Нима ще поместите реклама в „Таймс“?

— Не! — Танър се рязко се обърна и посочи с пръст човека от ЦРУ. — Вие ще го направите. Дори и да не искате. Защото в противен случай ще разкажа във всяка емисия „Новини“ в цялата страна за тази операция и за абсурдния, злонамерен начин, по който се занимавате с нея. Няма да го преживеете.

— Нито пък вие, защото ще бъдете мъртъв. Жена ви ще бъде мъртва. Синът ви, дъщеря ви... ще бъдат мъртви.

— Няма да се оставя да ме заплашвате...

— За Бога, погледнете историята! Погледнете нещата, които наистина са се случили. — Фасет избухна. После внезапно сниши глас, сложи ръка на гърдите си и бавно проговори: — Вземете за пример мен... Убиха жена ми в Източен Берлин. Направиха го, без да има някаква причина, освен, че беше женена за мен. Дадох ми... урок. И за да ми дадат този урок, ми отнеха жената. Не правете изявления пред мен. Аз съм бил там. Вие сте били в безопасност. Е, вече не сте.

Танър беше слисан.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Опитвам се да ви кажа, че трябва да правите точно това, което сме планирали. Вече сме прекалено близо до целта. Аз искам „Омега“.

— Знаете, че не можете да ме насилите!

— Мога... Защото, ако се обърнете, ако избягате, ще изтегля всички агенти от Садъл Вали. Вие ще бъдете сам... и не мисля, че можете да се справите с положението без помощ.

— Ще отведа семейството си...

— Не се правете на луд! „Омега“ се възползва от една проста техническа грешка, което означава, че те които и да са, са бдителни. Изключително бдителни, бързи и точни. Какъв шанс мислите, че ще имате? Какъв шанс давате на семейството си? Признахме си, че сме направили грешка. Други грешки няма да има.

Танър знаеше, че Фасет е прав. Ако го изоставеха сега, той нямаше нужните средства, за да се справи.

— Не се шегувате, нали?

— А вие някога правили ли сте го — в минно поле?

— Мисля, че не... Днес следобед... Какво беше това?

— Терористичен акт. Без да се поеме отговорност. Извършено е по този начин за всеки случай, защото може да се окаже, че сте чист...

Ние разбрахме какво се е случило и дадохме друго обяснение. Взехме част от вещите ви — дребни неща, като бижута, докато всичко премине. Така е по-автентично.

— Което означава, че очаквате от мен да се съглася с версията за обир.

— Естествено. Тя е най-безопасната.

— Да... Разбира се. — Танър бръкна в джоба си, за да си извади цигарите. Телефонът иззвъня и Фасет вдигна слушалката.

Говореше тихо, после се обърна към директора на отдел „Новини“:

— Семейството ви се е прибрало вкъщи. Всички са добре. Все още са уплашени, но са добре. Някои от нашите хора оправят къщата. Много е разхвърляно. Опитват се да вземат отпечатъци. Естествено, ще се окаже, че крадците са носили ръкавици. Казахме на жена ви, че сте все още в полицията и давате показания.

— Ясно.

— Искате ли да ви закараме?

— Не... Не, не искам. Предполагам, че така или иначе ще ме проследите.

— „Наблюдение с цел охрана“ е по-подходящ термин.

* * *

Танър влезе във Вилидж Пъб, един от модерните ресторанти на Садъл Вали, и набра номера на семейство Тримейн.

— Джини, обажда се Джон. Искам да говоря с Дик. Вкъщи ли е?

— Джон Танър?

Защо каза това? Повтори името. Тя познаваше гласа му.

— Да. Вкъщи ли е Дик?

— Не... Не, разбира се. В службата е. Какво има?

— Нищо съществено.

— Не можеш ли да ми кажеш?

— Просто имам нужда от правен съвет. Ще се опитам да го намеря в службата. Довиждане.

Танър знаеше, че постъпи лошо. Държа се като страхливец. Но и Вирджиния Тримейн се беше държала така. Танър набра Ню Йорк.

— Съжалявам, мистър Танър. Мистър Тримейн не е в Лонг Айленд. На съвещание е.

— Спешно е. На кой номер да се обадя?

Секретарката на Тримейн му съобщи неохотно номера. Той го набра.

— Съжалявам, мистър Тримейн не е тук.

— От службата му ми казаха, че е на съвещание при вас.

— Обади се сутринта и се извини, че ще отсъства. Съжалявам, сър.

Танър затвори телефона, а после набра семейство Кардоне.

— Татко и мама няма да бъдат днес тук, чичо Джон. Казаха, че ще се върнат след вечеря. Искаш ли да ти се обадят?

— Не... не, няма нужда.

Чувстваше празнота в стомаха си. Избра централата, съобщи й данните, включително и номера на кредитната си карта, и на три хиляди мили разстояние в Бевърли Хилс иззвъня телефон.

— Домът на семейство Остърман.

— Там ли е мистър Остърман?

— Не, няма го. Мога ли да попитам кой го търси, моля?

— А мисис Остърман?

— И нея я няма.

— Кога очаквате да се върнат?

— Следващата седмица. Кой се обажда, моля?

— Името е Кардоне, Джоузеф Кардоне.

— К-А-Р-Д-О-Н-Е...

— Точно така. Къде отидоха?

— Заминаха снощи за Ню Йорк. Мисля, че със самолета в десет часа.

Джон Танър затвори телефона. Семейство Остърман беше в Ню Йорк! Беше пристигнало около шест часа сутринта!

Семейство Тримейн, Кардоне, Остърман.

Всички бяха там. И за нито едно от тях не се знаеше нищо със сигурност.

Някое от тях или и трите.
„Омега“!

[1] Курс, който помага на учениците да попълнят пропуските си
— Бел. пр. ↑

[2] Triumph — марка автомобили, последният модел, на която е
бил произведен през 1981 г. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 3:00 ЧАСА СУТРИНТА

Фасет беше поставил удивителна сцена. Когато Танър се върна вкъщи, стаите бяха „оправени“, но все още съществуваше безпорядък. Столовете не бяха на местата си, килимите бяха изместени встрани, лампите не бяха сложени както трябва — домакинята все още не ги беше подредила.

Али му разказа как полицаите са ѝ помогнали. Дори и да подозираше тайно споразумение, не се издаде. Но като дете Алис Маккол беше живяла с насилието. Гледката с полицаи в дома ѝ не ѝ беше непозната. Беше свикнала да реагира колкото е възможно по-спокойно.

Мъжът ѝ, от друга страна, въобще не беше свикнал с ролята, която трябваше да играе. Вече втора нощ сънят му беше накъсан, почти не можеше да спи. Погледна циферблата на часовника на радиото. Беше почти три часа, а мозъкът му все още препускаше и очите му отказваха да се затворят.

Нямаше смисъл. Трябваше да стане, да се разходи, може би да хапне, да почете, да пуши.

Да върши нещо, което да му помогне да спре да мисли. Преди да си легнат, той и Али бяха пийнали по няколко чаши бренди — на Али пиенето ѝ беше дошло прекалено много и сега спеше дълбоко колкото от алкохола, толкова и от изтощението.

Танър стана от леглото и слезе на долния етаж. Повъртя се безцелно, изяде остатъка от пълпеша в кухнята. Във вестибюла прегледа рекламните, пристигнали по пощата, прелисти няколко списания във всекидневната. Накрая излезе и тръгна към гаража. Все още се усещаше слабата — вече почти неуловима — миризма на газта, която бяха използвали, за да упоят жена му и децата. Върна се във всекидневната, като забрави да изгаси светлината в гаража.

Допуши последната цигара и се огледа за друг пакет — повече, за да е сигурен, че не ги е свършил, отколкото от непосредствена нужда. В кабинета имаше цял картон. Когато отваряше най-горното чекмедже на бюрото си, някакъв шум го накара да вдигне поглед.

На прозореца на кабинета се почука и лъч от фенерче заигра по стъклото.

— Аз съм, Дженкинс, мистър Танър — каза сподавен глас. — Елате на задната врата.

Облекчен, Танър кимна на тъмната фигура от другата страна на стъклото.

— Ключалката на вратата на вътрешния двор беше счупена — каза Дженкинс тихо, когато Танър отвори. — Не знаем как е станало.

— Аз я счупих. Какво правите тук?

— Искаме да се уверим, че днешният следобед няма да се повтори. Четирима сме. Чудехме се какво правите вие. Целият долен етаж свети. Дори и гаражът. Случило ли се е нещо? Обадил ли ви се е някой?

— Ако ми се беше обадил някой, нямаше ли да знаете?

Дженкинс се усмихна и влезе в кухнята.

— Би трябвало. Мисля, че ви е ясно. Механичните повреди обаче на могат да се предвидят.

— Предполагам. Ще пиете ли чаша кафе?

— Само ако направите достатъчно за още три момчета. Те не могат да напуснат поста си.

— Разбира се — Танър напълни чайника. — Може ли да направя нескафе?

— Би било чудесно. Благодаря. — Дженкинс седна до кухненската маса и премести големия полицейски кобур, който се освободи от седалката и увисна надолу.

— Радвам се, че сте навън. Наистина съм ви благодарен. Знам, че си вършите работата, но все пак...

— Не е само това. Ние сме притеснени.

— Радвам се да го чуя. Имате ли жена и деца?

— Не, сър, нямам.

— Мислех, че сте женен.

— Колегата ми, мистър Макдърмът, е женен.

— Аха, ясно... В полицията сте, чакай да видим... от две-три години, нали?

— Почти толкова.

Танър се обърна от към печката и погледна Дженкинс.

— И вие ли сте от тях?

— Моля?

— Попитях дали сте от тях. Днес следобед използвахте името „Омега“, което означава, че сте от хората на Фасет.

— Имах указания какво да ви кажа. Познавам мистър Фасет, разбира се.

— Но не сте провинциален полицаи, нали?

Дженкинс нямаше време да отговори. От градината се чу вик. И двамата мъже в кухнята бяха чували вече този звук, Танър във Франция, а Дженкинс — край реката Ялу^[1]. Беше вик на човек, който умира.

Дженкинс хукна към вратата на вътрешния двор и изскочи навън, Танър го следваше по петите. От тъмнината се появиха още двама мъже.

— Това е Фъргюсън! Фъргюсън — говореха дрезгаво, но без да викат. Дженкинс заобиколи басейна и се втурна към гората отвъд градината на Танър. Директорът на отдел „Новини“ се препъваше, но се опитваше да не изостава от него.

Осакатеното тяло лежеше в избуялата трева. Главата беше отсечена, очите — широко отворени, сякаш клепачите бяха заковани с пирони.

— Отдръпнете се, мистър Танър! Стойте настрана! Не гледайте! Не повишавайте глас! — Дженкинс държеше вкаменения телевизионен журналист за раменете и го блъскаше настрани от трупа. Другите двама мъже изтичаха в гората с извадени пистолети.

Танър се свлече на земята, чувствайки, че му прилошава, изплашен повече от всякога.

— Слушайте ме — прошепна Дженкинс, коленичейки над треперещия мъж. — Не вие трябваше да видите тялото. То няма нищо общо с вас. Има известни правила, известни знаци, които са ни добре известни. Този мъж беше убит заради Фасет. Той беше предназначен за него.

* * *

Увиha тялото в брезент, двама мъже го вдигнаха и го отнесоха. Действаха безмълвно и експедитивно.

— Жена ви все още спи — каза тихо Фасет. — Това е добре... Момчето стана и слезе долу. Макдърмът му каза, че правите кафе за полицаите.

Танър седеше на тревата на отдалечения край на басейна и се — мъчеше да проумее случилото се през последния час. Фасет и Дженкинс стояха над него.

— За Бога, как е станало? — Той гледаше мъжете, които носеха тялото, и думите му едва се чуваха. Фасет коленичи.

— Бил е нападнат отзад.

— Отзад?

— От някой, който добре познава гората зад къщата ви. — Очите на Фасет срещнаха погледа на Танър и журналистът схвана неизреченото обвинение.

— Аз съм виновен, нали?

— Навярно. Дженкинс е напуснал поста си. Беше близо до него... Защо бяхте долу? Защо всички лампи на първия етаж светеха?

— Не можах да спя. Станах.

— Лампите в гаража също светеха. Защо бяхте в гаража?

— Аз... Не разбирам. Сигурно съм си мислил за днешния следобед.

— Оставихте лампите в гаража запалени... Мога да разбера човек, който е нервен, става, слиза долу, пуши, пие. Това мога да разбера. Но не мога да разбера човек, който влиза в гаража си и оставя лампите запалени... Щяхте ли да ходите някъде, мистър Танър?

— Да ходя някъде?... Не. Не, разбира се. Къде да ходя?

Фасет погледна към Дженкинс, който наблюдаваше лицето на Танър на слабо отразение на светлината, идващо откъм къщата.

— Сигурен ли сте?

— Господи... Помислили сте, че ще бягам. Помислили сте, че ще бягам, и сте дошли, за да ме спрете!

— По-тихо, моля ви. — Фасет се изправи на крака.

— Мислите ли, че бих го направил? Мислите ли, че дори и за минута бих изоставил семейството си?

— Можете да вземете и семейството си — отговори Дженкинс.

— О, Боже! Ето защо сте дошли до прозореца. Ето защо сте изоставили своя... — Танър не можа да довърши изречението. Почувства гадене и се зачуди, ако му се наложеше да повърне, къде

щеше да го направи. Погледна двамата държавни служители. — О, Господи!

— Може би това така или иначе щеше да се случи — отговори Фасет спокойно. — Не беше... не беше част от първоначалния план. Но вие трябва да разберете. Държахте се неестествено. Не беше нормално да го правите. Трябва да внимавате за всяка крачка, за всичко, което правите или говорите. Не бива да забравяте. Никога.

Танър се изправи с усилие, залитайки.

— Вие няма да продължите? Трябва да спрете.

— Да спра? Един от моите хора току-що беше убит. Ако спрем сега, вие също ще бъдете мъртъв. Както и останалата част от семейството ви.

Танър забеляза тъгата в очите на агента. С подобни мъже не можеше да се спори. Те казваха истината.

— Проверихте ли останалите?

— Да.

— Къде са?

— Семейство Кардоне си е у дома. Тримейн остана в Ню Йорк, жена му е тук.

— А семейство Остърман?

— С тях ще се занимавам по-късно. А вие по-добре влезте вътре. Удвоихме охраната.

— А семейство Остърман? Не са ли в Калифорния?

— Знаете, че не са там. Вчера следобед, в четири и четирийсет и шест, им звъняхте по телефона, като използвахте кредитната си карта.

— Къде са тогава?

Фасет погледна Танър и отговори просто:

— Очевидно са направили резервация под друго име. Знаем, че са в района на Ню Йорк. Ще ги намерим.

— В такъв случай може би е семейство Остърман.

— Възможно е. По добре е да се приберете вкъщи. И не се притеснявайте. Тук има цяла армия.

Танър погледна към гората, където беше убит човекът на Фасет. За миг тялото му неволно се разтресе. Близостта на подобна жестока смърт го ужасяваше. Кимна на държавните служители и се отправи към къщата, усещайки само празнина, от която му се гадеше.

— Вярно ли е това, което каза за Тримейн? — тихо попита Дженкинс. — Той в града ли е?

— Да. Пийна си порядъчно и нае стая в „Билтмор“.

— Някой проверил ли е стаята тази нощ?

Фасет отклони вниманието си от фигурата на Танър, която изчезна в къщата. Погледна Дженкинс.

— По-рано — да. Нашият човек докладва, че е влязъл, вероятно залитайки, в стаята си малко след полунощ. Казахме му да се оттегли и да се залови с Тримейн отново утре в седем часа сутринта. Какво ви притеснява?

— Още не съм сигурен. Ще стане по-ясно, когато разберем къде е Кардоне.

— Ние знаем. Вкъщи си е.

— Предполагаме, че е вкъщи, защото нямаме причини до този момент да мислим обратното.

— Най-добре е да обясните какво искате да кажете.

— Семейство Кардоне имаше гости за вечеря. Три двойки. Всички пристигнаха заедно с кола с нюйоркска регистрация. Охраната каза, че са си тръгнали набързо в дванайсет и трийсет... Чудя се дали Кардоне не е бил в колата. Беше тъмно. Не е изключено да е бил.

— Хайде да проверим и двамата. „Билтмор“ няма да бъде проблем, а за Кардоне ще накараме Да Винчи отново да му се обади по телефона.

Осемнайсет минути по-късно двамата държавни служители седяха на предната седалка на автомобила, който беше спрял на пътя на няколкостотин ярда от къщата на Танър. Радиотелефонът се чу ясно.

— Имаме информация, мистър Фасет. С обаждането на Да Винчи не постигнахме нищо. Мисис Кардоне каза, че съпругът ѝ не се чувства добре. Спял в стаята за гости и тя не искала да го безпокои.

С тези думи прекъсна разговора.

— Имаме потвърждение и от „Билтмор“. В стая 1021 няма никой. Тримейн дори не е спал в леглото си.

— Благодаря, Ню Йорк — каза Фасет и затвори телефона. Погледна към Дженкинс. — Можете ли да си представите човек като Кардоне да откаже телефонен разговор в четири и половина сутринта? С Да Винчи?

— Той не е вкъщи.

— Нито Тримейн е в хотела.

[\[1\]](#) Река в Китай. — Бел. пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 6:40 ЧАСА СУТРИНТА

Фасет му каза, че може да остане вкъщи в четвъртък. Не ставаше въпрос някой да му разреши — нищо не би било в състояние да го отдели от семейството му. Фасет също така каза, че ще се свърже с него сутринта. Трябваше да се уточнят окончателните планове за цялостната защита на семейство Танър.

Директорът на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“ облече сивокафяви панталони и отнесе маратонките и спортната си риза долу. Погледна часовника в кухнята: седем без двацет. Децата щяха да станат най-малко след час и половина. Ако имаше късмет, Али щеше да спи до девет и половина или десет.

Танър се чудеше колко души има навън. Фасет беше казал, че са цяла армия, но колко щеше да струва тази армия, ако „Омега“ го искаше мъртъв? Колко беше струвала тя за държавния служител в гората в три и половина сутринта? Имаше твърде много вероятности. Твърде много възможности. Фасет вече трябваше да го разбере. Всичко беше отишло твърде далеч. Ако абсурдното беше истина, ако семейство Остърман, Кардоне или Тримейн действително бяха част от „Омега“, той не можеше просто да ги поздрави на входа на къщата си, сякаш нищо не се е случило. Беше изключено.

Отиде до вратата на кухнята и излезе, без да вдига шум. Щеше да върви към гората, докато срещне някого. Щеше да се свърже с Фасет.

— Добро утро.

Беше Дженкинс, под очите му имаше тъмни кръгове от недоспиване. Седеше на земята, малко преди очертанятията на гората. Не се виждаше от къщата, дори и от басейна.

— Здравейте. Няма ли да поспите?

— Дежурството ми свършва в осем. Все ми е едно. А вие? Изглеждате изтощен.

— Вижте, искам да се свържа с Фасет. Трябва да говорим, преди да направи нови планове.

Дженкинс погледна часовника си.

— Възнамеряваше да ви се обади, след като му съобщим, че сте станали от сън. Едва ли е очаквал, че ще е толкова рано. Това обаче може би е добре. Изчакайте една секунда. — Дженкинс навлезе на няколко фута в гората и се върна с радиотелефон в торба от брезент.

— Да тръгваме. Ще отидем при него.

— А защо той не дойде тук?

— Спокойно. Никой не може да се приближи до къщата ви. Хайде. Ще видите.

Дженкинс вдигна торбата с радиото за дръжката и поведе Танър по отъпканата отскоро пътека в гората, заобикаляща градината му. На всеки трийсет-четирийсет фута имаше мъже, застанали на колене, седнали, легнали по корем, с лице към къщата, незабележими, но виждащи. Когато Дженкинс и Танър се приближаваха към тях, всеки мъж вадеше пистолет. Дженкинс подаде радиото на поста на източния край.

— Обадете се на Фасет. Кажете му, че сме тръгнали към него — каза той.

* * *

— Агентът е бил убит снощи, защото убиецът е разбрал, че е разпознат. Част от „Омега“ е била идентифицирана, което е нежелателно. — Фасет отпиваше от кафето, обърнат с лице към Танър. — Това е още едно предупреждение, но не засяга вас.

— Той беше убит на петдесет ярда от къщата ми, от семейството ми. Всичко ме засяга!

— Добре... Опитайте се да разберете. Да предположим, че информацията за вас е била потвърдена — не забравяйте, че вие сте просто Танър, журналистът, нищо повече. Сега те кръжат като ястреби, пазейки се един от друг. Никой не знае дали останалите нямат съучастници, собствени разузнавачи... Убиецът, едно от пипалата на „Омега“, прави наблюдение за себе си. Налетява на агента и няма друг избор, освен да го убие. Не го познава, никога не го е виждал. Единствено може да бъде сигурен, че човекът, поставил поста, ще се обезпокои, след като не получи сведения от него. Този, който отговаря

за поста в гората, ще дойде и ще го открие. Смъртта му е предупреждението.

— Не можете да сте сигурни.

— Имаме работа с професионалисти, а не с аматьори. Убиецът е знаел, че тялото ще бъде вдигнато преди изгрев слънце. Във Вашингтон ви казах, че „Омега“ е фанатизирана. Обезглавено тяло на петдесет ярда от вашия дом е грешка, която би довела до екзекуция от страна на НКВД. Ако „Омега“ е отговорна. Ако не е...

— Откъде знаете, че не работят заедно? Ако семейство Остърман или Кардоне, или Тримейн са замесени в убийството, те биха могли да го планират заедно.

— Не е възможно. Откакто започнахме да ги безпокоим, те не са осъществявали връзка помежду си. Разказахме им — на всеки един — противоречиви истории, нелогични хипотези, полуистини. Изпратихме телеграми през Цюрих, проведохме телефонни разговори от Лисабон, предадохме съобщения чрез непознати в слепи улици. Всяка двойка е в неведение. Никой не знае какво правят останалите.

Агентът на име Коул, който седеше до прозореца на стаята в мотела, погледна към Фасет. Знаеше, че Фасет не може да бъде абсолютно сигурен в последното си твърдение. Бяха изгубили семейство Остърман почти от дванайсет часа. Тримейн не беше под наблюдение в продължение на три, а Кардоне — на три и половина часа. И все пак, мислеше си Коул, Фасет имаше право да твърди това, което казваше.

— Къде е семейство Остърман? Казахте снощи, тази сутрин, че не знаете къде е.

— Намерихме ги. В един хотел в Ню Йорк. Според информацията, с която разполагаме, е съмнително снощи да са били в района.

— Но отново не сте сигурни.

— Казах, че е съмнително. Не съм казал, че е без съмнение.

— И сте убедени, че е бил някой от тях?

— Така смятаме. Почти е сигурно, че убиецът е бил мъж. Необходима е била... огромна сила... Познавал е районът около къщата ви по-добре от нас. А би трябвало да ви е известно, че го изучаваме от седмици.

— Тогава, за Бога, спрете ги! Застанете срещу тях! Не можете да оставите кошмарът да продължи!

— Кого да спрем? — попита тихо Фасет.

— Всички тях! Беше убит човек!

Фасет остави чашата с кафе.

— Признавам, че предложението ви е съблазнително — не забравяйте, че беше убит един от моите хора. Но ако постъпим така, както вие искате, не само ще унищожим всяка възможност, която имаме, да разобличим „Омега“, но и ще изложим на риск вас и семейството ви. Не мога да оправдая подобни действия.

— А може би поемате дори по-голям риск, и вие го знаете.

— За вас не съществува никаква опасност. Поне докато продължите да действате нормално. Ако се намесим сега, би означавало да признаем, че уикендът е клопка. А без вашата помощ не бихме могли да поставим клопката... Това би означавало да подпишем смъртните ви присъди.

— Не ви разбирам.

— Тогава ми повярвайте — каза рязко Фасет. — „Омега“ трябва да дойде при нас. Няма друг начин.

Танър замълча, изучавайки внимателно Фасет.

— Твърдението ви не е съвсем вярно, нали? Искате да кажете... вече е прекалено късно.

— Вие сте много проникателен.

Фасет взе чашата си и отиде до масата, където имаше термос с кафе.

— Остава само още един ден. Най-много два. Дотогава някой от „Омега“ ще се пречупи. На нас ни трябва само част от нея. Една измяна и с „Омега“ е свършено.

— И една пръчка динамит в къщата ми ще ни изпрати в ада.

— Няма да има нищо подобно. Никакво насилие. Действията им няма да бъдат насочени срещу вас. Казано просто, вие не сте важен. Вече не. Сега те ще са заети само един с друг.

— А вчера следобед?

— Извадихме една история от дневника на полицията. Обир. Странен естествено, но все пак обир. Точно това, което вашата жена си мисли, че е станало, точно по начина, по който си мисли, че е станало. Не е нужно да отричате нищо.

— Те ще разберат, че е лъжа. Няма да се подведат.

Фасет вдигна спокойно поглед от термоса.

— Но тогава ще имаме „Омега“, нали? Ще знаем кой е.

— А аз какво трябва да направя? Да вдигна телефона и да ви се обадя? Те може би ще имат други идеи...

— Ние ще чуваме всяка дума, изречена в къщата ви, като се започне с първия разпит утре следобед. По-късно тази сутрин двама телевизионни техници ще дойдат, за да поправят приемниците, повредени при обира. Докато проследяват кабелите на антената, ще инсталират миниатюрни подслушвателни устройства в цялата къща. Те ще проработят, след като първият човек пристигне утре у вас.

— Нима се опитвате да ми кажете, че дотогава няма да работят?

Коул се намеси:

— Не, няма. Не ни интересува частният ви живот, а само вашата безопасност.

— По-добре е да се връщате — каза Фасет. — Дженкинс ще ви остави на южния край на градината. Не сте могли да спите, ето защо сте излезли на разходка.

Танър бавно стигна до вратата. Спря и погледна назад към Фасет.

— Така, както беше във Вашингтон, нали? Не ми давате право на избор.

Фасет извърна глава.

— Ще поддържаме връзка. На ваше място бих се отпуснал, бих отишъл в клуба. Да поиграя тенис, да поплувам. Да не мисля за нищо. Ще се почувствате по-добре.

Танър се вгледа с недоумение в гърба на Фасет. Бяха го освободили, така както преди съвещание на висши политици се освобождава подчинен, който не е особено необходим.

— Хайде — каза Коул, изправяйки се. — Ще ви изпратя до колата.

— Докато вървяха, той добави: — Според мен трябва да знаете, че смъртта на онзи мъж снощи усложнява задачата на Фасет много повече, отколкото мислите. Убийството беше насочено срещу него. Предупреждението беше отправено към него.

Телевизионният журналист погледна изпитателно Коул:

— Какво имате предвид?

— За професионалистите съществуват известни знаци и този е един от тях. Сега вие не сте важен... Фасет е изключително обигран. Пуснал е в ход полицията и нищо не може да го спре. Хората, които са създали „Омега“, осъзнават какво се е случило. И започват да усещат, че ще се окажат безпомощни. Искат мъжът, който отговаря за операцията, насочена срещу тях, да знае, че отново ще се върнат. Някой ден. Отсечената глава означава клане, мистър Танър. Те му отнеха съпругата. Сега трябва да се страхува и за трите си деца.

Танър отново почувства, че започва да му се гади.

— В какъв свят живеете вие?

— В същия, в който и вие.

ЧЕТВЪРТЪК, 10:15 ЧАСА СУТРИНТА

В четвъртък, в десет и петнайсет сутринта, когато Алис се събуди, първата ѝ реакция беше да остане завинаги в леглото. Чуваше препирнята на децата на долния етаж и неразбираемите, но търпеливи думи на мъжа си, който разрешаваше спора. Мислеше си за забележителната му способност да бъде добър в дребните неща, която свидетелстваше за голямата му загриженост за тях. А след толкова години брачен живот това никак не беше лошо.

Мъжът ѝ навярно не беше така енергичен или впечатляващ както Дик Тримейн, така подчертано влиятелен както Джоу Кардоне, или така духовит или умен както Бърни Остърман, но тя за нищо на света не би искала да бъде на мястото на Джини, Бети или Лийла. Дори и ако трябваше да започне всичко отначало, пак би чакала Джон Танър или някой, който е като Джон Танър. Такъв човек рядко се срещаше. Той искаше да споделя, трябваше да споделя. Всичко. Нито един от останалите не притежаваше подобно качество. Дори и Бърни, макар че той най-много приличаше на Джон. Според Лийла дори и Бърни имаше малки тайни.

В началото Алис се чудеше дали нуждата на мъжа ѝ да споделя не беше просто в резултат на съжалението му към нея. Защото тя съзнаваше, без да проявява ни най-малка снизходителност към себе си, че трябва да бъде съжалявана. По-голямата част от живота си, преди да се запознае с Джон Танър, беше прекарала в бягство или в търсене на убежище. Баща ѝ, който мислеше, че може да се справи с неправдите в живота, никога не беше успял да се задържи дълго на едно място. Властите го преследваха, макар той да се бореше с болестите и неправите в това общество. Той беше един съвременен Джон Браун^[1].

Накрая вестниците го нарекоха... лунатик.

Накрая полицията в Лос Анджелес го уби.

Тя помнеше думите:

Лос Анджелес, 10 февруари, 1945 г. Джейсън
Маккол, за когото властите смятат, че е работил за

комунистите, беше застрелян днес на излизане от скривалището си в каньона, размахвайки нещо, подобно на оръжие. Полицията от Лос Анджелис и агентите на ФБР откриха местонахождението на Маккол след дълго търсене...

Полицията на Лос Анджелис и агентите на ФБР обаче не си бяха направили труда да установят, че оръжието на Джейсън Маккол беше огънато парче желязо, което той наричаше своя „палешник“.

За щастие в деня на убийството Алис беше при леля си в Пасадена. Запозна се с младия студент по журналистика Джон Танър на публичното разследване след смъртта на баща си. Властите в Лос Анджелис искаха разследването да бъде публично. Нямахте причини да изкарват Маккол мъченик. Искаха да стане ясно, че смъртта му в никакъв случай не бива да се смята за убийство. А всъщност беше убийство.

Младият журналист, завърнал се от войната, знаеше, че е така, и го беше нарекъл убийство. И макар че материалът му не направи нищо за семейство Маккол, той му даде повод да се сближи с тъжното и объркано момиче, което стана негова жена.

Алис спря да мисли и се обърна по корем. Всичко това беше минало. Тя беше там, където искаше да бъде.

След няколко минути чу непознати мъжки гласове във вестибюла на долния етаж. Изправяше се, за да седне в леглото, когато мъжът ѝ влезе в спалнята. Усмихна се, наведе се над нея и леко я целуна по челото. Макар и да се държеше непринудено, усещаше се, че е напрегнат.

— Кой е долу?

— Телевизионните техници. Свързват отново телевизорите, но външната антена е прекъсната. Трябва да открият повредата.

— Което означава, че трябва да ставам.

— Да. Няма да рискувам да те оставя в леглото пред двама добре сложени мъже в работни комбинезони.

— Преди и ти носеше работен комбинезон, помниш ли? През последната година в университета работеше в бензиностанцията.

— Спомням си също така, че когато се прибирах вкъщи, го събличах с лекота, която будеше безпокойство. А сега, ставай.

Той беше напрегнат, мислеше си тя. Но владееше положението и себе си. Каза, че макар четвъртък да е много натоварен ден за него, този четвъртък ще си остане вкъщи.

Обяснението му беше просто. След вчерашния следобед, независимо че разследването на полицията продължаваше, той нямаше да остави семейството си. Не, докато всичко не се изяснеше.

Заведе ги в Клуба, където той и Али играха по двойки тенис със съседите си Дороти и Том Сканлън. По думите на хората Том беше толкова богат, че от десет години не работеше.

Това, което поразис Алис, беше решимостта на мъжа ѝ на всяка цена да победи. Стана ѝ неудобно, когато той обвини Том, че не е признал удар от линията, и се почувства унижена от необикновено яростния му горен сервис, който мина на милиметри от лицето на Дороти.

Спечелиха сета и семейство Сканлън не пожела да играе повече. Ето защо отидоха в басейна. Там Джон беше изключително придирчив към обслужващия персонал. По късно през деня забеляза Макдърмът и настоя заедно да пийнат. Обясни и че Макдърмът е влязъл в клуба, за да напомни на едни от клиентите, че е просрочил платеният период за ползване на градския паркинг. Алис забеляза и факта, че Танър постоянно излизаше от клуба на улицата, за да говори по телефона, при положение, че можеше да поиска да изнесат апарата до басейна, но неясно защо не го направи. Джон и обясни, че при обсъждането на програмата на Гудуарт, страстите са се нажежили и не му се иска да говори пред хората.

Алис не му повярва. Мъжа и имаше много достойнства и едно от най-ценните му беше способността да не губи самообладание и при най-тежките моменти. Въпреки, че днес си личеше, че е възбуден и развълнуван.

Прибраха се вкъщи в осем часа вечерта. Танър нареди на децата да отидат да си легнат, но Алис се възпротиви:

— Стига! — твърдо каза тя и избутвайки го в кухнята, като го прегърна през раменете. — Вземи се в ръце. Знаем как се чувстваш, на

мен също ми беше тежко, но не бива така да се държиш с околните: „Направи това! Отиди там!“. Този тип държане не ти прилича.

Танър си спомни скорошните наставления на Фасет. Трябваше да се успокои, трябваше да се държи все едно нищо не се е случило, дори и пред Алис.

— Извини ме. Това навярно е закъсняла реакция на случилото се. Но ти разбира се си права... Извини ме.

— Добре. Няма повече да говорим за това, — кимна му тя. — Беше много неприятно, но всичко свърши.

„О, господи!“ — помисли си Танър. — „Ако наистина беше толкова просто.“

— Всичко свърши, — повтори той. — Държах се глупаво и сега ми се иска жена ми да каже, че ме обича. Ще пийнем нещо и ще си легнем. — Целуна я нежно по устните. — Това е най-добрата ми идея за целия ден.

Тя се усмихна.

— Доста време ти отне, за да стигнеш до нея, но ще трябва да почакаш няколко минути. Обещах на Джанет да и почета приказка преди лягане.

— Какво ще и четеш?

— „Красавицата и звярът“. — Алис се освободи от обятията на мъжа си и прокарайки пръсти по гърдите му каза: — Почакай десет-петнадесет минути.

Танър я погледна замислено.

„Колко много е преживяла — помисли си той. — А сега и това. Проклетата «Омега»!“

Погледна си часовника. Десет без двадесет. Алис щеше остане горе още десетина, а може би двадесет минути. Джон реши да се обади на Фасет. Сега ще поговори с него по различен начин. Няма вече да търпи никакви обяснения и сяпа да изпълнява инструкциите. Наближава краят на третия ден. Третият ден от операцията против заподозрените в сътрудничество с „Омега“. Фасът трябва да му разкаже за ситуацията. Той има право да знае.

* * *

Фасът беше неприятно изненадан от въпросите на Танър.

— ...Та аз не мога да ви се обаждам и да ви информирам всеки път, когато някой от тях излезе на улицата.

— Трябва да ми отговорите. Трябва да съм информиран. Утре започва уикендът и ако сте заинтересовани в това да участвам във вашата игра, ще трябва да ме кажете как стоят нещата.

За няколко секунди в слушалката зареше мълчание. Когато Фасът заговори, в гласа му се долавяше недоволство.

— Добре... Тримейн прекара миналата нощ в Ню Йорк. Аз ви говорих за това, нали си спомняте? В хотел „Балтимор“ се е срещнал с човек на име Таунсенд, който се занимава със съмнителни операции с ценни книжа в Цюрих. Кардоне и жена му са шофирали до Филадельфия. Навестили са родителите и в Честнът Хил, след което е отишъл на среща с човек, известен като един от големите мафиоти. Прибрали са се в Садъл Вали преди около час. Остерман сега е в хотел „Плаца“. Тази вечер ще вечерят със съпружеска двойка с фамилията Бронсан. Това са стари техни приятели. Тях също ги подозираме в подривна дейност.

Фасът замълча чакайки реакцията на Танър.

— И те не са се срещали по между си? Не са се обаждали един на друг? Нищо не са планирали? Искам да знам истината!

— Ако са говорили, то това е станало единствено по тези линии, които не можем да подслушваме. Това означава, че те по едно и също време са се намирали при телефонен автомат. Това не се е случвало. Не са се срещали — всичките са под постоянно наблюдение. Ако имат планове, то те не са имали възможност да ги координират... това е всичко с което разполагаме към настоящият момент.

— Но вие очаквахте друго. Мислехте си, че ще изпаднат в паника и ще се издадат.

— Това всъщност се случи. Нашите прогнози се потвърдиха.

— Какво искате да кажете с това?

— Помислете сам. Едната двойка отива на среща с влиятелен мафиот. Другата бърза за среща с хора, настроени също толкова фанатично, както добрата половина на Политбюро на СССР. Адвоката се среща не с кой да е, ами с брокер на ценни книжа от Цюрих. Това е паника. КГБ са обезпокоени. Сега всички са на път да се сринат. На нас ни остава само да седим и да чакаме.

— От утре нататък няма да бъде толкова лесно само да стоим и да чакаме.

— Дръжте се естествено. Ще се убедите, че играете двойна игра съвсем спокойно. Винаги е така. Няма никаква опасност, дори и ако само отчасти се справите с трудното положение. Сега те твърде много са заети един с друг. Не забравяйте, че не трябва да скривате вчерашния следобед. Говорете за него. Бъдете обстоятелствен. Правете и говорете всичко, което ви хрумне за него.

— И мислите, че ще ми повярват?

— Няма друг избор. Не разбирате ли? Вие сте си създали репутация като журналист, който се занимава с разследвания. Трябва ли да ви напомням, че разследването свършва, когато страните стигнат до сблъсък — класическата развързка.

— И аз съм наивният катализатор.

— Най-добре ще е да го повярвате. Колкото по-наивен сте, толкова по-добра ще бъде развързката.

Танър запали цигара. Не можеше повече да опровергава държавния служител. Логиката му беше прекалено правилна. А сигурността, защитата, благополучие на Али и децата, най-святото нещо на света, беше в ръцете на хладнокръвния професионалист.

— Добре. Ще ги поздравя на вратата като блудни братя и сестри.

— Точно така. И ако искате, обадете им се утре сутринта, за да се убедите, че ще дойдат. С изключение на семейство Остърман, разбира се. Най-сложната апаратура, която има най-голямата корпорация в света, работи за вас. Дори и най-малкото оръжие не би могло да премине през входната ви врата.

— Наистина ли?

— Ако някой има в джоба си бръснарско ножче, ние ще знаем. Четириинчов револвер ще ви изкара всички до един навън за шейсет секунди.

Танър затвори телефона и дръпна силно от цигарата си. Когато сваляше ръката си от слушалката, имаше чувството, физически усещаше, че напуска, че скача в движение в превозно средство, че заминава.

Беше странно усещане. Страшно чувство за самота.

В този миг го осъзна и се разтревожи.

Здравият му разум сега зависеше от един човек на име Фасет. Той беше изцяло в ръцете му.

[1] Джон Браун 09.V.1800 — 02.XII.1859, известна личност от американската история, която фанатично се е борила за освобождаването на робите — Бел. В.В. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

УИКЕНДЪТ

Таксито спря пред къщата на Танър. Кучето на Джон, жилавият уелски териер тичаше нагоре-надолу по алеята за коли и джафкаше при всяка атака и отстъпление в очакване някой да потвърди, че гостите са добре дошли. Джанет изтича по тревната площ пред къщата. Вратата на таксито се отвори. Бърни и Лийла слязоха. Всеки носеше кутии, увити в луксозна хартия. Шофьорът извади един-единствен голям куфар.

Танър погледна и двамата през прозореца: Бърни в скъпо сако от „Палм Бийч“ и светлосин панталон, Лийла в бял костюм със златна верижка около кръста, полата доста над коляното, с мека шапка с голяма периферия, покриваща лявата част на лицето ѝ. Бяха живо олицетворение калифорнийския успех. И псе пак имаше нещо измамно у Бърни и Лийла; бяха навлезли н света на истинските пари едва преди девет години.

А дали успехът им не беше само фасада, чудеше се Танър, наблюдавайки ги, докато се навеждаха, за да прегърнат дъщеря му. Дали от години не бяха жители на свят, в който сценариите и снимачните графици бяха само второстепенни, добре прикрити, както би казал Фасет?

Танър погледна часовника си. Беше пет часа и две минути. Семейство Остърман беше подранило — според първоначалния график. Вероятно това беше първата им грешка. Или може би не очакваха да го намерят вкъщи. Когато пристигаше семейство Остърман, той винаги напускаше студиото на Удуърд по-рано, но не винаги успяваше да стигне вкъщи преди пет и трийсет. В писмото си Лийла казваше ясно, че самолетът им от Лос Анджелес каца на летище „Кенеди“ около пет часа. Да закъснее самолет, беше нещо разбираемо, нормално. Но да пристигне преди посочения в разписанието час, изглеждаше неправдоподобно.

Трябваше да дадат обяснение. Дали щяха да си направят труда?

— Джони! За Бога! Мислех, че си чул лая на кучето. Бърни и Лийла пристигнаха. Защо си се изправил тук? — Али беше дошла от кухнята.

— О, съжалявам... Исках просто да, оставя Джанет да се види с тях.

— Излизай, глупчо. Аз само ще наглася часовника.

Жена му се върна в кухнята, а Танър стигна до предната врата. Взираше се в месинговата топка и се чувстваше така, както според него се чувства актьор с трудна роля, преди да излезе на сцената. Несигурен, абсолютно несигурен, че ще бъде приет.

Навлажни устни и прокара обратната страна на дланта по челото си. Бавно завъртя топката и рязко отвори вратата. С другата ръка отключи алуминиевата решетка и излезе навън.

Уикендът на Остърман беше започнал.

* * *

— Добре дошли, писатели! — извика той, широко усмихнат. Това беше обичайният му поздрав; Бърни го смяташе за особено почтителен.

— Джони!

— Здравей, скъпи!

От трийсет ярда те му отвърнаха с вик и с широка усмивка. И все пак от трийсет ярда Джон Танър забеляза, че очите им не се смеят. Очите им потърсиха неговите — мигновено, но безспорно. За част от секундата Бърни дори спря да се усмихва, спря въобще да се движи.

Всичко свърши за миг. И между тях сякаш безмълвно беше сключено споразумение да не следват неизказаните си мисли.

— Джони, толкова се радвам, че те виждам! — Лийла изтича през тревната площ.

Джон отговори на прегръдката на Лийла с много повече обич, отколкото мислеше, че е в състояние да покаже. И знаеше защо. Беше изкарал първия изпит. Встъпителните секунди на уикенда на Остърман. Започна да осъзнава, че в крайна сметка Лорънс Фасет щеше да се окаже прав. Навярно щеше да се справи с трудното положение.

Правете това, което обикновено правите: дръжте се така, както обикновено бихте се държали. Не мислете за нищо друго.

— Джон, изглеждаш чудесно, направо чудесно, човече!

— Къде е Али, миличък? — попита Лийла, която отстъпи встрани, за да даде възможност на Бърни да обгърне Танър с дългите си тънки ръце.

— Вътре. Занимава се с яденето. Хайде, влизайте! Ще взема багажа... Не, Джанет, миличка, не можеш да вдигнеш куфара на чичо Бърни.

— Не виждам защо да не може — изсмя се Бърни. — Пълен е само с хавлиени кърпи от „Плаца“.

— От „Плаца“? — Танър не се сдържа. — Мислех, че самолетът ви току-що е кацнал.

Остърман го погледна.

— Тъъ... Пристигнахме преди няколко дни. Ще ти разкажа...

* * *

По някакъв странен начин всичко беше както преди и Танър с удивление осъзна, че приема този факт. Все още изпитваше облекчение от срещата, осъзнавайки, че времето и разстоянието са без значение за приятелството им. Все още имаха усещането, че могат да продължат разговорите, анекдотите, да завършат историите, започнати преди месеци. Все още имаше Бърни — благородният, склонен към размисъл Бърни със спокойните си, убийствени коментари за заобиколената с палми дрогерия. Убийствени, но не и снизходителни. Бърни се присмиваше на себе си, както и на своя професионален свят, защото той беше неговият свят.

Танър си спомни думите на Фасет:

— ... Ще се убедите, че играете двойна игра съвсем спокойно. Винаги е така.

Фасет отново беше прав... Ту с едните, ту с другите.

Докато наблюдаваше Бърни, на Танър му направи впечатление, че Лийла непрекъснато отвърщаше очи от мъжа си и поглеждаше към него. Веднъж отговори на погледа ѝ, тя сведе очи, както би направило дете, след като са го смъррили.

Телефонът в кабинета извъня. Звукът беше разтърсващ за всички, с изключение на Алис... На масичката зад дивана имаше апарат, но Джон не му обърна внимание и мина пред семейство Остърман, отпращайки се към вратата на кабинета.

— Ще се обадя от кабинета. Сигурно е от студиото.

Докато влизаше в кабинета, той чу, че Лийла се обърна към Алис, снишавайки глас:

— Мила, Джони изглежда напрегнат. Случило ли се е нещо? Бърни така нарежда, че никой не може вземе думата.

— Напрегнат е меко казано! Да го беше видяла вчера!

Телефонът извъня още веднъж. Танър разбираше, че не би било нормално да го остави да продължава да звъни. А толкова много му се искаше да чуе как ще реагира семейство Остърман на историята, която Али щеше да разкаже за ужаса от сряда!

Намери компромисно решение. Вдигна слушалката, задържа я до ухото си и се вслуша за няколко секунди в разговора. Направи му впечатление, че Бърни и Лийла реагираха на думите на Али прекалено бързо, с прекалено много предвиждания. Задаваха въпроси, преди да е завършила изречението си! Те наистина знаеха нещо.

— Ало? Ало! Ало, ало? — Неспокойният глас от другата страна на линията беше на Джоу Кардоне.

— Ало, Джоу? Извинявай, изпуснах телефона...

— Не го чух да пада.

— Много меки, много скъпи килими.

— Къде? В твой кабинет с паркета?

— Е, стига, Джоу.

— Извинявай... В града беше отвратително горещо днес, а борсата отива по дяволите.

— Така е по-добре. Сега звучиш като веселия човек, когото чакаме.

— Искаш да кажеш, че всички са там?

— Не. Само Бърни и Лийла.

— Пристигнаха са рано. Мислех, че самолетът им каца в пет часа.

— Дошли са преди няколко дни.

Кардоне започна да говори, но изведнъж рязко спря, сякаш затаи дъх.

— Странно е, че не са се обадили. Искам да кажа, че не са се свързали с мен. А с теб?

— И с мен също. Смятам, че са имали работа.

— Сигурно, но човек би помислил...

Кардоне отново спря в средата на изречението. Танър се чудеше дали запъването му не беше предназначено за него — за да го убеди, че Бърни и Джоу не се бяха срещали и не бяха разговаряли помежду си.

— Бърни вероятно ще ни обясни всичко.

— Да отговори Кардоне, който в действителност не го слушаше.

— Е, исках просто да ти кажа, че ще закъснеем. Ще взема набързо душ и скоро ще сме при нас.

— Довиждане. — Танър затвори телефона, учудвайки се на собственото си спокойствие. Стори му се, че беше взел надмощие в разговора. Той, а не Кардоне. Трябваше да го направи. Кардоне беше нервен човек и не се беше обадил, за да каже, че ще закъснее. Първо, въобще не беше закъснял. Кардоне беше позвънил, за да види дали другите са пристигнали, или дали ще дойдат.

Танър се върна във всекидневната и седна.

— Скъпи, Али току-що ни разказа! Колко страшно! Просто ужасно нещо!

— За Бога, Джон! Какво отвратително преживяване! От полицията казаха, че е било обир?

— Така пишеше и в „Ню Йорк Таймс“, което според мен прави съобщението официално.

— Не видях нищо в „Таймс“ — заяви категорично Бърни.

— Имаше само два-три реда някъде на задните страници. Следващата седмица ще бъде отразено по-подробно в местния вестник.

— Не съм чувала за подобен обир — каза Лийла. — Не мога да го приема.

Бърни я погледна.

— Не знам. Всъщност е много хитро. Никой не е разпознат, никой не е пострадал.

— Не разбирам защо просто не са ни оставили в гаража. — Али се обърна към мъжа си. Той не беше отговорил задоволително на този въпрос.

— От полицията казаха ли защо?

— Предполагат, че крадците не са намерили това, което са търсели. Не са искали Али и децата да дойдат в съзнание и да ги видят. Изключително професионално.

— Много страшно. Децата как го понесоха?

— Рей, естествено, е героят на квартала — отговори Али. — Джанет още не е наясно какво точно се случи.

— А къде е всъщност Рей? — Бърни посочи към един пакет във вестибюла. — Надявам се, че все още се занимава с модели на самолети. Този е с дистанционно управление.

— Много ще се зарадва! — възкликна Али. — Той е в мазето. Джон го даде изцяло на негово разположение...

— Не, навън е. В басейна.

Танър осъзна, че внезапното прекъсване, начинът, по който поправи Али, накара Бърни да го погледне. Дори и Али се стресна от рязкостта на тона му.

Така да бъде, мислеше си Танър. Нека да им е ясно, че бащата всяка секунда знае къде е синът му.

Кучето започна да лае пред къщата. По алеята се чу шум от кола. Али се приближи до прозореца.

— Дик и Джини. А Рей не е в басейна — добави тя, усмихвайки се на Джон. — Пред къщата е и ги посреща.

— Сигурно е чул колата — отговори Лийла, без да има някакво явно основание да го направи.

Танър се зачуди защо тя отправи подобна забележка, излезе така, сякаш го защитаваше. Отиде до предната врата и я отвори.

— Хайде, влизай, сине. Още едни твои приятели са тука.

Когато видя семейство Остърман, очите на момчето светнаха. Те никога не идваха с празни ръце.

— Здравейте, лельо Лийла и чичо Бърни! — Реймънд Танър, дванайсет годишно момче, се хвърли в преградките на Лийла, а после се ръкува срамежливо, по мъжки, с Бърни.

— Донесли сме ти нещо дребно. Всъщност твоята приятелка Мери го избра. — Бърни пресече стаята до вестибюла и вдигна пакета. — Надяваме се, че ще ти хареса.

— Благодаря много. — Момчето взе подаръка и отиде в столовата да го разопакова.

Влезе Вирджиния Тримейн, олицетворение на самоуверената сексуалност. Беше облечена в риза на разноцветни райета и стегната пола, която подчертаваше движенията на тялото ѝ. Имаше жени в Садъл Вали, които не можеха да понасят вида на Джини, но те не бяха в тази къща. Джини беше добър приятел.

— Казах на Дик, че се обади в сряда — обърна се тя към Танър, — но той ми отговори, че не си го намерил. Бедният кротък човечец е бил натикан в една конферентна зала от някакви ужасни хора, свързани с обединените предприятия от Синсинати, Кливлънд или някъде другаде... Скъпа Лийла! Миличък Бърни! — Джини целуна леко Танър по бузата и артистично мина покрай него.

Влезе Ричард Тримейн. Погледна Танър и това, което видя, очевидно му хареса. Танър, от своя страна, усети погледа му и рязко обърна глава. Направи го прекалено бързо. Тримейн нямаше време да отмести поглед. Във втренчените очи на адвоката директорът разпозна погледа на лекар, който изследва температурния лист на пациент.

Безмълвно, против волята си, двамата мъже за миг признаха напрежението си. А после то отмина, както беше отминало със семейство Остърман. Нито единият, нито другият не се осмели да го поддържа по-дълго.

— Ей, Джон! Съжалявам, че не можахме да се свържем. Джини ми спомена, че си ме търсил във връзка с някакъв правен въпрос.

— Мислех, че може би си чел.

— Какво, за Бога?

— Не писаха много в нюйоркските вестници, но в понеделник ще прочетеш в седмичника. Ще се прочуем.

— За какво, по дяволите, говориш?

— В сряда ни обраха. Обраха ни, отвлякоха ни и ни напръскаха с хлороформ и Бог знае с какво още.

— Шегуваш се!

— Въобще не се шегува, да го вземат дяволите! — Остърман влезе във вестибюла. — Как си, Дик?

— Бърни! Как си, приятелю? — Двамата мъже сграбчиха ръцете си, но Тримейн сякаш не можеше да отвлече вниманието си от Джон Танър. — Чу ли какво каза? Чу ли го? Какво се е случило, за Бога? В града съм от вторник. Нямах време дори да се прибера вкъщи.

— Ще ти обясним всичко. После. Нека да ви донеса питиетата.
— Танър бързо се отдалечи. Не можеше да сгреси относно реакцията на Тримейн. Адвокатът беше не само шокиран от това, което чу, но и уплашен — толкова много, че сметна за нужно да обясни какво е правил от вторник насам.

Танър приготви напитките за семейство Тримейн, после отиде в кухнята и погледна над басейна към очертанията на гората. Макар и да не се виждаше никой, той знаеше, че мъжете са там. С бинокли, с радиотелефони, вероятно с миниатюрни говорители, усилващи разговорите, които се водеха във всяка част на къщата.

— Ей, Джон, не те будалкам! — Тримейн влезе в кухнята. — Честна дума, не знаех нищо. За сряда, искам да кажа. Защо, по дяволите, не ми се обади?

— Опитах се. Дори те търсих в Лонг Айлънд, Ойстър Бей^[1].

— Глупости! Знаеш какво имам предвид! Ти или Али е трябвало да кажете на Джини. Щях да изляза от съвещанието, знаеш много добре.

— Свърши вече. Ето питието.

Тримейн вдигна чашата до устните си. Можеше да продължи да пие дори и след като всеки един от тях паднеше под масата.

— Не бива да го оставяш така. Защо всъщност ми се обади?

Колкото и глупаво да изглеждаше, Танър не беше подготвен за въпроса.

— Аз... аз... не харесах начина, по който полицията се отнесе към случилото се.

— Полицията? Дебелият капитан Маколиф?

— Не съм говорил с капитан Маколиф.

— Не даде ли свидетелски показания?

— Да... Да, дадох. Пред Дженкинс и Макдърмът.

— А къде, по дяволите, беше старият пазител на реда и законността?

— Не знам. Нямах го.

— Добре. Мак го е нямало. Значи Дженкинс и Макдърмът са се занимавали със случая. Али ми каза, че те са ви открили.

— Да... Ето от кое се подразних.

— От какво?

— Просто не ми хареса начинът, по който действаха. Или поне тогава не ми хареса. Вече ми мина. В сряда беше съвсем прясно, ето защо се опитах да се свържа с теб.

— Какво си мислеше? Нехайство от страна на полицията? Ограничение на правата? Какво?

— Не знам, Дик! Просто се паникьосах, това е всичко. Когато се паникьосаш, искаш адвокат.

— Аз не. — Аз искам питие. — Тримейн не позволяваше на Танър да отклони погледа си. Танър примигна — малко момче, победено в играта на „взиране“.

— Вече е минало. Хайде да вървим оттатък.

— Може би трябва да поговорим по-късно. Навярно става дума за някакъв казус, но аз не го виждам.

Танър сви рамене, защото знаеше, че Дик в действителност въобще не иска да говори по-късно. Адвокатът беше уплашен и страхът потискаше професионалния му инстинкт да се задълбочава в проблема. Когато тръгна, Танър имаше чувството, че Тримейн казва част от истината за сряда следобед. Самият той не е бил там. Но дали знаеше кой е бил?

* * *

Към шест часа семейство Кардоне все още не беше пристигнало. Никой не попита защо: часът мина бързо и ако някой се тревожеше, по нищо не му личеше. В шест и десет погледът на Танър беше привлечен от кола, която премина бавно покрай къщата. Беше такси от Садъл Вали. Черният емайл от време на време отразяваше слънчевите лъчи като ярки светкавици. През задното стъкло на автомобила той зърна за секунда лицето на Джоу Кардоне. Джоу проверяваше дали всички гости си пристигнали. Или може би дали все още са там.

Четирийсет и пет минути по-късно кадилакът на семейство Кардоне се приближи по алеята за коли до къщата. Когато двамата влязоха, стана ясно, че Джоу е пил. Беше очевидно, защото Джоу не можеше да пие и не одобряваше алкохола, а сега гласът му беше малко по-висок от обикновено.

— Бърни! Лийла! Добре дошли в сърцето на Изтока!

Бети Кардоне, спретнатата, пълничката, скромната Бети, се присъедини както подобава към въодушевлението на мъжа си и четиримата си размениха прегръдки.

— Бети, изглеждаш прелестно! — възкликна Лийла. — Джоу, Господи, Джоу! Как може един мъж да изглежда толкова здрав... Бърни построи гимнастически салон и виж какъв е резултатът!

— Не му намирай кусури на моя Бърни! — отвърна Джоу, прегърнат през рамо Остърман.

— Кажи й, Джоу. — Бърни се приближи до жената на Кардоне и я попита как са децата.

Танър тръгна към кухнята и срещна Али във вестибюла. Тя носеше поднос с ордьоври.

— Всичко е готово. Можем да започнем да ядем, когато поискаме. Ще поседна за малко... Донеси ми нещо за пиене, моля те, скъпи.

— Добре. Джоу и Бети са тук.

Али се засмя:

— Реших, че... Какво има, скъпи? Изглеждаш странно.

— Нищо. Мислех си, че трябва да се обадя в студиото.

Али погледна мъжа си.

— Моля те. Всички вече са тук. Най-добрите ни приятели. Хайде да се веселим. Забрави за сряда, моля те, Джони. — Танър се наведе над подноса с ордьоври и я целуна.

— Драматизираш — каза той, спомняйки си предупреждението на Фасот. — Аз наистина трябва да се обадя в студиото.

В кухнята Танър отново отиде до прозореца. Минаваше седем часът и слънцето беше залязло зад високите дървета в гората. По тревната площ в задния двор и по водата в басейна имаше сенки. А зад сенките бяха хората на Фасет.

Това беше най-важното нещо.

Както каза Али, всички вече се бяха събрали у тях. Най-добрите им приятели.

Ястието с къри, придружено от десетина допълнителни леки блюда, и този път постигна невероятен успех. Съпругите задаваха обичайните въпроси, а Али както обикновено украсяваше отговорите, свързани с кулинарното изкуство. Мъжете започнаха нормалните спорове за достойнствата на различните — бейзболни отбори, а

междувременно Бърни доразкри смешните и необичайни методи на работа в холивудската телевизия.

Докато жените разтребяха столовата, Тримейн се възползва от възможността да притисне Танър по въпроса за обира.

— Какво, по дяволите, стана в сряда? Кажи ми честно. Не вярвам на версията за кражба с взлом.

— Защо? — попита Танър.

— Абсурдна е.

— Никой не използва газ — добави Кардоне. — Палки, връзване на очите, изстрел в главата може би. Но не и газ.

— Съвременно мислене вероятно. Предпочитам да бъде безвреден газ, вместо палка.

— Джони. — Остърман сниши глас и погледна към столовата. Бети излезе от кухнята, започна да прибира чиниите и се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ. — Работиш ли върху нещо, с което би могъл да си спечелиш врагове?

— Мисля, че винаги го правя, по един или друг начин.

— Имам предвид нещо като историята в Сан Диего.

Джоу Кардоне внимателно наблюдаваше Остърман, чудейки се дали ще изпадне в подробности. Сан Диего беше операция, свързана с мафията.

— Не ми е известно. Моите хора проучват много области, но едва ли има нещо подобно. Или поне така мисля. Повечето от най-добрите ми сътрудници действат без никакви ограничения... Нима се опитваш да свържеш случилото се в сряда с нещо, насочено срещу мен?

— Не ти ли е дошло наум? — попита Тримейн.

— Не, по дяволите! Аз съм професионален журналист. Ти тревожиш ли се, когато работиш върху заплетено дело?

— Понякога.

— Четох за предаването ти миналата неделя. — Кардоне седна на дивана до Тримейн. — Ралф Аштън има приятели по върховете.

— Това е налудничаво.

— Не непременно. — Кардоне се затрудни с „непременно“. — Познавам го. Той е отмъстителен човек.

— Аштън не е луд — подхвърли Остърман. — Не, не би могло да бъде нещо подобно.

— Защо трябва да бъде нещо друго, а не обир? — Танър запали цигара. Опитваше се да наблюдава лицата и на тримата мъже.

— Защото, дявол да го вземе, така не се прави обир! — възкликна Кардоне.

— О? — Тримейн погледна Кардоне, който седеше до него на дивана. — Ти специалист ли си по обирите?

— Не повече от теб, адвокате — отговори Джоу.

* * *

В началото на уикенда имаше нещо неестествено; Али го почувства. Може би гласовете бяха по-високи от обичайното, смехът — по-подчертан.

Обикновено, когато Бърни и Лийла пристигнеха, всички спокойно подхващаха разговор за семействата си. Обсъждаха въпроси, засягащи децата, решения, свързани с кариерата — те винаги изпълваха първите няколко часа. Мъжът ѝ наричаше това „синдром на Остърман“. Бърни и Лийла правеха така, че да изпъкне най-доброто у всички тях. Караха ги да говорят, да разговарят истински помежду си.

Сега никой не беше изявил желание да сподели нито едно значимо лично преживяване. Никой не беше поставил на обсъждане нито една жизненоважна част от живота си напоследък — с изключение, разбира се, на ужасната случка в сряда следобед.

От друга страна, Али осъзнаваше, че все още се безпокои за мъжа си — за оставането му вкъщи, за сприхавостта му, за странното му поведение от сряда следобед, за всички останали може би си въобразяваше.

Другите жени се бяха оттеглили при мъжете си. Алис прибра остатъците от вечерята. Децата вече бяха в леглата. А на нея повече не ѝ се слушаха приказките на Бети и Джини за прислужниците. Тя можеше да си позволи прислужница! Те можеха да си позволят прислужница! Но Али не искаше да има прислужница! Навремето баща ѝ имаше прислужници. Наричаше ги „стажантки“. „Стажантки“, които чистеха, метяха, сервираха...

Майка ѝ ги наричаше „прислужници“. Али спря да мисли и се зачуди дали не е пила повече, отколкото може да носи. Развъртя крана

и наплиска лицето си със студена вода. В кухнята влезе Джоу Кардоне.

— Шефът ми заяви, че ако искам пиене, трябва да си наля сам.

Не ми казвай къде е, тук всичко ми е познато.

— Налей си, Джоу. Виждаш ли всичко, което ти трябва?

— Разбира се. Прекрасен джин, хубав тоник... Ей, какво има?

Плачеш ли?

— Защо трябва да плача? Просто си наплисках лицето с вода.

— Целите ти бузи са мокри.

— От водата е.

Джоу остави бутилката с тоник и се приближи към нея.

— Неприятности ли имате с Джони?... Този следобед в сряда...

Е, шантав обир, Джони ми обясни... Но ако е било нещо друго, щяхте да ми кажете, нали? Имам предвид, че ако той си играеше с акули, нямаше да скриете от мен, нали?

— С акули?

— С акули, които отпускат заеми. Имам клиенти в „Стандард Мючуъл“. Дори и малко акции. Познавам компанията... Ти и Джони живеете много добре, но шейсет хиляди долара, които остават след данъците, вече не са много пари.

Алис Танър затаи дъх.

— Джон печели добре!

— Всичко е относително. Според мен Джон съвсем се е оплел. Не може да вземе властта, а не иска да изпусне малкото кралство и да опита нещо по-добро. Ваша работа. Но искам да му предадеш... Аз съм му приятел. Добър приятел. И съм чист. Абсолютно чист. Ако има нещо, кажи му да ми се обади, чу ли?

— Джоу, трогната съм. Наистина съм трогната. Но не мисля, че е необходимо. Наистина не мисля.

— Но ще му кажеш, нали?

— Ти сам му кажи. Между Джон и мен има безмълвно споразумение. Вече никога не обсъждаме заплатата му. Защото, ако говорим откровено, аз съм съгласна с теб.

— Тогава имате проблеми.

— Не си прав. Нещата, които за теб са проблем, за нас може да не са.

— Дано да е така. Кажи му и това.

Кардоне бързо се върна до бара и взе чашата си. Преди Али да успее да отговори, той излезе и се върна във всекидневната. Джоу искаше да ѝ каже нещо, а тя не го разбра.

* * *

— Никой не е упълномощил теб или който и да било член на което и да е средство за масова информация да се провъзгласява за непогрешим защитник на истината! Писна ми! Всеки ден се сблъсквам с подобни неща. — Тримейн стоеше пред камината, а гневът му беше явен за всички.

— Разбира се, че не сме непогрешими — отвърна Танър. — Но никой не е дал право на съда да ни забранява да търсим информация колкото може по-обективно.

— Щом тази информация е в ущърб на някой клиент или на опонента му, нямаш право да я огласяваш публично. Ако е истинска, тя ще бъде изслушана в съда. Изчакай решението му.

— Не е възможно и ти го знаеш.

Тримейн замълча, усмихна се леко и въздъхна.

— Така е. Реално погледнато, няма отговор.

— Сигурен ли си, че искаш да намериш отговор? — попита Танър.

— Разбира се.

— Защо? Ти имаш полза. Ако спечелиш делото, добре. Ако загубиш, твърдиш, че съдът е бил повлиян от пристрастната преса. Обжалваш.

— Много рядко се печели след обжалване — каза Бърнард Остърман, който седеше на пода пред дивана. — Дори и аз го знам. Подобни дела придобиват известност, но са много редки.

— Обжалването струва пари — добави Тримейн, свивайки рамене.

— В повечето случаи хвърлени на вятъра. Особено обжалването, свързано с обединяването на фирми.

— Тогава накарай пресата да се въздържа, когато делото е заплетено. Просто е. — Джоу допи чашата си и погледна многозначително Танър.

— Не е просто — каза Лийла, седнала в кресло срещу дивана. — Защото пресата прави преценка. Кой да ѝ наложи да се въздържи? Не е ясно. Ето какво има предвид Дик.

— С риск да обидя мъжа си, не дай Боже — изсмя се Вирджиния, — мисля, че информираната публика е не по-малко важна от непредубедения съд. Може би дори са свързани. Аз съм на твоя страна, Джон.

— Отново преценка — отвърна мъжът ѝ. — Въпрос на мнение. Какво е истинска и какво е интерпретирана по някакъв начин информация?

— Нечия истина — каза Бети хладно. Наблюдаваше мъжа си. Той пиеше прекалено много.

— Чия истина? Коя истина?... Хайде да създадем хипотетична ситуация. Между Джон и мен. Да речем, че работя шест месеца върху сложно дело, свързано с обединение на фирми. Като етичен адвокат, аз се занимавам с хората, в чиято кауза вярвам — посредством обединяване на няколко компании се спасяват стотици работни места, фирми, които са пред фалит, изведнъж се съживяват. Тогава се явяват няколко души, които са засегнати — поради собствената си некадърност — и започват да крещат за съдебна възбрана. Да предположим, че се свържат с Джон и започнат да викат: „Нечестно.“ Защото те имат вид, обърнете внимание, имат вид на онеправдани хора. Джон посвещава на каузата им една минута, само една минута екранно време за цялата страна. Мигновено делото ми става предрешено. И не ми говорете, че съдът не е подложен на натиск от страна на средствата за масова информация. Една минута в ефир срещу шест месеца в съда.

— Мислиш ли, че ще позволя това? Мислиш ли, че някой от нас би го направил?

— Имаш нужда от подходящ материал. Винаги имаш нужда от подходящ материал! Понякога не разбираш! — Гласът на Тримейн стана по-силен.

Вирджиния се изправи.

— Нашият Джон не би го направил, скъпи... Аз съм за още едно кафе.

— Сега ще донеса — каза Алис и стана от дивана. Гледаше Тримейн, стресната от внезапната му ярост.

— Остави на мен — отговори ѝ Джини, влизайки във вестибюла.
— Искам едно питие. — Кардоне подаде чашата си, очаквайки някой да я вземе.

— Готово, Джоу. — Танър взе чашата му. — Джин с тоник?

— Тази вечер пия това.

— И прекратяваш — добави жена му.

Танър влезе в кухнята и започна да приготвя питието на Кардоне. Джини беше до печката.

— Подгрявам кафето.

— Благодаря.

— Непрекъснато се сблъсквам с този проблем. Кафето винаги е студено.

Танър тихо се изсмя и изсипа тоника. После осъзна, че Джини правеше забележка, доста неприятна забележка.

— Казах на Али да купи електрическа кафеварка, но тя не иска.

— Джон?

— Да?

— Нощта е хубава. Хайде всички да поплуваме.

— Защо не? Добра идея. Ще подготвя филтъра на басейна. Нека да занеса чашата на Джоу.

Танър се върна във всекидневната точно навреме, за да чуе първите тактове на „Мандарина“. Али беше сложила плоча, наречена „Хитове от вчера“.

Присъщите реакции, смехът, който винаги следваше, когато разпознаеха мелодията.

— Заповядай, Джоу. Някой друг да иска нещо?

Последва хор от „Не, благодаря“. Бети беше станала и стоеше с лице към Дик Тримейн до полицата над камината. Танър си помисли, че изглеждаха така, сякаш са се карали. Али беше до стереото и показваше на Бърни гърба на обложката на плочата. Лийла Остърман седеше срещу Кардоне и го наблюдаваше как довършва своя джин с тоник, явно ядосана, че пие толкова бързо.

— Джини и аз ще хлорираме водата в басейна. Ще се изкъпем, съгласни ли сте? Всички, предполагам, си носите банските костюми. Ако нямате, в гаража ще се намерят най-малко десетина.

Дик погледна Танър. Странен поглед, помисли си журналистът.

— Не навивай Джини за този проклет филтър. Аз се въздържа, твърдо. Никакъв басейн.

— Защо? — попита Кардоне.

— Наоколо има твърде много деца.

— Можем да поставим оградата — каза Джоу, като небрежно повдигна рамене.

Танър тръгна през кухнята към задната врата. Чу след себе си внезапен изблик на смях, но това не беше смях на хора, които се веселят. Беше пресилен, жесток смях.

Беше ли прав Фасет? Нима „Омега“ даваше признаци за съществуването си? Дали враждебността бавно изплуваше на повърхността?

Излезе навън и тръгна към филтърната кутия на басейна.

— Джини?

— Тук съм, до доматиите на Али. Този кол падна и аз не мога да вържа отново растението.

— Добре — обърна се и се приближи до нея. — Кой? Не мога да го видя.

— Ето тук — посочи Джини.

Танър коленичи и видя кола. Не беше паднал, беше пречупен.

— Някое от децата сигурно е притичало оттук. — Изтегли тънкия счупен кол и сложи внимателно стъблото на земята. — Ще го сменя утре.

Изправи се. Джини стоеше много близо до него. Хвана го за ръката. Той осъзна, че от къщата не можеха да ги видят.

— Аз го счупих — каза Джини.

— Защо?

— Искях да говоря с теб. Насаеме.

Беше разкопчала няколко копчета на блузата си. Гърдите ѝ се виждаха. Зачуди се дали не беше пияна. Но Джини никога не се напиваше или, ако това се случеше, никой не разбираше.

— За какво ще говорим?

— Първо за Дик. Искам да ти се извиня вместо него. Той става груб... нетактичен, когато е разстроен.

— Груб ли беше? Разстроен? Не забелязах.

— Разбира се, че забеляза. Аз те наблюдавах.

— Грещиш.

— Не мисля, че греша.

— Хайде да подготвим басейна.

— Чакай малко. — Джини се изсмя тихо. — Не те плаша, нали?

— Приятелите ми не ме плашат — каза Танър, усмихвайки се.

— Знаем много един за друг.

Танър наблюдаваше внимателно лицето на Джини, очите ѝ, леко свитите устни. Чудеше се дали в този момент това, в което не можеше да повярва, щеше да се разкрие пред него. Ако беше така, той щеше да ѝ помогне да го изрече.

— Според мен ние винаги мислим, че познаваме приятелите си.

Понякога се чудя дали сме прави.

— Знаеш ли, ти ме привличаш... физически ме привличаш.

— Не, не знам — каза учудено Танър.

— Не трябваше да ти досаждам. За нищо на света не бих причинила болка на Али. Не мисля, че физическото привличане непременно означава обвързване, нали?

— Всеки си въобразява нещо.

— Отклоняваш въпроса.

— Да, така е.

— Казах ти, няма да навредя на задълженията ти към семейството.

— Аз съм човек. Те при всички случаи ще пострадат.

— Аз също съм човек. Може ли да те целуна? Поне една целувка заслужавам.

Джини обви с ръце врата на смаяния Танър и притисна устни в неговите, отваряйки устата си. Танър усети, че се опитва по всякакъв начин да го възбуди. Не можеше да го проумее. Ако тя наистина искаше, нямаше къде да го направят. После разбра. Джини му даваше надежда. Тя наистина го искаше.

— О, Джони. О, Господи, Джони!

— Добре, Джини. Добре. Не... — Може би наистина е пияна, помисли си Танър. На другия ден щеше да се чувства като глупачка. — Ще говорим после.

Джини леко се отдръпна. Устните ѝ бяха встрани от неговите.

— Разбира се, че ще говорим после... Джони? Кой е Блакстън?

— Блакстън?

— Моля те. Трябва да знам! Нищо няма да се промени, обещавам! Кой е Блукстън?

Танър хвана раменете ѝ и задържа лицето ѝ пред своето. Тя плачеше.

— Не познавам никакъв Блукстън.

— Не прави това — прошепна тя. — Моля те, за Бога, не го прави! Кажу на Блукстън да престане!

— Дик ли те изпрати?

— Той ще ме убие, ако узнае — каза тя тихо.

— Чакай да се разберем. Ти ми предлагаш...

— Всичко, каквото поискаш! Само го остави на мира... Мъжът ми е добър човек. Много, много почтен човек. Той ти е добър приятел! Моля те, не му причинявай болка!

— Ти го обичаш.

— Повече от всичко. Затова, моля те, не му причинявай болка. И кажи на Блукстън да престане!

Тя се втурна към гаража.

Искаше да я настигне и да бъде внимателен с нея, но призрактът на „Омега“ го спря. Чудеше се дали Джини, която беше в състояние да се предложи като курва, не беше способна и на далеч по-опасни неща.

Джини обаче не беше курва. Можеше да се каже, че е безгрижна, дори предизвикателна по шеговит, безобиден начин, но нито на Танър, нито на когото и да било друго не му беше минавало през ума, че Джини ще сподели леглото си с друг мъж освен с Дик. Не беше такава жена.

Освен ако не беше курва на „Омега“.

От къщата отново долетя пресиленият смях. Танър чу встъпителните звуци на кларнета от „Амапола“. Наведе се и извади термометъра от водата.

Изведнъж осъзна, че не е сам. На тревата, няколко фута зад него, стоеше Лийла Остърман. Беше излязла безшумно навън или той просто беше прекалено зает с мислите си, за да чуе кухненската врата или шума от стъпките ѝ.

— О, здравей! Стресна ме.

— Мислех, че Джини ти помага.

— Тя... разсипа хлорната вар върху полата си... Виж, температурата е осемдесет и три градуса^[2]. Джоу ще каже, че водата е

прекалено топла.

— Ако може да разбере.

— Ясно ми е какво имаш предвид — отвърна Танър и се изправи на крака усмихнат. — Джоу не може да пие.

— Опитва се.

— Лийла, как стана така, че с Бърни пристигнахте преди няколко дни?

— Той не ти ли каза? — Лийла се колебаеше, привидно раздразнена, че обяснението беше оставено на нея.

— Очевидно не.

— Бърни се оглежда. Проведе разговори, обядва с разни хора.

— Какво търси?

— О, проекти. Познаваш го, преминава през какви ли не фази. Не е забранил, че навремето „Ню Йорк Таймс“ го нарече вълнуващ... или проникателен, все не мога да си спомня кое от двете беше. За съжаление стана много претенциозен.

— Не ми се вярва.

— Разбираш ли, би искал да открие типична поредица, както в старите сборници. В момента в агенциите се говори много за повишаване на качеството на програмите.

— Така ли? Не съм чул.

— Ти се занимаваш с новините, а не с програмите.

Танър извали пакет цигари и предложи на Лийла. Докато ѝ палеше цигарата, видя безпокойството, напрежението в очите ѝ.

— За Бърни има работа. Ти и той донесохте на агенциите много пари. Няма да има проблеми — дяволски убедителен е.

— Страхувам се, че само убедителност не стига — каза Лийла.

— Освен ако не искаш да работиш на процент за култура, която няма за цел да печели... Не, нужно е влияние. Огромно влияние, достатъчно, за да накара хората с пари да променят решението си. — Лийла дръпна силно от цигарата си. Избягваше втренчения поглед на Танър.

— Той в състояние ли е да го направи?

— Възможно е и да успее. Думата на Бърни се чува много повече, отколкото думата на който и да било друг писател по крайбрежието. Както казват те, той има „тежест“... И тя се разпростира чак до Ню Йорк, честно ти казвам.

Танър усети, че не му се говори. Беше прекалено болезнено. Лийла почти му беше казала, мислеше си той, почти беше оповестила силата на „Омега“. Естествено, Бърни щеше да направи това, което искаше. Бърни лесно можеше да накара хората да променят или да отменят решенията си. Или ако не той, „Омега“ беше в състояние да го направи, а Бърни беше част от нея — част от тях.

— Да — отговори тихо Танър. — Вярвам ти. Бърни е голям човек.

За миг замълчаха, а после Лийла каза рязко:

— Доволен ли си?

— Какво?

— Попитах те дали си доволен. Разпитваше ме като ченге. Ако искаш, мога дори да ти дам списък на срещите му. Има фризьорски салони, универсални магазини — хората, сигурна съм, ще потвърдят, че съм била там.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Прекрасно знаеш! Ако не си забелязал, вътре веселбата не е много голяма. Всички се държим така, сякаш никога не сме се виждали, сякаш не харесваме новите си познати.

— Аз нямам нищо общо. А вие може би ще трябва да се погрижите за себе си.

— Защо? — Лийла пристъпи назад. На Танър му се стори, че изглежда объркана, но не повярва на преценката си. — Защо трябва да го правим? Какво има, Джон?

— Не можеш ли ти да ми кажеш?

— Боже мой! Ти го преследваш, нали? Преследваш Бърни.

— Не, не го преследвам. Аз не преследвам никого.

— Чуй ме, Джон! Бърни е готов да даде живота си за теб! Нима не знаеш?

Лийла Остърман хвърли цигарата на земята и се отдалечи.

* * *

Когато Танър се канеше да отнесе кофата с хлорната вар в гаража, Али излезе навън с Бърни Остърман. За миг той се зачуди дали Лийла им беше споменала нещо. Жена му и Бърни просто искаха да

знаят къде е сложил газираната вода и да му кажат, че всички си обличат банските костюми.

Тримейн стоеше в преддверието на кухнята с чаша в ръка и наблюдаваше тримата как си говорят, Изглеждаше неспокоен, помисли си Танър.

Влезе вътре и остави пластмасовата кофа в ъгъла до тоалетната на гаража. Там беше най-хладно. Вратата на кухнята се отвори и Тримейн слезе по стълбите.

— Искам да поговорим за минута.

— Добре.

Тримейн се обърна на една страна и се промъкна покрай триумфа.

— Не съм те виждал да я караш.

— Ненавиждам я. Да влизам и да излизам от нея за мен е убийство.

— Ти си едър мъж.

— А колата е малка.

— Аз... Аз исках да ти кажа, че съжалявам за глупостите, които ти надрънках. С теб нямам никакъв спор. Преди няколко седмици изгърмах по едно дело от някакъв репортер от „Уолстрийт Джърнъл“. Можеш ли да си представиш? „Джърнъл“! Компанията ми реши да не продължава делото.

— Свободна преса или справедлив процес. Дяволски валиден аргумент. Не съм се засегнал.

Тримейн се подпря на триумфа. Внимателно подбираше думите.

— Преди няколко часа Бърни те попита — говореше за случката в сряда — дали не работиш върху нещо, подобно на историята в Сан Диего. Не знам много за нея, само виждам, че все още я споменават във вестниците.

— Твърде много я раздухват. Серия от подкупи на пристанището, според мен типични за промишлеността.

— Не бъди толкова скромнен.

— Не съм. Беше дяволски трудна работа и аз почти стигнах до „Пулицър“. На нея дължа цялата си кариера.

— Добре... Хубаво... А сега — край на играта. Разследваш ли нещо, свързано с мен?

— Не ми е известно... Това казах и на Бърни; имам на щат над седемдесет души, които пряко се занимават със събиране на новини. Не ги карам всеки ден да ми докладват.

— Нима искаш да ми кажеш, че не знаеш какво правят?

— Напротив — отвърна Танър с лека усмивка. — Одобрявам разходите. Нищо не може да бъде оповестено без мое съгласие.

Тримейн се отдръпна.

— Добре. Да говорим честно... Преди петнайсет минути Джини се върна във всекидневната. Живее шестнайсет години с тази жена. Познавам я... Беше плакала. Излезе навън с теб и дойде разплакана. Искам да знам защо.

— Не мога да ти отговоря.

— Мисля, че е по-добре да се опиташ!... Ненавиждаш парите, които изкарвам, нали?

— Не е вярно.

— Разбира се, че е вярно! Мислиш, че Али не ми го е казвала зад гърба ти? А сега хитро, безцеремонно ми заявяваш, че нищо не може да бъде оповестено без твое съгласие. Това ли каза на жена ми? И аз трябва да науча подробностите от нея? Една съпруга не може да дава показания, нас ли предпазваш? Какво искаш?

— Съвземи се! Нима си се захванал с нещо толкова гнило, че те хваща параноята? Така ли е? Искаш да ми разкажеш?

— Не. Не! Защо плачеше тя?

— Ти сам я попитай!

Тримейн се обърна и Танър видя как тялото на адвоката започна да се тресе, докато опипваше с ръце капака на двигателя на малката спортна кола.

— Познаваме се отдавна, но ти никога не си ме разбирал... Не прави преценки, ако не познаваш човека, когото преценяваш.

Ето, мислеше си Танър. Тримейн си признаваше. Той беше част от „Омега“.

В този момент Тримейн отново проговори и опроверга извода на Танър. Обърна се и погледът му беше трогателен.

— Може и да не съм безупречен, знам това, но винаги съм действал в рамките на закона. Такава е системата. Може и да не я харесвам винаги, но уважавам тази система.

Танър се чудеше дали хората на Фасет бяха сложили едно от своите подслушвателни устройства в гаража. Дали бяха чули тези думи, изречени с толкова дълбока скръб, толкова искрени? Той погледна покрусения мъж пред себе си.

— Хайде да отидем в кухнята. Имаш нужда от пиене, както и аз.

* * *

Алис натисна бутона под перваза на прозореца във всекидневната, за да може музиката да се чува по високоговорителите в двора. Сега всички бяха навън, край басейна. Дори и мъжът ѝ и Дик Тримейн най-после бяха станали от кухненската маса, седяха там двацет минути и на Али ѝ се видя странно, че почти не говореха.

— Здравейте, милостива лейди! — Гласът беше на Джоу и Алис почувства, че става напрегната. Джоу се показва откъм вестибюла.

Беше с бански. Имаше нещо застрашително в тялото му, което караше околните предмети да се смаляват. — Свърши ви ледът. Ето защо се обадох, за да поръчам.

— По това време?

— По-лесно е, отколкото някой от нас да ходи дотам с кола.

— На кого се обади?

— На Руди в магазина за спиртни напитки.

— Затворено е.

Кардоне тръгна към нея, леко залитайки.

— Обадох му се вкъщи; не беше си легнал... Той ми прави дребни услуги. Казах му да остави две торбички на предната веранда и да ги пише в сметката ми.

— Не беше необходимо. Имам предвид вписването в сметката.

— Всяко нещо помага по малко.

— Моля те. — Тя тръгна към дивана не за друго, а защото искаше да избяга от лъхация на джин Кардоне. Той я последва.

— Помисли ли върху думите ми?

— Много си великодушен, но нямаме нужда от помощ.

— Джон ли го каза?

— Джон би го казал.

— Значи не си говорила с него?

— Не.

Кардоне внимателно взе ръката ѝ. Тя инстинктивно се опита да я издърпа, но той я държеше — здраво, без следа от враждебност, а само с топлота, но все пак я държеше.

— Може малко да съм пийнал, но искам да ме приемеш сериозно... Аз съм щастлив човек. Никога не ми е било трудно, наистина... Честна дума, дори малко се чувствам виновен, нали разбираш какво искам да кажа? Възхищавам се от Джони. Страшно много го ценя, защото той се труди, той дава... А аз не давам много, аз само вземам. Не вредя на никого, но вземам... Би ме накарала да се почувствам по-добре, ако ми разрешиш да дам... за разнообразие.

Джоу я пусна. Беше неочаквано, ръката се удари в кръста ѝ. Изведнъж Алис се смути.

— Защо толкова твърдо си решил да ни дадеш нещо? Каква е причината?

Кардоне тежко се отпусна на облегалката на дивана.

— Човек чува разни неща. Слухове, клюки може би.

— За нас? И е свързано с пари?

— Нещо подобно.

— Не е вярно. Просто не е вярно.

— Тогава да го кажем другояче. Преди три години, когато Дик и Джини и Бърни и Лийла заминаха с нас на ски в Гстаад^[3], ти и Джони не пожелахте да дойдете. Така ли беше?

Алис примигна, опитвайки се да следва логиката на Джоу.

— Да, спомням си. Решихме, че е по-добро да заведем децата в „Насау“^[4].

— Но сега Джон силно се интересува от Швейцария, нали? — Тялото на Джоу леко се олюляваше.

— Не ми е известно. Не ми е казал.

— Тогава, ако не е Швейцария, може би е Италия. Вероятно се интересува от Сицилия — много привлекателно място.

— Просто не те разбирам.

Кардоне стана от облегалката на дивана и се закрепил здраво на краката си.

— Между нас няма много голяма разлика, не мислиш ли? Не може да се каже, че лесно получихме референции, нали?... Заслужихме ги някак си...

Според мен думите ти са обидни.

— Извинявай. Нямах намерение да те обиждам. Исках просто да бъда почтен, а почтеността започва с това, което си... което си бил.

Ти си пиян.

— Вярно е. Пиян съм и съм нервен. Отвратителна комбинация... Говори с Джон. Кажу ми да ме потърси утре или вдругиден. Предай му да не се притеснява за Швейцария или за Италия, ясно ли ти е? Обясни му, че независимо от всичко аз съм чист и обичам хората, които дават, но не навреждат на други хора... Че ще му излезе солено.

Кардоне направи две крачки към Али и хвана лявата ѝ ръка. Нежно, но настойчиво я допря до устните си и със затворени очи целуна дланта ѝ. Али познаваше този вид целувка, в детството си беше виждала фанатичните последователи на баща си да правят същото. После Джоу се обърна и, олюлявайки се, излезе във вестибюла.

Погледът на Али беше привлечен от леко трепкане, от някакво отражение, което промени яркостта на светлината в прозореца. Тя обърна глава. Това, което видя, я накара да замръзне. Отвън, на тревната площ, на не повече от шест фута от стъклото стоеше Бети Кардоне в бял бански костюм, окъпана в синьозелената светлина на плувния басейн.

Бети беше видяла всичко, което се случи между Алис и мъжа ѝ. Очите ѝ го казваха на Али.

Жената на Джоу се взря през прозореца, а погледът ѝ беше жесток и враждебен.

* * *

Плътният глас на младия Синатра изпълваше топлата лятна нощ, докато четирите семейства седяха около басейна поединично. На Джон Танър му се стори, че никога не се събираха по двойки — един след друг се гмурнаха във водата и мързеливо плуваха напред-назад. Жените говореха за училището и за децата, докато мъжете на отсрещната страна на площадката край басейна се разправяха значително по-шумно за пазара, за политиката, за непонятната икономика.

Танър седна върху фундамента на трамплина до Джоу. Никога не го беше виждал толкова пиян и гледката беше интересна. Ако някой или всички тези хора на площадката участваха в „Омега“, Джоу беше най-слабото звено. Той щеше да бъде първият, който щеше да се пречупи.

Избухваха незначителни спорове и бързо стихваха. В един момент гласът на Джоу се извиси и Бети реагира бързо, но спокойно.

— Пиян си, съпруже мой. Внимавай!

— Нищо му няма на Джоу, Бети — каза Бърни, потупвайки Джоу по коляното. — Днес в Ню Йорк беше отвратително горещо, не забравяйте.

— Ти също беше в Ню Йорк, Бърни — отговори Джини Тримейн, слагайки крака върху стената на басейна. — Наистина ли беше толкова отвратително горещо?

— Отвратително горещо, скъпа — обади се Дик от отсрещната страна на басейна.

Танър видя, че Остърман и Тримейн си размениха погледи. Безмълвната им връзка се отнасяше за Кардоне и той, Танър, не трябваше да я разбере или дори да я забележи. После Дик стана и попита останалите дали не искат да им напълни чашите.

Само Джоу отговори утвърдително.

— Аз ще му донеса — каза Танър.

— Не, за Бога! — отговори Дик. — Ти наблюдавай футболиста. Аз така или иначе искам да се обадя на детето. Казахме му да се прибере към един. Вече почти приближава два. В наши дни човек е длъжен да прави проверки.

— Ти си ограничен баща — каза Лийла.

— Докато не съм станал дядо. — Тримейн се отправи през тревата към кухнята.

Последваха няколко секунди тишина, после жените подеха спокойния си разговор. Бърни скочи от страничната стена в басейна. Джоу Кардоне и Танър мълчаха. След няколко минути Дик излезе от кухнята. Носеше две чаши.

— Ей, Джини! Пег страшно се разсърди, че съм я събудил. Какво мислиш за това?

— Мисля, че ѝ е омръзнал приятелят и, това е всичко.

Тримейн се приближи до Кардоне и му подаде чашата.

— Заповядай, краен защитнико.

— Дявол да те вземе, бях полузащитник. Кръжах около твоя проклет Леви Джаксън на стадиона в Иейл!

— Така беше. Но аз говорих с Леви. Каза, че са можели да те сразят. Трябвало е само да извикат „доматен сок“ и ти си щял да излезеш от строя.

— Голям майтап! Съсипах го, този черен кучи син.

— И той има добро мнение за теб — каза Бърни, усмихвайки се над ръба на басейна.

— И аз имам добро мнение за теб. Бърни, и за важния Дик! — Кардоне тронаво се изправи на крака. — Имам добро мнение за всички вас!

— Ей, Джоу... — Танър стана от трамплина.

— Седни, Джоу — заповяда Бети. — Ще паднеш.

— Да Винчи!

Беше само едно име, но Кардоне го изкрещя. А после отново го изкрещя.

— Да Винчи... — провлачи звуковете, за да направи произношението подчертано италианско.

— Какво означава това! — попита Тримейн.

— Вие ще кажете! — изрева Кардоне в напрегнатата тишина край басейна.

— Той е луд — каза Лийла.

— Той определено е пиан, ако нямате нищо против — добави Джини.

— Тъй като ние не можем, или поне аз не мога да ти кажа какво означава „Да Винчи“, вероятно ти ще обясниш — изрече Бърни спокойно.

— Стига! Просто стига — Джоу свиваше ръцете си в юмрук, отпускате ги и отново ги свиваше.

Остърман излезе от водата и се приближи до него. Ръцете му висяха отпуснати до тялото.

— Успокой се Джоу. Моля те... Успокой се.

— Цюриххх!

Викът на Джоу Кардоне можеше да се чуе на мили разстояние, мислеше си Танър. То се случваше! Беше го казал!

— Какво имаш предвид, Джоу? — Тримейн направи неуверено крачка към Кардоне.

— Цюрих. Ето какво имам предвид!

— Това е град в Швейцария! И какво още, по дяволите? — Остърман стоеше прав, с лице към Кардоне, нямаше никакво намерение да отстъпва. — Кажи какво имаш предвид!

— Не! — Тримейн хвана Остърман за рамото.

— Не ми говори на мен! — изкрещя Кардоне. — Ти си човекът, който...

— Спрете Всички — Бети стоеше на бетонната площадка в края на басейна. Танър никога не би повярвал, че от жената на Кардоне може да се излъчва подобна сила.

Но явно беше възможно. Тримата мъже се отдалечиха един от друг като бити кучета. Жените погледнаха Бети, после Лийла и Джини се отдалечиха, а Али стоеше неподвижна, без да разбира нищо.

Бети продължи, превръщайки се отново в кротката, скромна домакиня, каквато изглеждаше.

— Всички се държите като деца и аз мисля, че е време за Джоу да се прибира вкъщи.

— Аз... Аз смятам, че можем да изпием още по едно преди лягане — предложи Танър. — Какво ще кажете?

— За Джоу го направи по-слабо — отговори Бети с усмивка.

— Естествено — съгласи се Бърни.

— Ще приготвя питиетата. — Танър тръгна към вратата. — Всички ли ще влезете вътре?

— Една минута, Джони! — Беше Кардоне с широка усмивка на лицето. — Аз съм непослушно момче, ето защо трябва да ти помогна. Така или иначе ще ходя до тоалетната.

Танър влезе в кухнята преди Кардоне. Беше смутен, объркан. Очакваше, че след като Джоу изкрещя името Цюрих, всичко ще свърши. Цюрих беше ключовата дума, която би приближила края. И все пак това не се случи.

Стана тъкмо обратното. Положението беше овладяно, овладяно от човек, от който най-малко можеше да се очаква, от Бети Кардоне.

Изведнъж чу трясък зад себе си. Във вестибюла стоеше Тримейн и гледаше падналия на пода Кардоне.

— Добре, ставай планина от принстънски мускули. Та той Припадна!... Хайде да го вкараме в моята кола. Тази вечер аз съм шофьор.

Припаднал? Танър не вярваше. Да, Кардоне беше пиян. Но беше далеч от припадъка.

* * *

Тримата мъже бързо се облякоха и вкараха отпуснатия, залитащ Кардоне на предната седалка в колата на Тримейн. Бети и Джини седнаха отзад. Танър непрекъснато наблюдаваше лицето на Джоу, особено очите му, за да види дали не се преструва. Не откри нищо подобно. И все пак според Танър в държанието му имаше фалш. Пресилените движения на Кардоне бяха прекалено точни. Дали Джоу не мълчеше, за да изпита останалите, мислеше си той.

Или собствените му преценки бяха изкривени от нарастващото напрежение?

— По дяволите! — възкликна Тримейн. — Забравих си сакото вътре.

— Ще ти го донеса утре сутринта в Клуба — каза Джон. — Ще се видим там в единайсет.

— Не, по добре е да си го взема. В джоба си имам бележки, може да ми потрябват... Изчакай тук с Бърни, ще се върна след секунда.

Дик изтича вътре и взе сакото си от един стол във вестибюла. Погледна към Лийла Остърман, която лъскаше повърхността на масата във всекидневната.

— Ако изчистя тези кръгове, може би на семейство Танър ще им остане маса — каза тя.

— Къде е Али?

— В кухнята. — Лийла продължи да търка масата.

Когато Тримейн влезе в кухнята, Али зареждаше машината за миене на чинии.

— Ох!... Дик! Добре ли е Джоу?

— С Джоу всичко е наред... Как е Джон?

— Не е ли навън с теб?

— Аз съм тук, вътре.

— Късно е, пък и съм прекалено уморена, за да се шегувам.

— Едва ли някога съм бил по-сериозен... Ние сме добри приятели, Али. Вие с Джон означавате много за нас, за Джини и мен.

— И при нас е така, знаеш го.

— Мислех, че го знам. Наистина вярвах... Чуй ме... — Лицето на Тримейн беше червено. Непрекъснато преглъщаше, неспособен да спре силното трепкане на лявата си вежда. — Не правете преценки. Не позволявай на Джон да прави журналистически преценки, които нанасят вреда на хората, освен, ако не е сигурен, че разбира постъпките им.

— Не ми е ясно какво...

— Много е важно — прекъсна я Тримейн. — Той трябва да го разбере. Аз никога не правя подобна грешка в съда. Винаги се опитвам да разбера.

Алис схвана заплахата.

— Предлагам да кажеш тези неща на самия него.

— Направих го, а той не ми отговори. Ето защо се обръщам към теб... Не забравяй, Али. Никой не е точно такъв, какъвто изглежда. Но някои от нас просто са по-находчиви. Не забравяй това!

Тримейн се обърна и излезе от кухнята. След секунда Али чу да се затваря предната врата. Погледна празния вестибюл и усети нечие присъствие. Със сигурност беше доловила шум от тихи стъпки. Някой беше минал през столовата и стоеше скрит в килера зад ъгъла. Тя тихичко се приближи до вратата. Когато влезе в малката тясна стая, видя Лийла, която стоеше изправена неподвижно до стената и се взираше напред.

Лийла беше чула разговора в кухнята. Тя зяпна, когато видя Али, а после се засмя, без ни най-малко да ѝ е весело. Знаеше, че са я хванали.

— Дойдох да взема друг парцал. — Лийла вдигна един парцал и се върна в столовата, без да каже нито дума повече. Али стоеше в средата на килера и си мислеше какви ужасни неща им се случваха. Нещо влияеше зле върху живота на всеки един в къщата.

* * *

Лежаха в леглото — Али по гръб, Джон на лявата си страна, далеч от нея. Семейство Остърман беше отсреща в гостната. За първи път оставаха насаме тази нощ.

Али знаеше, че мъжът ѝ е изтощен, но не можеше повече да отлага въпроса. Всъщност може би не беше въпрос, а констатация.

— Имаш неприятности с Дик и Джоу, нали?

Танър се обърна в леглото и погледна към тавана почти облекчено. Очакваше въпроса и беше подготвил отговора. Още една лъжа, свикваше с лъжите. Но оставаше още толкова малко време — Фасет беше обещал. Започна бавно, като се опитваше да говори делово.

— Ти си дяволски умна.

— Така ли? — Тя се обърна на една страна и погледна мъжа си.

— Неприятно е, но ще мине. Нали си спомняш, че ти казах за онези акции, които Джим Лумис се опитваше да пробута във влака?

— Да. Не искаше Джанет да ходи на обед... у семейство Лумис, така ли беше?

— Да... Е, Джоу и Дик се присъединиха към Лумис. Казах им да не го правят.

— Защо?

— Защото проверих.

— Какво?

— Проверих... Имаме няколко хиляди, които ни носят по пет процента лихва. Рекох си, защо не? Обадох се на Анди Харисън — той е шеф на правния отдел на „Стандард“ — миналата година на Велик ден се запознахте. Той направи справка.

— И какво откри?

— Цялата работа е много съмнителна. Операция с цел да се отърве от някакви акции. Калпаво нещо.

— Незаконно ли е?

— Следващата седмица сигурно ще стане... Харисън предложи да направим материал. Ще бъде страшно предаване. Казах на Джоу и Дик.

— О, Господи! Че ще направиш предаване?

— Не се притеснявай. Времето ни е заето за месеци напред. Не е нещо, което заслужава особено внимание. Но дори и да го излъчим, ще им кажа. Ще успеят да се измъкнат навреме.

Али отново чу Кардоне и Тримейн.

„Говори ли с него? Какво каза тай Не позволявай на Джони да прави преценки...“

Бяха паникьосани и сега тя разбра защо.

— Джоу и Дик са ужасно притеснени, известно ти е, нали?

— Да. Предполагам.

— Предполагаш. За Бога, те са твои приятели! Умират от страх!

— Добре, добре. Утре в Клуба ще им кажа да се успокоят...

Лешоядът от Сан Диего вече не налита на мърша.

— Това наистина е жестоко! Нищо чудно, че са толкова разстроени! Мислят, че вършиш нещо ужасно. — Али си спомни безмълвната фигура на Лийла, притисната до стената на килера, заслушана в Тримейн, който редуваше молбите със заплахи в кухнята. — Казали са на семейство Остърман.

— Сигурна ли си? Откъде знаеш?

— Няма значение, не е важно. Сигурно те смятат за чудовище...

За Бога, утре сутринта им кажи да не се тревожат.

— Обещах, че ще го направя.

— Сега си обяснявам много неща. Глупавото крещене при басейна, споровете... Наистина, много ме е яд на теб.

Но Алис Танър не беше ядосана, вече знаеше неизвестното. Можеше да се справи с него. Лежеше, все още обезпокоена, все още притеснена, но за първи път от няколко часа усети, че започва малко по малко да се отпуска.

Танър стисна очи и въздъхна. Лъжата свърши работа. Повече, отколкото предполагаше. Вече му беше по-лесно да променя фактите. Фасет беше прав. Той можеше да се справи с всички. Дори и с Али.

* * *

Танър стоеше до прозореца на спалнята. В небето нямаше луна, само облаци, които почти не се движеха. Погледна тревната площ встрани от къщата и гората отвъд нея и изведнъж се зачуди дали очите му не му изневеряват. Ясно се виждаше огънчето на цигара. Някой вървеше и пушеше, без да се крие! Господи, мислеше си той, не разбираше ли този човек, че издава поста?

После се вгледа по-внимателно. Човекът беше по хавлия. Остърман.

Дали Бърни беше видял нещо? Или навярно беше чул нещо? Без да вдига шум, Танър бързо се отпрати към вратата и излезе от стаята.

— Мислех си, че може би си станал — газа Бърни, който седеше на един шезлонг и гледаше водата в басейна. — Вечерта беше пълен провал.

— Не съм убеден, че е точно така.

— Тогава, предполагам, че си си загубил зрението и слуха. Беше пиянска нощ в Малибу. Ако всички ние имахме ножове, този басейн щеше вече да е почервенял.

— Холивудският ти начин на мислене се престарава. — Танър седна на ръба на басейна.

— Аз съм писател. Наблюдавам и извличам материал.

— Мисля, че грешиш — отвърна Танър. — Дик беше напрегнат във връзка с работата си, каза ми. А Джоу беше пиян. И какво?

Остърман прехвърли крак през облегалката на шезлонга и се обърна към Танър.

— Чудиш се какво правя тук... Беше предчувствие, интуиция.

Мислех си, че може би ще слезеш. По-вида ти личеше, че едва ли ще спиш повече от мен.

— Събуждаш любопитството ми.

— Без шеги. Време е да поговорим.

— За какво?

Остърман се изправи и застана над Танър. Запали цигара от фаса на предишната.

— Какво най-много искаш? Имам предвид за себе си и за семейството си.

Танър не можеше да повярва, че е чул правилно. Остърман започна с най-баналния увод, който можеше да си представи. И все пак той отговори, сякаш беше възприел въпроса сериозно.

— Спокойствие, мисля. Спокойствие, храна, подслон, човешки удобства. Тези ли са ключовите думи?

— Имаш всичко това. Поне засега.

— В такъв случай аз наистина не те разбирам.

— Минавало ли ти е някога през ума, че повече нямаш право да избираш? Целият ти живот е програмиран да изпълнява

предопределена функция. Не го ли осъзнаваш?

— Смятам, че се отнася за всички. Не го оспорвам.

— Не можеш да оспорваш. Системата няма да ти позволи. Ти си подготвен за нещо, натрупал си опит. Ето какво ще правиш през останалата част от живота си. Никакви спорове.

— Щях да стана калпав ядрен физик, ти щеше да станеш некадърен мозъчен хирург... — отвърна Танър.

— Естествено, всичко е относително, не фантазирам. Казвам, че ни управляват сили, които вече не са под наша власт. Стигнали сме векът на специализацията, което напомня погребален звън. Живеем и работим в определените за нас кръгове. Нямаме право да пресичаме линиите, дори да се оглеждаме. Ти повече от мен, страхувам се. Аз поне имам известен избор с каква глупост да се захвана. Но независимо от всичко, с глупост. Ние сме смазани.

— Държа на своето. Не се оплаквам. Пък и рисковете са ми известни.

— Но нямаш поддръжници! Нямаш нищо! Не можеш да си позволиш да се изправиш и да заявиш „това съм аз“. Не и на паричния фронт! Не можеш да платиш с тези неща. — Остърман посочи с ръка къщата и двора.

— Навярно не мога... на паричния фронт. Но кой може?

Остърман притегли стола и седна. Погледна Танър в очите и каза спокойно:

— Има начин. И аз искам да ти помогна. — Замълча за миг, сякаш търсеше думите, и пак заговори: — Джони... — Остърман отново спря.

Танър се страхуваше, че няма да продължи, че няма да намери кураж.

— Слушам те.

— Трябва да съм... сигурен. Много е важно! — Остърман заговори бързо, думите се търкаляха една след друга.

Изведнъж вниманието на двамата мъже се насочи към къщата. Лампата в спалнята на Джанет Танър светна.

— Какво става? — попита Бърни, без да си прави труд да скрива лошото си предчувствие.

— Просто Джанет. Това е нейната стая. Най-накрая успяхме да й втълпим, че когато ходи в тоалетната, трябва да пали лампата. В

противен случай се блъска във всичко и събужда цялата къща.

И тогава той раздра въздуха. Страшен, пронизващ слуха ужас. Детски писък.

Танър хукна покрай басейна към кухненската врата. Писъците продължаваха и лампите в останалите три спални светнаха. Бърни Остърман едва не се качи на гърба на Танър, докато двамата мъже тичаха към спалнята на момиченцето. Стигнаха толкова бързо, че Али и Лийла едва бяха успели да излязат от стаите си.

Джон се втурна към вратата, без да си прави труда да хваща бравата. Вратата рязко се отвори и четиримата влетяха вътре.

Детето стоеше в средата на стаята, надвесено над тялото на уелския териер на Танър. Не можеше да спре да пищи. Кучето лежеше в локва кръв.

Главата му беше отрязана.

Джон Танър вдигна дъщеря си и изтича обратно във вестибюла. Умът му спря да действа. Пред очите му беше само ужасяващата картина на тялото в гората. После виждаше малкото куче. В ушите му звучаха страшните думи на мъжа на паркинга в мотела на Хауард Джонсън.

„Отрязаната глава означава клане.“ Трябваше да го спре, трябваше.

Видя Али, която шепнеше на ухото на Джанет и я люлееше напред-назад. Осъзнаваше плача на сина си на няколко фута от себе си и фигурата на Бърни Остърман, който го успокояваше. Тогава чу думите на Лийла:

— Аз ще взема Джанет, Али. Отиди при Джони.

Танър скочи на крака разярен.

— Ако я докоснеш, ще те убия Чуваш ли ме, ще те убия.

— Джон — Али му изкрещя, не вярвайки на ушите си. — Какво говориш!

— Тя беше в отсрещната стая! Не виждаш ли? Беше в отсрещната стая!

Остърман се втурна към Танър, блъсна го назад и допря раменете му до стената. После силно го зашлеви по лицето.

— Кучето е мъртво от няколко часа! Хайде, спри!

От няколко часа. Не е възможно да е от няколко часа. Станало е току-що. Лампата светна и главата беше отрязана. Главата на малкото

куче беше отрязана... А Лийла беше в отсрещната стая. Тя и Бърни. „Омега“! Клане!

Бърни хвана с ръце главата му.

— Трябваше да го направя. Беше се побъркал... Хайде, стегни се. Ужасно е, просто е ужасно, знам. И аз имам дъщеря.

Танър се опита да се концентрира. Първо очите си, после мислите си. Всички го гледаха, дори и Реймънд, който все още стоеше до вратата на стаята си.

— Никой ли няма тук? — Танър не можа да се сдържи. Къде бяха хората на Фасет? Къде, за Бога, бяха те?

— Кой, скъпи? — Али го хвана през кръста, за да не падне отново.

— Няма никой тук. — Изречението беше казано спокойно.

— Ние сме тук. Ще се обадим на полицията. Веднага! — Бърни сложи ръката на Танър на парапета на стълбището и го поведе надолу.

Танър погледна слабия жилав мъж, който го подкрепяше надолу по стълбите. Нима Бърни не разбираше? Той беше „Омега“. Жена му беше „Омега“! Той не можеше да се обади на полицията!

— На полицията? Искаш да се обадиш на полицията?

— Разбира се. Ако това е шега, то тя е най-жестоката, която някога съм виждал. Дяволски си прав, че искам полицията да дойде. А ти?

— Да, разбира се.

Стигнаха до всекидневната. Остърман пое командването.

— Али, обади се на полицията! Ако не знаеш номера, набери централата! — каза той и влезе в кухнята.

Къде бяха хората на Фасет?

Алис отиде до бежовия телефон зад дивана. След миг стана ясно, че не беше нужно да набира номера.

Лъч от прожектор хвърли светлина през предните прозорци и затанцува по стената на всекидневната. Хората на Фасет най-последно бяха пристигнали.

При звъна на камбанката Танър рязко се изправи от дивана и хукна към вестибюла.

— Чухме викове и видяхме, че къщата свети. Всичко наред ли е? — Беше Дженкинс, който трудно скриваше тревогата си.

— Малко закъсняхте! — каза Танър тихо. — По-добре влезте! „Омега“ е била тук.

— Спокойно! — Дженкинс влезе във вестибюла, последван от Макдърмът.

Остърман се показва откъм кухнята.

— Господи! Колко сте бързи!

— Нощно дежурство, сър — каза Дженкинс. — Видяхме, че лампите светят и се суетят хора. Не е обичайно за този час.

— Много сте бдителни и ние сме ви благодарни...

— Да, сър — прекъсна го Дженкинс и влезе във всекидневната. — Случило ли се е нещо, мистър Танър? Можете ли да ни кажете пред всички или предпочитате да говорим насаме?

— Няма нищо тайно. — Остърман последва полицая и продължи, преди Танър да успее да отговори: — Горе, в първата спалня вдясно има куче. Мъртво е.

— О? — Дженкинс се смути. Обърна се назад към Танър.

— Главата му е отрязана. Отсечена. Не знаем кой го е направил.

— Аха... Ще се заемем със случая — тихо заяви Дженкинс и погледна към колегата си във вестибюла. — Донеси одеялото за спешни случаи, Мак.

— Добре. — Макдърмът излезе.

— Мога ли да използвам телефона ви?

— Разбира се.

— Капитан Маколиф трябва да бъде информиран. Ще се наложи да му се обадя вкъщи.

Танър не можеше да разбере. С този случай не трябваше да се занимава полицията. Беше дело на „Омега“! Какво правеше Дженкинс? Защо се обаждаше на Маколиф? Би трябвало да потърси Фасет. Маколиф беше полицейски офицер и навярно си вършеше добре работата, но беше отговорен пред местната управа на Садъл Вали, а не пред правителството на Съединените щати.

— Мислите ли, че е необходимо? В този час? Искам да кажа, дали капитан...

Дженкинс рязко прекъсна Танър:

— Капитан Маколиф е шеф на полицията. Ако не му докладвам пряко, би го възприел като нещо нередно.

Танър мигновено разбра. Дженкинс му беше подал ключа към загадката.

Каквото и да се случеше където и да се случеше, както и да се случеше — не можеше да има никакво отклонение от нормата.

Това беше „Бездната от кожа“.

После на Танър му дойде наум, че Дженкинс провеждаше телефонния разговор заради Бърнард и Лийла Остърман.

* * *

Капитан Албърт Маколиф влезе в къщата на Танър и незабавно показва своята власт. Танър го наблюдаваше как дава нареждания на полицейските служители с тих, заповеднически тон. Беше висок, много пълен мъж с дебел врат, който караше яката на ризата му да се врязва в плътта. Ръцете му също бяха дебели, но странно неподвижни; когато ходеше, те висяха до тялото му — характерна особеност за човек, патрулирал в участъка си години наред пеша, местейки тежката палка от едната ръка в другата.

Маколиф беше дошъл от нюйоркската полиция и беше жив пример за човек, който е подходящ за работата си. Преди години местната управа беше заявила, че се нуждае от човек, който не си поплюва, от някой, който няма да допуска съмнителни хора в Садъл Вали. А в тези времена най-добрата защита срещу своеволието беше нападението.

Садъл Вали имаше нужда от наемник.

Бяха наели фанатик.

— Добре, мистър Танър, бих искал да дадете свидетелски показания. Какво се случи тук тази нощ?

— Ние... ние бяхме поканили приятели.

— Колко души бяхте?

— Четири двойки. Осем души.

— Някой да ви е помагал?

— Не... Не, никой.

Маколиф погледна Танър и отмести бележника си.

— Нямаме прислужница?

— Не.

— Идвал ли е някой при мисис Танър следобед? Да ѝ помага?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Попитайте нея.

Али беше в кабинета, където бяха сложили временно децата да спят.

— Тази подробност може да се окаже важна. Докато сте били на работа, дали при мисис Танър не е имало чернокожи или пуерториканци?

Танър забеляза, че Бърни се отдръпна.

— Цял ден бях вкъщи.

— Добре.

— Капитане — Остърман пристъпи напред откъм страната на Лийла, — някой се е промъкнал в къщата и е прерязал гърлото на кучето. Не е ли възможно да е бил крадец? В сряда са обрала мистър и мисис Танър. Не трябва ли да проверим...

Той не можа да продължи. Маколиф погледна писателя, като почти не скриваше омразата си.

— Аз ще се заема с това, мистър... — Шефът на полицията поглед на в бележника си. — Мистър Остърман. Бих искал мистър Танър да обясни какво се е случило тук тази нощ. Ще съм ви благодарен, ако дадете възможност на него да отговаря. Когато ви дойде времето, ще стигнем и до вас.

Танър се опитваше да привлече вниманието на Дженкинс, но полицаят избягваше погледа му. Журналистът не знаеше какво да говори — или по точно, какво да не говори.

— А сега, мистър Танър — Маколиф седна и се върна към бележника си, готов да записва с молива, — да започнем отначало. И не забравяйте да ми кажете, ако са ви доставили някакви продукти вкъщи.

Танър се готвеше да започне, когато от втория етаж се чу гласът на Макдърмът.

— Капитане! Можете ли да дойдете за минута? В гостната.

Без да каже нищо, Бърни тръгна нагоре по стълбите пред Маколиф. Лийла ги последва.

Дженкинс веднага се доближи до стола на Танър и се наведе над него.

— Имам време да ви го кажа само веднъж. Чуйте и запомнете... Не повдигайте въпроса за „Омега“. Нито дума. Нищо! Не можах да ви предупредя по-рано, защото семейство Остърман се въртеше около вас.

— Защо не? За Бога, случилото се е работа на „Омега“!... Какво всъщност трябва да кажа? Защо не бива да споменавам „Омега“?

— Маколиф не е от нашите хора. Не е уведомен за нищо. Разкажете му просто истината за събирането. Това е всичко.

— Искате да кажете, че той не знае!

— Не, не знае. Обясних ви, че не е уведомен за нищо.

— А хората навън, постовеите в гората?

— Те не са негови... Ако повдигнете въпроса, ще помисли, че сте луд. А и семейство Остърман ще разбере. Ако посочите мен, ще отрека всичко. Ще ви вземе за откачен.

— Нима мислите, че Маколиф...

— Не. Той е добър полицаи. И един малък Наполеон. Ето защо не можем да го използваме. Не явно. Но е добросъвестен и може да ни помогне. Накарайте го да разбере къде са отишли семейство Тримейн и Кардоне.

— Кардоне беше пиян. Тримейн ги откара вкъщи.

— Накарайте го да разбере дали са си отишли направо вкъщи.

Маколиф обича разпитите, ще ги разобличи, ако лъжат.

— Как мога...

— Притеснявате се за тях и толкова. Не е необходимо да казвате нищо повече. И не забравяйте, че всичко вече е към края.

Маколиф се върна. Макдърмът беше „сбъркал“ страничния райбер на прозореца в гостната стая с евентуална следа от взлом.

— Добре, мистър Танър. Нека да започнем от момента, в който пристигнаха гостите.

И така, Джон Танър, който играеше двойна игра, разкри събитията, чиито очертанията вече се губеха... Бърни и Лийла Остърман слязоха долу и добавиха много малко важни неща. Али дойде от кабинета и с нищо не допринесе за изясняване на случая.

— Много добре, дами и господа. — Маколиф стана от стола.

— Няма ли да разпитате останалите? — Танър също се изправи и погледна капитана от полицията.

— Тъкмо щях да ви помоля да използвам телефона ви. Имаме си определен ред.

— Естествено.

— Дженкинс, обади се на семейство Кардоне. Ще се видим първо с тях.

— Да, сър.

— А семейство Тримейн?

— Процедура, мистър Танър. След като говорим със семейство Кардоне, ще се обадим на семейство Тримейн и тогава ще се срещнем с тях.

— За да не могат да съгласуват показанията си. Така ли?

— Точно така, мистър Остърман. Вие сте запознат с работата на полицията?

— Всяка седмица пиша вашите указания.

— Моят съпруг е писател в телевизията — каза Лийла.

— Капитане — извика патрулът Дженкинс откъм телефона, — мисис и мистър Кардоне не са вкъщи. Обади се прислужницата.

— Потърси семейство Тримейн.

Групата остана смълчана, докато Дженкинс набираше номера. След кратък разговор Дженкинс затвори телефона.

— Същата работа, капитане. Дъщеря им каза, че не са вкъщи.

* * *

Танър седеше с жена си във всекидневната. Семейство Остърман се беше качило на горния етаж. Полицаяте тръгнаха да търсят изчезналите съпругески двойки. И двамата бяха неспокойни. Али — защото беше решила за себе си кой беше убил кучето, а Танър — защото не можеше да се освободи от скрития смисъл на смъртта му.

— Дик го е направил, нали? — попита Алис.

— Дик?

— Той ме заплаши. Влезе в кухнята и ме заплаши.

— Заплашил те е? — Ако е било така, защо хората на Фасет не бяха дошли по-рано, мислеше си Танър. — Кога? Как?

— Когато си тръгнаха... Нямам предвид, че е заплашил лично мен. Просто по принцип, всички нас.

— Какво каза той? — Танър се надяваше, че хората на Фасет слушат. Той щеше да повдигне този въпрос по-късно.

— Каза, че не трябвала правиш преценки. Журналистически преценки.

— И какво още?

— Че някои... някои хора са по-находчиви. Така се изрази. Каза да не забравям, че хората не винаги са такива, каквито изглеждат... Че някои са по-находчиви от други.

— Може да е имал предвид няколко неща.

— Сигурно е свързано със страшно много пари.

— Кое да е свързано с много пари?

— Това, което той и Джоу правят с Джим Лумис. Онова нещо, което си проверил.

„О, Боже!“, мислеше си Танър. Истинското и измисленото. Почти беше забравил за лъжата си.

— Свързано е с много пари — отговори той тихо, осъзнавайки, че е стъпил върху опасна почва. На Али би могло да й хрумне, че парите не стигат. Опитваше се да я изпревари. — Но според мен работата не се състои само в парите. Репутацията им би могла да иде по дяволите.

Алис се взираше в настолната лампа, която единствена светеше.

— Горест... ти помисли, че Лийла го е направила, нали?

— Заблудих се.

— Но тя все пак беше в отсрещната стая...

— Няма никакво значение, обсъдихме го с Маколиф. Той се съгласи. По-голямата част от кръвта беше засъхнала, съсирена. Кучето е било убито преди няколко часа.

— Мисля, че си прав. — Али непрекъснато си представяше Лийла, която беше притиснала гръб към стената, взираше се напред и се вслушваше в разговора в кухнята.

Часовникът върху полицата на камината показваше пет и двайсет. Бяха се разбрали да спят във всекидневната, пред кабинета, близо до децата.

В пет и трийсет иззвъня телефонът. Маколиф не беше открил нито семейство Кардоне, нито семейство Тримейн. Заяви на Танър, че възнамерява да ги обяви за изчезнали.

— Може би са решили да отидат до града, до Ню Йорк — бързо каза Танър. Ако ги обявяха за изчезнали, „Омега“ можеше да се скрие и кошмарът да се удължи. — Някои от увеселителните заведения тук са отворени цяла нощ. Дайте им повече време. Те са ми приятели, за Бога!

— Не мога да се съглася с вас. Нито едно заведение не е отворено след четири часа.

— Може би са решили да отидат на хотел.

— След малко ще разберем. Хотелите и болниците са първите места, където се изпращат съобщенията за изчезнали хора.

Мозъкът на Танър работеше трескаво.

— Търсихте ли ги в съседните градове? Знам няколко частни клуба...

— И ние ги знаем. Проверени са.

Танър непрекъснато си повтаряше, че трябва да измисли нещо. Нещо, което да даде време на Фасет да овладее положението. Хората на Фасет подслушваха телефона, това беше без съмнение, щяха веднага да схванат опасността.

— Претърсихте ли местността край старата гара? Онази на Ласитър Роуд?

— Кой, по дяволите, би отишъл там? И за какво?

— В сряда открих там жена си и децата. Просто ми мина през ума.

Намекът свърши работа.

— Пак ще ви се обадим — каза Маколиф. — Ще проверя мястото.

Когато затвори телефона, Али го попита:

— Никакви следи?

— Не... Мила, опитай се малко да си починеш. Има няколко места, клубове, може би не са известни на полицията. Ще пробвам там. Ще се обадя от телефона в кухнята. Не искам да будя децата.

Фасет отговори бързо.

— Танър се обажда. Знаете ли какво се случи?

— Да. Дяволски добре го измислихте. Вземаме ви при нас.

— Последното нещо, което искам. Какво ще правите? Не можете да обявите междуцятско издирване.

— Знаем. Държим връзка с Коул и Дженкинс. Ще се намесим, за да ги спрем.

— А после какво?

— Съществуват няколко възможности. Нямам време да ви обяснявам. А и линията ми трябва. Още веднъж ви благодаря. — Фасет затвори телефона.

— Потърсих ги на две места — каза Танър, след като се върна във всекидневната. — Не ми провървя... Хайде да се опитаме да поспим. Навярно някъде са открили познати, които празнуват, и са се отбили. Бог ни е свидетел, че и ние много пъти сме го правили.

— От години не ни се е случвало — отвърна Али.

Двамата се преструваха, че спят. Тиктакането на часовника беше като метроном, действаше хипнотично, влудяващо. Накрая Танър осъзна, че жена му е заспала. Затвори очи, усещаше клепачите си натежали, мрак изпълваше съзнанието му. За слуха му обаче нямаше почивка. В шест и четирийсет чу шум от кола. Идваше откъм предната част на къщата. Стана от стола и бързо се приближи до прозореца. По пътеката вървеше Маколиф, беше сам. Танър излезе да го посрещне.

— Жена ми спи. Не искам да я будя.

— Няма значение — каза Маколиф рязко. — Аз имам работа с вас.

— Какво става?

— Открили са семейство Кардоне и Тримейн в безсъзнание вследствие на солидна доза етер. Оставени са били в колата край пътя до гарата на Ласитър Роуд. Искам да разбера защо ни пратихте там. Откъде знаехте?

Танър мълчаливо се взираше в Маколиф:

— Вашият отговор?

— Да ме убие Господ, не знаех! Не знаех нищо... Докато съм жив, няма да забравя случката в сряда следобед. Ако бяхте на мое място, и вие нямаше да можете да я забравите. Депото просто изплува в съзнанието ми. Кълна се!

— Дяволско съвпадение, а?

— Вижте, ако наистина знаех, веднага щях да ви кажа! Нямаше да карам жена си да преживява всички тези неща. За Бога, помислете малко!

Маколиф го погледна подозрително. Танър питаше настойчиво:

— Как се е случило? Какво казват те? Къде са?

— В болницата в Ридж Парк. Ще излязат най-рано утре сутринта.

— Сигурно сте говорили с тях.

По думите на Тримейн четиримата били изминали по-малко от половин миля от Орчард Драйв, когато забелязали на пътя ярка червена светлина и автомобил, паркиран на банкета. Някакъв мъж им махнал — добре облечен мъж, който по нищо не се различавал от жителите на Садъл Вали. Само че не живеел в градчето. Гостувал у приятели и се прибирал в Уестчестър. Двигателят на колата му се повредил и той не можел да продължи. Тримейн му предложил да го закара обратно в къщата на приятелите му. Човекът отказал.

Това е последното нещо, което Тримейн и двете жени си спомняли. Очевидно Кардоне е бил в безсъзнание по време на инцидента.

Край изоставената гара полицаите открили на пода в колата на Тримейн аерозолна опаковка без отпечатащи по нея. Щели да я подложат на анализ на следващата сутрин. Но у Маколиф не съществуваха никакви съмнения, че е съдържала етер.

— Сигурно има връзка със случката от сряда — отбеляза Танър.

— Заключение е безспорно. И все пак, всеки, който познава тази част на гората, знае, че старата гара е изоставена. Особено ако е чел вестниците или е чул за сряда следобед.

— И аз мисля така. Те също ли са били... ограбени?

— Не им липсват пари или портфейли, нито пък бижута. Тримейн каза, че са му изчезнали документи от сакото. Беше много разстроен.

— Документите? — Танър си спомни, че адвокатът беше споменал за някакви бележки в сакото си. Бележки, които може би щели да му потрябват. — Обясни ли какви документи?

— Не съвсем. Беше изпаднал в истерия — говореше доста несвързано. Непрекъснато повтаряше името „Цюрих“.

Джон затаи дъх и, както вече се беше научил, стегна мускулите на корема си, опитвайки се с всички сили да потисне изненадата. Беше присъщо на Тримейн да се подготви с точни данни, свързани с банковите сметки в Цюрих. Ако е имало конфликт, той се е бил въоръжил с факти.

Маколиф забеляза реакцията на Танър.

— Означава ли Цюрих нещо за вас?

— Не, защо трябва да означава нещо?

— Винаги отговаряте на въпроса с въпрос.

— С риск отново да ви засегна, официално ли ме разпитвате?

— Да, разбира се.

— В такъв случай, не. Името Цюрих не означава нищо за мен. Не мога да разбера защо ще го казва. Неговата правна компания е международна.

Маколиф не направи опит да скрие гнева си.

— Не знам какво става, но ме чуйте добре. Аз съм опитен полицейски служител и съм имал един от най-тежките райони, в които човек може да попадне. Когато заех тази длъжност, се заклех, че ще пазя селището чисто. И го казах сериозно.

Маколиф започна да му досажда.

— Не се съмнявам, капитане. Сигурен съм, че винаги говорите сериозно.

Той му обърна гръб и тръгна към къщата. Маколиф на свой ред се стъписа. Заподозреният си тръгваше, а шефът на полицията в Садъл Вали не можеше да направи нищо.

Танър стоеше на предната веранда. Видя как Маколиф запали колата. Небето беше по-ясно, но слънце нямаше да има. Облаците се стелеха ниско, щеше да вали, но не много скоро.

Нямаше значение. Нищо нямаше значение. За него всичко свърши. Споразумението вече беше нарушено. Договорът между Джон Танър и Лорънс Фасет беше невалиден.

Защото гаранциите на Фасет се оказаха фалшиви. „Омега“ не се изчерпваше със семейство Тримейн, Кардоне и Остърман. Тя не се състоеше само от участниците в уикенда.

Беше се съгласил да играе, трябваше да играе, според правилата на Фасет, дотогава докогато другите играчи бяха мъже и жени, които той познаваше. Сега не.

Сега не достигаше един човек — някой, който можеше да спре рано, сутринта на пътя една кола и да всее ужас.

Някой, когото той не познаваше. Танър не можеше да приеме това. Танър изчака да стане обед, за да тръгне към гората. Семейство Остърман бяха решили да дремнат около единайсет и половина и

времето беше подходящо, за да предложи същото и на Али. Всички бяха изтощени. Децата бяха в кабинета и гледаха съботните сутрешни анимационни филми.

Мина небрежно покрай басейна. Държеше стик за голф и се правеше, че упражнява удара си, а всъщност наблюдаваше прозорците в задната част на къщата: двете детски стаи и тоалетната на горния етаж.

Приближи гората и запали цигара. Никой не реагира на появяването му. Никакви признаци, нищо, само тишина откъм малката гора. Танър тихо каза:

— Бих искал ла се свържа с Фасет. Моля, отговорете. Спешно е. Размаха стика, докато произнасяше думите.

— Повтарям! Трябва да говоря спешно с Фасет! Ако има някой, да се обади!

Отново не последва отговор.

Танър се обърна, махна неопределено и влезе в гората. Потъна в гъстия листак и си проправи път с рамене и лакти през храстите към дървото, до което Дженкинс беше стигнал, за да използва портативното радио. Нямаше никой.

Вървеше на север. Риташе, удряше, търсеше. Накрая стигна до пътя.

Там нямаше никой! Никой не пазеше къщата му! Никой!

Хората на Фасет ги нямаше!

Затича се, заобиколи гората, без да изпуска от очи прозорците на предната част на къщата, която беше на петдесет ярда от него.

Хората ни Фасет ги нямаше!

Втурна се през тревната площ зад къщата, мина покрай басейна и влезе в кухнята. Спря при умивалника, за да си поеме дъх, и пусна студената вода. Наплиска лицето си, изправи се, изпъна гръб, опитвайки се поне за миг да дойде на себе си.

Никой! Никой не пазеше къщата му! Никой не пазеше жена му и децата!

Спря водата, но после реши да я остави да тече слабо, за да заглушава стъпките му. Излезе от кухнята и чу смеха на децата откъм кабинета. Качи се на горния етаж, тихо завъртя топката на спалнята. Али лежеше в тяхното легло, хавлията ѝ се беше смъкнала, нощницата ѝ се беше вдигнала нагоре. Дишаше дълбоко, равномерно. Спеше.

Затвори вратата и се послуша дали не идва някакъв шум от гостната. Беше тихо.

Върна се в кухнята, затвори вратата и влезе през арката в малкия килер, за да се увери, че и там няма никой.

Отиде до телефона, който беше на стената в кухнята, и вдигна слушалката. Не набра никакъв номер.

— Фасет! Ако вие или който и да било друг от вашите хора сте на тази линия, включете се и потвърдете. И то веднага.

Сигналът продължи. Танър се вслушваше, за да долови и най-лекото прекъсване по линията. Нямаше нищо. Набра номера на мотела.

— Стая дващест и две, моля.

— Съжалявам, сър, стая дващест и две е свободна.

— Свободна? Имате грешка! Говорих с наемателите в пет часа сутринта.

— Съжалявам, сър. Те напуснаха.

Танър остави слушалката, като се взираше в нея с невярващи очи. Нюйоркският номер. Номерът за спешна връзка.

Вдигна слушалката и се опита да овладее треперенето на ръката си.

Сигналът за запис предшестваеше равния глас:

„Номерът, който сте избрали, не принадлежи на никого. Моля, потърсете в указателя необходимия ви номер. Това е запис. Номерът, който сте избрали...“

Джон Танър затвори очи. Беше абсурдно! Не можеше да се свърже с Фасет! Хората на Фасет бяха изчезнали! Беше сам!

Опита се да мисли. Трябваше да помисли. Трябваше да намери Фасет! Беше станала някаква огромна грешка. Студеният професионалист, държавният служител с хилядите хитрости и измами беше направил ужасна грешка.

И все пак хората на Фасет си бяха отишли. Може би въобще нямаше грешка.

Изведнъж си спомни, че и той самият имаше някакви възможности. Телевизионната компания „Стандард Мючуъл“ поддържаеше връзки с определени правителствени органи. Набра „Кънектикът Инфърмейшън“ и откри номера на Андрю Харисън, шефа на правния отдел на „Стандард“.

— Ало, Анди... Джон Танър се обажда. — Опитваше се да звучи колкото може по-спокойно. — Извинявай, че те търся вкъщи, но току що се обадиха от отдел „Азиатски страни“. Става дума за някаква история от Хонг Конг, която искам да изясня... Бих желал веднага да се захвана с нея, ще ти обясня в понеделник сутринта. Може и да не излезе нищо сериозно, но предпочитам да проверя... Смятам, че ЦРУ най-добре ще ми помогне. По тяхната част е. Вече са ни сътрудничили... Добре, няма да затварям. — Директорът на отдел „Новини“ затисна с брада слушалката и запали цигара. Харисън се върна с номера и Танър си го записа. — Това е Вирджиния, нали?... Благодаря ти много, Анди. Ще се видим в понеделник сутринта.

Той набра още веднъж.

— Централното разузнавателно управление. Кабинетът на мистър Андрус. — Беше мъжки глас.

— Казвам се Танър, Джон Танър. Директор съм на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“ в Ню Йорк.

— Да, мистър Танър? Мистър Андрус ли търсите?

— Да... Мисля, че него търся.

— Съжалявам, днес не е в службата. Мога ли да ви помогна?

— Всъщност опитвам се да открия Лорънс Фасет.

— Кой?

— Фасет. Лорънс Фасет. Работи във вашата служба. Трябва незабавно да говоря с него. Надявам се, че е някъде из Ню Йорк.

— Той свързан ли е с този отдел?

— Не знам. Известно ми е само, че работи в Централното разузнавателно управление. Казах ви, че е неотложно! Всъщност случаят е спешен, за да бъда по-точен! — Танър беше започнал да се поти.

Времето не беше подходящо за разговор с чиновник.

— Добре, мистър Танър. Ще проверя в нашия указател и ще го намеря. Почакайте малко...

Докато отново се появи на телефона, минаха цели две минути. В гласа му се усещаше колебание, но беше много ясен:

— Сигурен ли сте, че името е правилно?

— Разбира се.

— Съжалявам, но лицето Лорънс Фасет не е вписано в нито един указател или картотека.

— Не е възможно!... Вижте, работя с Фасет... Нека да говоря с шефа ви. — Танър си спомни, че Фасет, а дори и Дженкинс непрекъснато споменаваха за хора, които са уведомени за „Омега“.

— Мисля, че не ме разбирате, мистър Танър. Обаждате се във възлова служба. Търсите мой колега... Мой подчинен, ако щете. Казвам се Дуайт. Натоварен съм от мистър Андрус да вземам решения.

— Не ме интересува кой сте! Казвам ви, че е спешно! Мисля, че е по-добре да се свържете с някой на по-висок пост от вас, мистър Дуайт. Не мога да ви го кажа по-ясно. Това е всичко Направете го веднага. Ще чакам на телефона.

— Добре. Може би ще са ми необходими няколко минути...

— Няма да затварям.

Минаха седем минути, цяла вечност, изпълнена с напрежение за Танър, преди Дуайт да се обади отново.

— Мистър Танър, позволих си да проверя каква длъжност заемате и предполагам, че си давате сметка за действията си. Мога обаче да ви уверя, че са ви подвели. В Централното разузнавателно управление няма никакъв Лорънс Фасет. Никога не е имало.

* * *

Танър затвори телефона и се подпря на ръба на умивалника. После се отдръпна и излезе, без да мисли, във вътрешния двор. Небето беше тъмно. Слаб ветрец шумеше в дърветата и вдигаше леки вълнички по повърхността на водата в басейна. Щеше да има буря, помисли си Танър, вдигайки поглед към облаците.

„Омега“ стесняваше обръча.

Със или без Фасет „Омега“ беше реалност, това поне му беше ясно. Беше реалност, защото виждаше и усещаше силата ѝ, енергията, която произвеждаше, способна да премахне дори човек като Лорънс Фасет, да повлияе на решенията и на подбора на кадрите в най-важната в страната разузнавателна служба.

Танър знаеше, че не си струва да се опитва да намери Дженкинс. Какво беше казал Дженкинс в ранните утринни часове във всекидневната?...„Ако посочиш мен, ще отрека всичко...“ Щом като

„Омега“ беше накарала Фасет да мълчи, да направи същото и с Дженкинс би било като да счупи играчка.

Сигурно съществуваше отправна точка, трамплин, който да го тласне назад през лъжите. Вече не го интересуваха нищо, всичко трябваше да свърши, а семейството му да остане невредимо. Вече нямаше нищо общо с тази война. Единствената му грижа бяха Али и децата.

Танър видя фигурата на Остърман през кухненския прозорец.

Ето! Остърман беше отправната му точка, раздялата му с „Омега“! Танър бързо се върна обратно вътре.

Лийла седеше до масата, а Бърни се беше изправил до печката и чакаше да заври водата за кафето.

— Тръгваме си — каза Бърни. — Приготвихме си багажа. Ще повикаме по телефона такси.

— Защо?

— Нещо ужасно се е случило — отговори Лийла — и това въобще не е наша работа. Ние не сме замесени и не желаем да бъдем.

— Тъкмо по този въпрос искам да говоря с вас. С двамата.

Бърни и Лийла се спогледаха.

— Слушаме те — каза Бърни.

— Не тук. Навън.

— Защо навън?

— Не искам Али да чуе.

— Тя спи.

— Трябва да излезем навън.

Тримата минаха покрай басейна и стигнаха до края на тревната площ. Танър се обърна и ги погледна.

— Вече няма смисъл да лъжете. Нито единият, нито другият. Аз просто искам да приключа. Вече не ме интересува. — Той спря за миг. — Знаем за „Омега“.

— За какво?

— „Омега“... „Омега“! — в гласа на Танър, в шепота му, се усещаше болка. — Не ме интересува. Да ми прости Господ, не ме интересува.

— За какво говориш? — Бърни наблюдаваше приятеля си. Направи крачка към него. Танър се дръпна. — Какво има?

— За Бога, не го правете!

— Какво да не правим?

— Казах ви! За мен няма значение! Правете, каквото искате с мен!... Само тях оставете на мира!

Лийла протегна ръка и я сложи на рамото на Танър.

— Ти си изпаднал в истерия, Джони. Не знам за какво говориш.

Танър погледна към ръката на Лийла и примигна, за да не позволи на сълзите си да потекат.

— Как може да постъпвате така? Моля ви! Не лъжете повече. Мисля, че няма да го понеса.

— Да спрем да лъжем за какво?

— Никога не сте чували за банкови сметки в Швейцария? В Цюрих?

Лийла дръпна ръката си. Двамата с Бърни останаха неподвижни. Най-накрая той проговори тихо:

— Да, чували сме за банкови сметки в Цюрих. Имаме няколко.

Лийла погледна мъжа си.

— Откъде взехте парите?

— Ние изкарваме много пари — отговори предпазливо Бърни. — Ти го знаеш. Ако смяташ, че това ще реши проблемите ти, защо не се обадиш на нашия счетоводител? Познаваш Ед Маркъм. От него няма по-добър... или по-чист... в Калифорния.

Танър се смути. Простотата на отговора на Остърман го обърка, беше толкова естествен.

— Семейство Кардоне и Тримейн, и те ли имат банкови сметки в Цюрих?

— Мисля, че имат. Същото се отнася и за петдесет процента от хората по крайбрежието, които познавам.

— Откъде са взели парите?

— Защо не питаш тях? — Остърман продължаваше да говори със спокоен глас.

— Знам!

— Ставаш смешен — каза Лийла. — И Дик, и Джоу са преуспяващи мъже. На Джоу му провървя може би повече, отколкото на всеки един от нас.

— Но защо Цюрих! Какво има в Цюрих!

— Известна свобода — тихо отговори Бърнк.

— Ето! Точно същото нещо ми пробутваше снощи! „Какво искаш най-много от всичко?“, каза ти. Това бяха твоите собствени думи!

— В Цюрих могат да се направят много пари, не мога да го отрека.

— С „Омега“! Така ги правиш ти, нали? Нали?

— Не знам какво искаш да кажеш — отвърна Бърни, вече и самият той неспокоен.

— Дик и Джоу. Те са с „Омега“ Както и вие „Бездна от кожа“! Информация за Цюрих! Пари за информация!

Лийла сграбчи ръката на мъжа си.

— Телефонните обаждания, Бърни! Съобщенията.

— Моля те, Лийла... Чуй ме, Джони. Кълна ти се, че не знам за какво говориш. Снощи ти предложих да ти помогна и говорех сериозно. Правят се инвестиции. Предлагах ти пари за инвестиции. Нищо повече.

— Не срещу информация? Не за „Омега“?

Лийла стисна ръката на мъжа си. Бърни ѝ отвърна с поглед, безмълвно ѝ заповяда да се успокои. Той се обърна отново към Танър:

— Не мога да си представя, че притежаваш информация, която аз бих искал. Не ми е известна никаква „Омега“. Не знам какво представлява.

— Джоу знае! Дик знае! И двамата дойдоха при нас. Заплашиха ни.

— Но аз не съм един от тях. Ние не сме...

— О, Боже, Бърни, нещо се е случило... — Лийла не можа да се сдържи. Бърни се пресегна и я взе в прегръдките си. — Каквото и да е, то няма нищо общо с нас... Може би е по-добре да ни кажеш за какво става дума. Навярно ще сме в състояние да ти помогнем.

Танър ги гледаше как нежно се прегръщат. Искаше да им вярва. Имаше нужда от приятели, отчаяно се нуждаеше от съюзници. А и Фасет го беше казал: не всички бяха „Омега“.

— Вие наистина не знаете, така ли? Не знаете какво е „Омега“? Или какво означава „Бездна от кожа“.

— Не — каза просто Лийла.

Танър им повярва. Трябваше да им повярва, защото така той вече не беше сам. И им разказа.

Всичко.

Когато свърши, двамата писатели го гледаха втренчено, без да кажат нищо. Беше започнало леко да ръми, но никой не усещаше дъжда. Накрая Бърни проговори:

— И ти мислеше, че аз говоря за... че ние имаме нещо общо с тази „Омега“? — Бърни сви невярващ очи. — Господи! Това е налудничаво.

— Не, не е. Истина е. Виждаш съм го.

— И Али не знае? — попита Лийла.

— Заповядаха ми да не й казвам, заповядаха ми!

— Кой? Някой, когото не можеш да намериш дори и по телефона? Човек, за когото не си получил потвърждение от Вашингтон, който те е напомпал с лъжи за нас?

— Беше убит човек! Миналата сряда можеха да убият семейството ми! Снощи семейство Кардоне и Тримейн бяха напръскани с газ!

Остърман погледна жена си, а после отмести очи към Танър.

— Ако наистина са били напръскани с газ — промълви той тихо.

— Длъжен си да кажеш на Али. — Гласът на Лийла звучеше твърдо и категорично. — Не можеш повече да криеш от нея.

— Да, разбира се. Ще и разкажа.

— А след това трябва всички заедно да се измъкнем от тука, — каза Остърман.

— Къде?

— Във Вашингтон. Там имаме влиятелни приятели. Един, двама сенатора и няколко конгресмена.

— Барни е прав. Във Вашингтон ще бъдете в безопасност.

Дъждът се усили.

— Да влезем вкъщи, — предложи Лийла, леко прегръщайки Танер през рамото.

— Почакайте! Вътре няма да може да говорим. В къщата всичко се подслушва.

Бърни и Лийла реагираха така, сякаш им беше ударил шамар.

— Навсякъде? — попита Барни.

— Не съм сигурен... Вече в нищо не съм сигурен.

— Тогава няма да говорим за това в къщата. Или пък можем да пуснем радиото по-силно и да шептим.

Лицето на Танър просветля. Слава Богу! Той с благодарност погледна към своите приятели. Наистина ли ще спре това безумие и те отново ще се върнат към нормален живот?

* * *

След по-малко от час юлската буря връхлетя отгоре им. По радиото съобщиха, че се очакват силни ураганни ветрове; бяха отправени предупреждения към средно тежките плавателни съдове, които се намираха в района от Хатерас^[5] до Роуд Айлънд^[6]. А Садъл Вали не беше нито толкова изолирано, нито толкова неприкосновено, за да избегне наводнението.

Али се събуди при първата гръмотевица и Джон ѝ каза — прошепна ѝ — в шума от засилените радиоапарати, че трябваше да се приготвят да заминат с Бърни и Лийла. Притискаше я до себе си и я молеше да не задава въпроси, да му вярва.

Повикаха децата във всекидневната; преместиха един телевизор пред камината. Али приготви два куфара и ги сложи пред входа на гаража. Лийла свари яйца и опакова целина и моркови.

Бърни им каза, че може би ще се наложи да карат час-два, без да спират.

Танър наблюдаваше пригответленията и мислите му се върнаха четвърт век назад.

Евакуаци.

В два и половина иззвъня телефонът. Сдържан, на границата на истерията, Тримейн — фалшиво, мислеше си Танър — разказа събитията на гарата на Ласитър Роуд и даде да се разбере, че той и Джини са прекалено разстроени, за да дойдат на вечеря. Съботната вечеря от уикенда на Остърман.

— Трябва да ми обясниш какво става! — каза Алис Танър на мъжа си в килера. Транзисторът беше усилен докрай и тя се опита да го намали. Танър хвана ръката ѝ, за да ѝ попречи, и я притегли към себе си.

— Вярвай ми. Моля те, вярвай ми — прошепна той. — Ще ти обясня в колата.

— В колата? — очите на Али се разшириха от ужас и тя затисна с ръка устата си. — О, Господи! Искаш да кажеш, че... не можеш да говориш.

— Повярвай ми. — Танър влезе в кухнята и каза, всъщност направи жест на Бърни да започват да товарят.

Отидоха да вземат куфарите. Когато Танър и Остърман се върнаха от гаража, Лийла стоеше до кухненския прозорец и гледаше към задния двор.

— Бурята започва.

Телефонът иззвъня и Танър вдигна слушалката. Кардоне беше ядосан. Ругаеше и се заканваше да разкъса на парчета онзи кучи син, който ги беше напръскал с газ. Беше смутен, съвсем объркан. Часовникът му струваше осемстотин долара и никой не го беше взел. Имаше няколкостотин долара в портфейла си и те бяха останали непокътнати.

— Полицаите казаха, че на Дик са му откраднали някакви документи. Нещо свързано с Цюрих, Швейцария.

Кардоне шумно си пое дъх. Последва мълчание. Когато заговори, гласът му едва се чуваше.

— Това няма нищо общо с мен.

А после бързо разказа на Танър, не особено убедително, че са му се обадили от Филадельфия. Предупредили са го, че има вероятност състоянието на баща му да се влоши. Той и Бети щели да си останат вкъщи. Може би щели да се видят с тях в неделя. Танър затвори телефона.

— Ей! — Лийла гледаше към нещо на тревната площ. — Виж чадърите. Вятърът ще ги отнесе.

Танър погледна през прозореца над умивалника. Двата огромни чадъра над масите се огъваха под силата на вятъра. Платът се беше опънал по тънките метални ребра. След малко щяха да се скъсат или да се обърнат. Танър си помисли, че би изглеждало странно, ако не се погрижеше за тях. Не би било нормално.

— Ще отида да ги затворя. Няма да ми отнеме повече от две минути.

— Искаш ли да ти помогна?

— Няма смисъл и двамата да се мокрим.

— Дъждобранът ти е в шкафа във вестибюла.

Вятърът беше силен, дъждът се лееше като из ведро. Танър запази лицето си с ръка и с мъка стигна до по-далечната маса. Протегна ръка под плющияния плат и пръстите му напипаха металната ключалка. Започна да я натиска.

Масата от ковано желязо се разтърси от остър звук. Излетяха късчета метал и парнаха ръката му. Още един изстрел. От основата на масата в краката му изхвърчаха отломки от цимент. Още един изстрел от другата му страна.

Танър се хвърли под металната маса и се сви под отсрещния ѝ край, далеч от посоката, от която идваха куршумите.

Изстрелите следваха бързо, куршумите се сипеха около него и вдигаха парчета метал и камък.

Започна да пълзи обратно по тревата, но малките кални фонтанчета предизвикани от куршумите го накараха да спре. Грабна един стол. Стискаше го пред себе си, сякаш беше надвиснал над бездна и държеше последните влакна на разкъсващо се въже. Замръзна, очаквайки смъртта.

— Пусни! Пусни, по дяволите!

Остърман го дърпаше, удряше го по лицето и се мъчеше да откъсне ръцете му от стола. Пропълзяха до къщата; куршумите чукаха по дървената облицовка.

— Пази се! Пази се от вратата! — изкрещя Бърни.

Но беше късно или жена му просто не му обърна внимание. Лийла отвори вратата и Бърни Остърман хвърли Танър вътре, скачайки отгоре му. Лийла се сви под прозореца и хлопна вратата.

Изстрелите престанаха.

Али се втурна към мъжа си, обърна го по гръб, хвана главата му и потрепери при вида на кръвта по голите му ръце.

— Ранен ли си? — изкрещя Бърни.

— Не... Не, добре съм.

— Не си добре! О, Господи! Вижте ръцете му. — Али се опита да избърше с длан кръвта.

— Лийла! Намери спирт! Йод! Али, имате ли йод?

Али не можа да отговори на въпроса — по бузите ѝ се стичаха сълзи. Лийла я сграбчи за раменете и рязко ѝ извика:

— Спри, Али! Спри Къде има бинтове, нещо, с което да почистим раните? Джони има нужда от помощ!

— Има аерозол... в килера. И памук. — Не искаше да пусне мъжа си.

Лийла пропълзля до килера. Бърни огледа ръцете на Танър.

— Няма нищо страшно. Само няколко драскотини. Не мисля, че нещо се е забило...

Джон погледна Бърни, презирайки се:

— Ти спаси живота ми... Не знам какво да кажа.

— Ще ме целунеш на рождения ми ден. Ти си добро момиче. Лийла, дай ми това. — Остърман взе флакона и напръска ръцете на Танър. — Али, обади се на полицията! Пази се от прозореца, но намери онзи дебел месар, когото наричат полицейски капитан!

Алис неохотно пусна мъжа си и пропълзля покрай умивалника. Стигна до стената и вдигна слушалката.

— Няма сигнал.

Лийла ахна. Бърни отскочи към Али и грабна слушалката от ръката ѝ.

— Тя е права.

Джон се преобърна и притисна ръцете си към плочките на пода в кухнята. Всичко беше наред. Можеше да се движи.

— А сега да видим какво е положението — каза той бавно.

— Какво имаш предвид? — попита Бърни.

— Момичета, вие останете долу на пода... Бърни, ключът за осветлението е до телефона. Пресегни се и го натисни, след като преброя до три.

— Какво си намислил?

— Просто прави, каквото ти казвам.

Танър пропълзля покрай бара до вратата на кухнята и се изправи, без да се показва на прозореца. Дъждът, вятърът, насеченият тътен на гръмотевиците бяха единствените звуци.

— Готов ли си? Започвам да броя.

— Какво ще прави? — Али подскочи, но Бърни я сграбчи и я притисна към пода.

— Нищо ново за теб, Бърни — каза Джон. — Ръководство за обучение на пехотата. Заглавие: Нощен патрул. Няма за какво да се тревожите. Шансовете са хиляда на едно за мен.

— Не съм го чел в нито една книга.

— Млъкни!... Едно, две, три...

Остърман щракна ключа и лампата над главите им светна. Танър отскочи към килера.

Ето го. Сигнала. Доказателството, че врагът беше там.

Чу се изстрел, стъклото се разби и куршумът се удари в стената. Разхвърчаха се парчета мазилка. Остърман загаси лампата.

На пода Танър затвори очи и тихо каза:

— Ето какво е положението. Микрофоните са били лъжа. Всичко е било лъжа.

— Не! Не се приближавайте! Върнете се! — изкрещя Лийла, преди някой от тях да беше разбрал какво имаше предвид.

Втурна се, последвана от Алис, към вестибюла.

Деца не бяха чули изстрелите навън; звуците на дъжда, гръмотевиците и телевизорът ги бяха заглушили. Те обаче бяха чули изстрела, отправен към кухнята.

Двете жени се спуснаха върху тях, задърпаха ги към входа, прикривайки ги с телата си.

— Али, вкарай ги в столовата. Легнете на пода! — заповяда Танър.

— Бърни, нямаш пистолет, нали?

— Съжалявам, никога не съм имал.

— И аз. Не е ли странно? Винаги съм се противопоставял, когато някой е искал да си купи пистолет. Смятал съм го за ужасно старомодно.

— Какво ще правим? — Лийла се опитваше да запази спокойствие.

— Ще се измъкнем оттук — отвърна Танър. — Изстрелите идват откъм гората. Който и да стреля, не знае дали имаме оръжие. Едва ли ще стреля откъм предната страна на къщата... поне аз не вярвам. По Орчард Драйв често минават коли... Ще се натоварим в комбито и ще се измъкнем.

— Ще отворя вратата — каза Остърман.

— Стигат ти толкова подвизи за един следобед. Сега е мой ред... Ако побързаме, няма страшно. Вратата се вдига бързо.

Пропълзяха в гаража.

Деца легнаха в задната част на колата между куфарите, свити, но защитени. Лийла и Али коленичиха зад предните седалки.

Остърман седна на кормилото, а Танър застана до вратата на гаража, готов да я вдигне.

— Хайде, пали! — Той щеше да изчака, докато Бърни форсира двигателя, а после щеше да отвори вратата и да скочи в комбито. Нямахше никакви пречки. Комбито щеше да се промуши покрай триумфа, да завие рязко и да полети напред по алеята.

— Хайде, Бърни! Пали, за Бога!

Остърман отвори вратата и слезе. Погледна Танър.

— Двигателят не работи.

Танър завъртя контактния ключ на триумфа. Двигателят не реагира. Остърман вдигна капака на комбито и кимна на Танър. Дватамата се наведоха над двигателя; Джон държеше запалена клечка кибрит.

Всички проводници бяха прерязани.

— Тази врата отваря ли се отвън? — попита Бърни.

— Да, ако не е заключена.

— А беше ли заключена?

— Не.

— Нямахше ли да чуем, ако са я отворили?

— В този дъжд може би не.

— В такъв случай не е изключено да има някой вътре.

Дватамата мъже погледнаха към вратата на малката тоалетна.

Беше затворена. Единственото скривалище в гаража.

— Хайде да ги изкараме оттук — прошепна Танър.

Али, Лийла и двете деца се върнаха в къщата. Бърни и Джон огледаха стените на гаража за нещо, което можеше да им послужи като оръжие. Танър взе ръждясала брадва, Остърман — вила. Дватамата се приближиха към затворената врата.

Танър даде знак на Бърни да я отвори. Танър връхлетя, размахвайки брадвата.

Беше празна. На стената с черна аерозолна боя беше изписана гръцката буква „ОМЕГА“.

* * *

Танър им заповяда да слязат в мазето. Али и Лийла свалиха децата надолу по стълбите, правейки плахи опити да обърнат всичко в игра. Танър спря Остърман на вратата на стълбището.

— Хайде да поставим прегради, съгласен ли си?

— Мислиш ли, че ще се стигне дотам?

— Просто не искам да рискувам.

Двамата мъже пропълзяха под прозореца и запънаха предната врата, като сложиха едно върху друго две тежки кресла и ги подпряха отстрани с трето. После се промъкнаха до прозорците, без да се показват, за да се уверят, че са затворени здраво. Танър влезе в кухнята, взе фенерче и си го сложи в джоба. Преместиха виниловата маса до вратата, през която се излизаше на двора. Танър буташе алуминиевите столове към Остърман, който ги нареждаше под масата. С облегалката на един от столовете подпря дръжката на бравата.

— Така не става — каза Бърни. — Няма да можем да излезем. Би трябвало да измислим как да се измъкнем!

— Да не би ти вече да имаш нещо предвид?

На слабата светлина Остърман можеше да види само очертанията на тялото на Танър. И все пак усещаше отчаянието в гласа му.

— Не, нямам. Но сме длъжни да опитаме!

— Знам. Междувременно обаче е необходимо да вземем всички възможни предпазни мерки... Не знаем какво има навън. Колко са и къде са.

— Хайде тогава да довършим.

Двамата мъже пропълзяха до отсрещния край на кухнята покрай килера към входа на гаража. Външната врата на гаража беше заключена, но за по-сигурно подпряха с последния стол от кухнята дръжката на бравата и се промъкнаха обратно в антрето. Взеха примитивните си оръжия — брадвата и вилата — и слязоха в мазето.

Силният дъжд барабанеше по малките правоъгълни прозорчета, които бяха наравно със земята. Светкавиците проблясваха и осветяваха стените от сгуробетон.

Танър проговори:

— Тук е сухо. Ние сме в безопасност. Който и да е навън, целият е прогизнал и не може да стои там цяла нощ... Събота е. Знаете как

патрулните коли обхождат улиците в почивните дни. Ще видят, че е тъмно, и ще дойдат да проверят.

— Защо мислиш така? — попита Али. — Просто ще решат, че сме излезли да вечеряме навън.

— Не и след снощната случка. Маколиф даде ясно да се разбере, че ще държи под око къщата. Патрулните му коли няма да видят нищо откъм тревната площ, но ще забележат предната част на къщата. Длъжни са да... Виж! — Танър хвана жена си за лакътя и я заведе до единствения прозорец на предната страна, точно над нивото на земята, встрани от стъпалата. Дъждът чертаеше вадички по стъклата, почти нищо не се виждаше. Дори и уличната лампа на Орчард Драйв от време на време се губеше в тъмнината. Танър извади фенерчето от джоба си и направи знак на Остърман да отиде при него.

— Разправям на Али, че сутринта Маколиф обеща да наблюдава къщата. И ще го направи. Не иска повече неприятности... Ще се редуваме на този прозорец. Така очите на нито един от нас няма да се уморят или да започнат да ни изневеряват. Веднага щом някой види патрулната кола, ще ѝ сигнализираме с фенерчето. Те ще го видят и ще спрат.

— Това е добре — каза Бърни. — Много добре! Трябваше да го кажеш горе.

— Не бях сигурен. Колкото и странно да е, не можах да си спомня дали улицата се вижда от този прозорец. Чистил съм мазето стотици пъти, но не можах да си спомня със сигурност — усмихна им се той.

— Чувствам се по-добре — каза Лийла, като се опитваше с всички сили да вдъхне увереността на Джон и останалите.

— Али, ти ще бъдеш първа смяна. Всеки ще дежури по петнайсет минути. Бърни, ти и аз непрекъснато ще се движим между другите прозорци. Лийла, стой с Джанет, моля те!

— А аз какво да правя, татко? — попита Реймънд.

Танър гордо погледна сина си.

— Застани до предния прозорец с майка си. Ти ще бъдеш там непрекъснато. Ще гледаш за полицейската кола.

Танър и Остърман крачеха между останалите прозорци, два на задната стена на къщата и един — отстрани. След петнайсет минути Лийла смени Али на предния прозорец. Али откри старо одеяло и

направи от него дюшек, за да може Джанет да легне. Момчето остана до прозореца с Лийла, вираше се навън и от време на време изтриваше с ръка стъклото, сякаш се опитваше да избърше водата от външната му страна.

Всички мълчаха; барабаненето на дъжда и поривите на вятъра сякаш се усилиха. Беше ред на Бърни да застане отпред. Когато вземаше фенерчето от ръцете на жена си, той я притисна за няколко секунди до себе си.

Редът на Танър дойде и дежурството му свърши, после Али отново зае мястото си. Никой не го изрече на глас, но всички губеха надежда. Ако Маколиф обхождаше района, насочвайки вниманието си върху дома на Танър, изглеждаше нелогично, че повече от час покрай нея не беше минала полицейска кола.

— Ето я! Ето я, татко! Виждаш ли червената светлина?

Танър, Бърни и Лийла се спуснаха към прозореца и застанаха до Али и момчето. Али беше включила фенерчето и го размахваше. Патрулната кола намали, за миг сякаш застана неподвижно, но не спря.

— Дай ми фенерчето!

Танър насочи лъча, докато беше сигурен, че вижда, макар и не съвсем ясно, размазаните очертания на бялата кола в пороя. После рязко вдигна лъча нагоре.

Който и да караше колата, на всяка цена щеше да види светлината. Лъчът щеше да мине през стъклото откъм страната на шофьора и да го заслепи.

Но патрулната кола не спря. Стигна до алеята пред къщата и бавно се отдалечи. Танър загаси фенерчето. Не искаше да се обърне, не искаше да види лицата на останалите.

Бърни проговори тихо:

— Това не ми харесва.

— Трябваше да забележи светлината. Трябваше! — Али държеше сина си, който продължаваше да се вира през прозореца.

— Не непременно — излъга Джон Танър. — Тук е толкова мръсно. Неговите стъкла навярно също са толкова замъглени, колкото и нашите. А може би и повече. Стъклата на колите се изпотяват. Той пак ще мине. Следващия път ще се погрижим да ни види. Следващия път ще изтичам навън.

— Как? — попита Бърни. — Няма да успееш. Натрупахме мебели пред вратата.

— Ще изляза през този прозорец. — Танър мислено премери разстоянието. Беше прекалено малко. Колко лесно му идваха лъжите!

— Аз мога да се промуша, татко! — Момчето беше право. Можеше да се наложи да изпратят него.

Но Танър знаеше, че няма да го изпрати. Не можеше да го направи. Човекът в патрулната кола беше видял светлината и не беше спрял.

— Хайде да се върнем при прозорците. Лийла, ти застани тук. Али, виж какво прави Джанет. Мисля, че е заспала.

Танър знаеше, че трябва да ги кара да вършат нещо, дори и действията им да бяха съвсем безсмислени. Всеки беше зает с мислите си. Всеки се страхуваше по своему. Чу се оглушителна гръмотевица. Светкавица освети мазето.

— Джони — Остърман беше притиснал лице към левия заден прозорец, — ела тук!

Танър изтича при Остърман и погледна навън. Сред изливащия се порой той забеляза малък лъч светлина, който се издигаше от земята. Движеше се по тревната площ зад басейна, близо до гората. Лъчът бавно се люлееше, трептеше. Изведнъж блесна светкавица и очерта фигурата, която държеше фенерчето. Към къщата се приближаваше човек.

— Някой се притеснява да не падне в басейна — прошепна Бърни.

— Какво има? — Напрегнатият глас на Али се чу откъм импровизирания дюшек, където тя лежеше с дъщеря си.

— Има някой навън — отвърна Танър. — Всички да стоят абсолютно неподвижни... Може би... е добре. Не е изключено да е полицай.

— Или човекът, който стреля по нас! О, Господи!

— Шшшт! Тихо.

Лийла напусна мястото си до предния прозорец и се приближи до Алис.

— Махни лицето си от стъклото, Бърни.

— Приближава се. Заобикаля басейна.

Двамата мъже се отместиха и застанаха встрани от прозореца. Мъжът, който крачеше в пороя, носеше голямо пончо, главата му беше скрита с качулка. Когато наближи къщата, загаси фенерчето.

Над главите си пленниците чуха изщракването на бравата, а после шум от тяло, което блъскаше кухненската врата. След малко хлопането спря и, като се изключи бурята, настъпи тишина. Фигурата се отдалечи от кухненската врата и откъм своята страна на прозореца Танър видя как лъчът започна да се движи нагоре-надолу. После изчезна покрай далечния край на къщата, където беше гаражът.

— Бърни — Лийла стоеше до Алис и детето, — виж! Ей там!

От страничния прозорец, до който беше застанала, се виждаше трепкащата светлина на още едно фенерче. Макар че беше доста далеч, лъчът беше ярък, приближаваше се към тях. Човекът, който носеше фенерчето, се движеше бързо към къщата.

Изведнъж светлинката угасна и останаха само дъждът и светкавиците. Танър и Остърман се изправиха от двете страни на прозореца и внимателно погледнаха навън. Не се виждаше никой, никаква фигура, нищо, освен дъжда, който падаше косо, носен от вятъра.

Горе се чу силен трясък. Последва нов, още по-силен, дърво се удряше о дърво. Танър тръгна към стълбището. Беше заключил вратата на мазето, но тя беше тънка; един по-силен ритник щеше да я откачи от пантите. Държеше брадвата, готов да замахне към всеки, който се опиташе да слезе по стълбите.

Тишина.

От къщата вече не се чуваше шум.

Изведнъж Алис Танър изпищя. Голяма ръка бършеше стъклото на предния прозорец. Лъчът на мощно фенерче проряза тъмнината. Някой беше клекнал зад светлината, лицето му беше скрито под качулката.

Танър се втурна към жена си и дъщеря си и вдигна детето от одеялото.

— Назад! Назад, до стената!

Стъклото се разби и се пръсна във всички посоки от силния удар на ботуша на човека отвън. Той продължи да рита. Из мазето се разхвърчаха буци кал, парчета стъкло и трески. През счупения прозорец нахлу дъждът. Шестимата пленници се бяха струпали до

предната стена. Лъчът проблясваше по пода, отсрещната стена и стълбите.

Това, което последва, ги накара да застинат. В рамката на прозореца се появи дуло на пушка, чу се оглушителен залп и върху пода и задната стена се изсипаха изстрели. Тишина. Прахът от изронения сгуробетон се завихри в мазето; на ослепителния блясък на силното фенерче той приличаше на въртящи се облаци от каменна мъгла. Стрелбата започна отново, диво, безразборно. Пехотинецът у Танър разбра какво беше станало навън. В автоматичната пушка беше поставен втори пълнител.

А после стъклото на левия заден прозорец, точно срещу тях, беше разбито от друга пушка. Широк лъч светлина обходи редицата от човешки същества до стената. Танър видя, че жена му стискаше дъщеря им, закрила малкото телце със собственото си тяло, и обезумя от ярост.

Втурна се към прозореца, размаха брадвата към счупеното стъкло и клекналата зад него фигура. Човекът отскочи назад; по тавана над главата на Танър заплющяха куршуми. Снопът светлина от предния прозорец го улови. Край, помисли си Танър. С него беше свършено. Изведнъж видя как Бърни размаха вилата към цевта на пушката, отклонявайки изстрелите от Танър. Журналистът пропълзя обратно при жена си и децата.

— Елате тук! — викаше той и ги блъскаше към отсрещната стена, която ги отделяше от гаража. Джанет не можеше да спре да пици.

Бърни хвана жена си за китката и я затегли към ъгъла. Лъчите на фенерчетата се кръстосаха. Последваха още изстрели; въздухът се изпълни с прах; стана невъзможно да се диша. Светлината от задния прозорец изведнъж изчезна, а лъчът от предния прозорец продължи безуспешно да шари. Втората пушка сменяше позицията си. А после от страничния прозорец се чу трясък и звук от разбито стъкло. Широкият лъч светлина отново прорязва тъмнината и ги заслепи. Танър бутна жена си и сина си към задния ъгъл до стълбището. Изсипаха се куршуми. Танър усещаше вибрациите им, когато се забиваха в стената около него.

Кръстосан огън!

Танър стисна здраво брадвата и се втурна напред през огъня, като осъзнаваше напълно, че всеки куршум би могъл да сложи край на живота му. Но нищо не беше в състояние да сложи край на живота му, докато не стигнеше до целта. Нищо не можеше да го спре!

Добра се до страничния прозорец и замахна по диагонал към него. Последва силен вик; през отвора бликна кръв и обля лицето и ръцете му.

Пушката при предния прозорец се опита да се прицели в Танър, но не успя. Куршумите се удариха в пода.

Остърман хукна към другата пушка, стискайки вилата. В последната секунда я запрати през дупката на счупеното стъкло, сякаш беше копие. Вик на болка; стрелбата спря.

Танър се подпря на стената под прозореца. На светлината на светкавиците видя как кръвта се стичаше по стената.

Той беше жив и това беше невероятно!

Обърна се и тръгна към жена си и децата. Али все още държеше Джанет, която продължаваше да пици. Момчето се беше обърнало с лице към стената и плачеше неудържимо.

— Лийла! О, Господи! Лийла — Безумният рев на Бърни предвещаваеше най-лошото. — Лийла, къде си?

— Тук съм — тихо отговори тя. — Добре съм, скъпи.

Танър откри Лийла до предната стена. Не се беше подчинила на заповедта му да се премести.

И тогава видя нещо, което направи впечатление на изтормозения му мозък. Лийла носеше голяма брошка — той не я беше забелязал дотогава. Сега я видя ясно, защото блестеше в тъмнината. Беше в преливащи тонове на зеления цвят — едно от онези изящни бижута, които се продаваха в модните бутици. Беше невъзможно да не се забележи в тъмнината.

Слаба светкавица освети стената зад Лийла. Танър беше почти сигурен, че на нея нямаше следи от куршуми.

Танър държеше жена си и дъщеря си с едната ръка, а с другата беше обхванал главата на сина си. Бърни изтича до Лийла и я прегърна. През разбитите стъкла поривите на вятъра донесоха воя на сирена, извисяващ се над шума на бурята.

Всички останаха неподвижни, изтощени много повече, отколкото биха могли да понесат. Няколко минути по-късно чува гласовете и

чукането над главите си.

— Танър! Танър! Отворете вратата!

Танър пусна жена си и децата и тръгна към счупеното предно стъкло.

— Тук сме. Тук сме, проклети негодници!

* * *

Танър беше виждал двамата полицаи безброй пъти в Садъл Вали, когато регулираха движението и обхождаха улиците в радиоколите, но не знаеше как се казват. Бяха дошли преди по-малко от година и бяха по-млади от Дженкинс и Мақдърмът.

Сега той мина в настъпление. Блъсна грубо първия полицай до стената в антрето. Кръвта от ръцете му се размаза по шлифера на офицера. Вторият полицай се беше втурнал надолу по стълбите, за да изведе останалите.

— За Бога, пуснете ме!

— Ах ти, мръсно копеле Ти, гаден педераст Можеха да ни... щяха да ни убият там долу! Всичките! Жена ми! Децата ми! Защо го направихте? Искам отговор, и то веднага!

— По дяволите, пуснете ме! Какво сме направили? Какъв отговор искате, за Бога?

— Минахте покрай къщата преди половин час! Видяхте проклетото фенерче и офейкахте! Изчезнахте!

— Вие сте луд! Аз и Рони бяхме в северния край на града! Извикаха ни по радиотелефона преди по-малко от пет минути. Едно семейство на име Сканлън ни съобщи за изстрелите...

— Кой е в другата кола? Искам да знам кой е в другата кола.

— Ако свалите проклетите си ръце от мен, ще изляза и ще ви дам маршрутния лист. Забравих кои пътуват с нея, но знам къде са. На Апъл Драйв. Имаше обир.

— На Апъл Драйв живее семейство Кардоне.

— Не беше къщата на Кардоне. Аз я знам. Беше на семейство Нидъм. Стара съпружеска двойка.

Али влезе във вестибюла откъм стълбището. Държеше Джанет на ръце. На детето му се гадеше, не можеше да си поеме дъх. Али

плачеше тихо и люлееше в прегръдките си дъщеря си. Синът им вървеше след нея. Лицето му беше мръсно от праха, размазан от сълзите. След него се появи семейство Остърман. Бърни беше обхванал Лийла през кръста и я подкрепяше нагоре по стълбите. Държеше я така, сякаш никога не възнамеряваше да я пусне.

Другият полицаи влезе бавно през вестибюла. Изражението на лицето му стресна офицера.

— Света Дева Марийо, Божия майко — каза той тихо. — Там долу е истинска човешка кланица... Кълна се в Бога, че не виждам как е възможно някой от тях да е жив.

— Обади се на Маколиф.

— Линията е прекъсната — каза Танър, който водеше внимателно Али към дивана във всекидневната.

— Ще се обадя по радиотелефона. — Полицаят на име Рони тръгна към предната врата. — Капитан Маколиф няма да повярва — добави той тихо.

Другият полицаи донесе кресло за Лийла. Тя се свлече в него и за първи път се разплака. Бърни се надвеси над нея и започна да я гали по косата. Реймънд се сви до баща си, в краката на Али и Джанет. Беше толкова уплашен, че не можеше да прави нищо друго, освен да го гледа втренчено. Полицаят се отправи към стълбището на мазето. Беше ясно, че иска да слезе долу не само от любопитство, но и защото сцената във всекидневната беше прекалено интимна. Вратата се отвори и се появи другият полицаи.

— Казах на Мак. Той прие обаждането по радиотелефона в колата си. Господи, само да го бяхте чули! Идва.

— След колко време ще дойде? — попита Танър откъм дивана.

— Скоро, сър. Живее на около осем мили оттук, а и пътищата са скапани. Но по начина, по който изкрещя, съдя, че ще пристигне по-бързо, отколкото който и да било друг.

— Поставил съм пет-шест души на пост навън и двама в къщата. Единият ще бъде долу, а другият — във вестибюла на горния етаж. Не знам какво друго мога да направя.

* * *

Маколиф беше слязъл в мазето с Танър. Другите бяха горе. Танър искаше да остане насаме с капитана.

— Чуйте ме! Някой от вашите хора мина покрай къщата и отказа да спре! Знам дяволски добре, че видя фенерчето! Видя го и отмина!

— Не вярвам. Проверих. Никой в колите не е забелязал нищо наоколо. Видяхте маршрутния лист. Това място е отбелязано, за да му се обърне допълнително внимание.

— Видях как патрулната кола замина... Къде са Дженкинс и Макдърмът?

— Имат свободен ден. Смятам да ги извикам отново на дежурство.

— Странно е, че са си взели свободен ден през уикенда, нали?

— През уикенда редувам хората. В двата дни осигурявам охрана, която е напълно достатъчна. Точно както ми е наредено от местната управа.

Танър долови нотката на оправдание в гласа на Маколиф.

— Трябва да направите още нещо.

Маколиф не го слушаше. Оглеждаше стените на клетката от сгуробетон. Наведе огромното си тяло и вдигна няколко оловни куршума от пода.

— Искам всичко, което може да послужи като доказателство, да бъде събрано и изпратено за анализ. Ще използвам ФБР, ако Нюарк не може да го направи. Какво казахте?

— Казах, че трябва да направите още нещо. Наложително е и трябва да го направите само с мен. С никой друг.

— Какво е то?

— Ще намерим телефон и вие ще проведете два разговора.

— С кого? — Маколиф попита, защото Танър беше направил няколко крачки към стълбището на мазето, за да се убеди, че там няма никой.

— Със семейство Кардоне и Тримейн. Искам да знам къде са. Къде бяха.

— Какво по дяволите...

— Правете каквото ви казвам!

— Мислите...

— Не мисля нищо Просто искам да знам къде са... Да речем, че все още се безпокоя за тях. — Танър тръгна към стълбището, но

Маколиф стоеше неподвижен в центъра на мазето.

— Една минута! Искате от мен да проведе разговорите, а после да проверя дали са казали истината. Добре, ще го направя... А сега е мой ред. Причинявате ми болка. Раздразнихте язвата ми. Какво, по дяволите, става? Вършат се прекалено много глупости и това не ми харесва. Ако вие и приятелите ви имате някакви неприятности, елате и направо ми кажете. Не мога да направя нищо, ако не знам с кого да се захвана. И ме чуйте добре. — Маколиф сниши глас и посочи с пръст директора, а с другата ръка държеше болния си от язва стомах. — Няма да позволя репутацията ми да пострада само защото вие играете игри. Няма да позволя в района ми да се извърши масово убийство само защото не ми казвате фактите, които трябва да са ми известни, за да го предотвратя.

Танър застана неподвижен, единият му крак беше на най-горното стъпало. Огледа се и се зачуди какво да направи. Реши, че може веднага да му разкрие истината.

— Добре... „Омега“... Чували сте за „Омега“? — Танър се взираше в очите на Маколиф, очаквайки, че той ще се издаде. — Забравих. Не сте информиран за „Омега“, нали?

— За какво, по дяволите, говорите?

— Попитайте Дженкинс. Може би той ще ви обясни... Хайде да вървим.

От полицейската кола на Маколиф бяха проведени три телефонни разговора. Информацията, която се получи, беше ясна и точна. Семейство Тримейн и Кардоне не бяха вкъщи, нито в околността.

Бети и Джоу Кардоне бяха в областта Рокланд. Щели да вечерят навън, каза прислужницата и помоли, ако полицията се свърже с тях, да бъде любезна да ги помоли да се обадят вкъщи. Имало спешно съобщение от Филадельфия.

Джини и Дик Тримейн се бяха върнали при лекаря си в Ридж Парк, тъй като Вирджиния отново не се чувствала добре.

Лекарят потвърди посещението на семейство Тримейн в кабинета му. Беше почти сигурен, че са отишли в Ню Йорк. Всъщност беше им препоръчал да вечерят навън и да отидат на кино. Неразположението на мисис Тримейн било предимно психично. Трябвало да мисли за други неща, а не за гарата на Ласитър Роуд.

Всичко беше прекалено точно, мислеше си Танър. С твърде много доказателства посредством втори и трети лица.

И все пак нито една от двойките не можеше да бъде изключена.

Защото, възстановявайки събитията в мазето, Танър осъзна, че единият от двамата, които искаха да ги убият, можеше да бъде и жена.

Фасет беше казал, че „Омега“ се състои от убийци и фанатици, от мъже и жени.

— Ето отговора на въпросите ви. — Думите на Маколиф прекъснаха мислите на Танър. — Ще ги проверим, когато се върнат. Не е трудно да установим достоверността на това, което казват.

— Да... Да, разбира се. Ще ми се обадите, след като говорите с тях.

— Не мога да ви обещаая. Ще ви се обадя, ако сметна, че трябва да знаете.

* * *

Механикът пристигна, за да поправи автомобилите. Танър го преведе през кухнята в гаража и наблюдаваше израза на лицето му, докато оглеждаше прекъснатите кабели.

— Прав сте, мистър Танър. Всеки проводник. Ще ги свържа временно, а в работилницата ще ги оправим. Някой си е направил гадна шега с вас.

Танър се върна обратно в кухнята при жена си и семейство Остърман. Децата бяха горе, в стаята на Реймънд, където единият от полицаите на Маколиф беше пожелал да остане с тях, за да участва в игрите им и да се опита да им осигури спокойствие, докато възрастните разговарят.

Остърман беше непреклонен. Трябваше да напуснат Садъл Вали и да отидат във Вашингтон. Щяха да тръгнат, след като комбито бъде поправено, но вместо да пътуват с кола, щяха да отидат до летище „Кенеди“ и да вземат самолет. Нямаше да се доверяват на никакви такситата, нито на лимузини. Въобще не възнамеряваха да дават на Маколиф обяснения. Щяха просто да се качат на колата и да тръгнат. Той нямаше законно право да ги задържи.

Танър седеше до Али, срещу семейство Остърман, и държеше ръката ѝ. Бърни и Лийла два пъти се опитаха да го принудят да обясни всичко на жена си, но Танър отговори, че ще го направи, когато останат насаме с нея.

Семейство Остърман го разбираше.

Али обаче не го разбираше и затова той държеше ръката ѝ.

Всеки път, когато Лийла започваше да говори, Танър си спомняше за блестящата в тъмното мазе брошка и за незасегнатата от куршумите стена.

На предната врата се звънна и Танър стана, за да отвори. Върна се усмихнат.

— Звуци от действителността. Техниците идват да поправят телефона. — Танър не се върна обратно на мястото си. Неясните очертания на плана му бавно се избистряха. Щеше да има нужда от Али.

Жена му се обърна и го погледна, четейки мислите му.

— Ще отида да видя децата.

Тя излезе и Танър се приближи до масата. Взе пакета цигари и ги сложи в джоба на ризата си.

— Сега ли ще ѝ кажеш? — попита Лийла.

— Обясни ѝ всичко. Дано да проумее тази... „Омега“ — Бърни все още не можеше да повярва, — защото, да ми прости Господ, аз не мога.

— Ти видя знака на стената.

Бърни погледна странно Танър.

— Видях някакъв знак на стената.

— Извинявайте, мистър Танър. — До кухненската врата стоеше полицаят от долния етаж. — Телефонните техници искат да ви видят. В кабинета ви са.

— Добре. Веднага отивам. — Обърна се към Бърни Остърман: — За да освежа паметта ти, ще ти кажа, че знакът, който видя, беше гръцката буква „омега“.

Танър бързо излезе от кухнята и влезе в кабинета. Зад прозорците бяха надвиснали облаци. Дъждът, макар и понамалял, все още беше доста силен. В стаята беше тъмно, светеше само настолната лампа.

— Мистър Танър. — Гласът се чу зад гърба му и той рязко се обърна. Беше Коул, облечен в синьо сако на телефонната компания.

Гледаше го настойчиво. До него имаше още един мъж. — Моля ви, не повишавайте глас.

Изненадата на Танър беше толкова голяма, че той не можа да се овладее. Нахвърли се върху агента.

— Ах ти, кучи сине...

Двамата мъже го спряха. Единият изви ръцете му назад, притиснати към кръста. Коул го хвана за раменете и заговори бързо и много напрегнато:

— Моля ви! Знаем какво сте преживели! Не можем да променим нищо, но можем да ви кажем, че всичко свърши! Свърши, мистър Танър. „Омега“ е разбита!

— Не ми казвайте нищо! Копелета! Мръсни копелета! Вие не съществувате! Не са и чували за Фасет! Телефоните ви са прекъснати! Вашите...

— Трябваше бързо да се измъкнем! — прекъсна го агентът. — Трябваше да напуснем и двата поста. Беше наложително. Всичко ще ви бъде обяснено.

— Не вярвам на нищо, което казвате!

— Просто слушайте! Решавайте по-късно, но сега слушайте! Фасет е на не повече от две мили оттук, осъществява последните контакти. Той и Вашингтон стесняват кръга. До сутринта ще пипнем „Омега“.

— Каква „Омега“? Какъв Фасет? Обадих се във Вашингтон. Говорих с Маклейн, Вирджиния!

— Говорили сте с един човек на име Дуайт. По звание той е по висш от Андрус, но в действителност не е. Дуайт не е информиран за „Омега“. Проверил е в Тайните служби и обаждането му е стигнало до директора. Не е имало друга възможност, освен да отрича. В подобни случаи винаги отричаме. Длъжни сме.

— Къде е охраната навън? Какво стана с проклетите подслушвателни устройства? С ударните ви части, които нямаше да разрешат на никой да ни докосне?

— Всичко ще ви бъде обяснено... Няма да ви лъжа. Стават грешки. Дори големи грешки, ако щете. Не могат да се поправят,

всички го знаем. Но досега не сме се сблъскали с „Омега“. Най-важното е, че целта е точно пред нас. Вече сме я взели на прицел!

— Говорите глупости! Най-важното е, че жена ми и децата ми щяха да бъдат убити!

— Ще ви покажа нещо. Вижте! — Коул извади малък метален диск от джоба си. Колегата му пусна ръцете на Танър. — Погледнете го внимателно.

Танър взе предмета и го обърна към светлината. Видя, че беше разяден, на петна.

— И?

— Този диск представлява едно от миниатюрните подслушвателни устройства. Разяден е от киселина. Върху него е капната киселина, която го е съсипала. Подслушвателните устройства във всички стаи са били повредени. Не чувахме нищо.

— Как е възможно да са ги открили?

— С подходящи уреди никак не е трудно. Върху тях няма следи, никакви отпечатащи от пръсти. Така действа „Омега“, мистър Танър.

— Кой?

— Дори и аз не знам. Само Фасет може да каже. Той ръководи всичко. Много е добър. Ако не ми вярвате, питайте министъра на външните работи. Президента, ако щете. В тази къща вече нищо няма да се случи.

Джон Танър пое дълбоко въздух няколко пъти и погледна агента.

— Давайте си сметка, че не сте ми обяснили нищо, нали?

— Казах ви. По-късно.

— Това не ми харесва!

Коул отвърна на изпитателния поглед на Танър.

— А какво можете да направите?

— Ще извикам полицая и ще започна да крещя.

— И какво ще спечелите? Няколко часа спокойствие. А после?

Танър щеше да зададе още един въпрос. Отговорът не го интересуваше. Планът в главата на Джон Танър се избистряше. Но Коул не знаеше.

— А на мен какво ми остава да направя?

— Не правете нищо. Абсолютно нищо.

— Винаги, когато вашите хора ми кажат да не правя нищо, минохвъргачките започват да обстрелват брега.

— Вече няма да има минохвъргачки. Край на всичко.

— Ясно. Край... Добре. Аз... няма да правя... нищо. А сега мога ли да се върна при жена си?

— Разбира се.

— Между другото, телефонът наистина ли е поправен?

— Да.

Танър се обърна и бавно тръгна към вестибюла. Ръцете го боляха. На никого нямаше вече да се доверява, щеше сам да се заеме с „Омега“.

* * *

Али седеше на ръба на леглото и слушаше разказа на мъжа си. Имаше моменти, когато се чудеше дали е нормален. Знаеше, че хора като него, които през повечето време са под напрежение, са предразположени към нервни кризи. Можеше да разбере хората, които работят по цяла нощ, адвокатите и борсовите посредници, изпаднали в паника пред неизбежния провал, дори и натрапливия стремеж на Джон да поправя непоправимото. И все пак това, което той й разказваше беше непонятно за нея.

— Защо се съгласи? — попита го тя.

— Звучи налудничаво, но попаднах в клопка. Нямах друг избор. Трябваше да го направя.

— Направил си го доброволно! — възкликна Али.

— Не съвсем. След като се съгласих Фасет да разкрие пред мен имената, подписах клетвена декларация, с която можеха да ме подведат под съдебна отговорност по силата на Закона за защита на националната сигурност. След като тези хора ми бяха известни, бях окачен на въжето. Фасет знаеше, че ще бъде така. Вече не бях в състояние да поддържам нормални-взаимоотношения с тях. А ако не го правех, можеше да премина границите на позволеното и да бъда подведен под съдебна отговорност.

— Ужасно — каза тихо Али.

— „Гадно“ е по-подходяща дума.

Разказа й за случките с Джини и Лийла край басейна. Продължи с Дик Тримейн, който го беше последвал в гаража. Накрая й спомена,

че Бърни беше започнал да му говори за нещо, точно преди виковете на Джанет да събудят къщата.

— И Бърни не ти каза какво е искал да говори с теб?

— Само ми спомена, че ми предлага пари за инвестиции. Обвиних ги и двамата, че работят за „Омега“... А после той ми спаси живота.

— Не. Чакай малко. — Али се премести напред. — Когато излезе заради чадърите, всички те гледахме в дъжда... после започна стрелбата и ние са уплашихме... Опитах се да изляза, но Лийла и Бърни ме спряха. Започнах да викам и да се мъча да се отскубна. Лийла, а не Бърни, ме притисна до стената. Изведнъж тя погледна мъжа си и каза: „Можеш да идеш, Бърни! Хайде, Бърни!“... Не разбрах нищо, но тя му заповяда.

— Една жена едва ли ще изпрати мъжа си пред наказателния отряд.

— Тъкмо това ми беше трудно да проумея. Чудех се дали ще имам достатъчно смелост да те изпратя... да помогнеш на Бърни.

И Танър сподели с жена си за брошката и за стената, по която нямаше следи от куршуми.

— Но те бяха е мазето, скъпи. Не бяха навън. Не бяха хората, които стреляха по нас. — Али спря. Споменът за ужаса беше прекалено мъчителен. Не можеше да си наложи да продължи да говори за него. Разказа на Джон за истериите на Джоу във всекидневната и за Бети Кардоне, която ги беше наблюдавала през прозореца.

— И така, ето какво е положението — заяви той, когато тя свърши, — а аз всъщност не знам каква е ситуацията.

— Но мъжът долу ти е казал, че скоро всичко ще свърши. Казал ти го е.

— Те ми казаха много неща... Коя от тях е? Или и трите?

— Какво? — попита Али.

— „Омега“. Трябва да бъдат по двойки. Трябва да действат по двойки... Но семейство Тримейн и Кардоне бяха напръскани с газ в колата. Те бяха оставени на Ласитър Роуд... А дали наистина са били?

Танър сложи ръце в джобовете си и започна да се разхожда из стаята. Отиде до прозореца, облегна са на перваза и погледна към тревната площ.

— На двора има много ченгета. Отегчени са до смърт. Обзалагам се, че не са видели мазето. Чудя се...

Стъклото издрънча. Танър се завъртя и от ризата му бликна кръв. Али извика и се втурна към мъжа си, който падна на пода. Последваха още изстрели, но нито един не улучи прозореца. Те бяха навън. Полицаят от вестибюла връхлетя през вратата и се спусна към падналия Танър. След не по-малко от три секунди в стаята се втурна и колегата му от долния етаж с изваден пистолет. Откъм двора се чува крясъци. Лийла влезе, зяпна и се затича към Али и мъжа ѝ, който лежеше на пода.

— Бърни! За Бога, Бърни!

Но Бърни не се появи.

— Трябва да го сложим на леглото! — изрева полицаят от вестибюла на горния етаж. — Моля ви, госпожо, пуснете го! Нека да го сложа на леглото!

Остърман викаше по стълбището:

— Какво, по дяволите, стана? — Влезе в стаята. — О, Господи! О, Боже мой!

* * *

Танър дойде в съзнание и се огледа. Маколиф стоеше до лекаря, Али беше седнала на леглото. Бърни и Лийла се бяха изправили до краката му и се опитваха да му се усмихват окуражаващо.

— Ще ви мине. Съвсем повърхностно е — каза лекарят. — Болезнено е, но не е сериозно. Засегнат е раменният хрущял, нищо друго ви няма.

— Ранен ли съм?

— Да, ранен сте — отвърна Маколиф.

— Кой ме рани?

— Не знаем. — Маколиф се опита да скрие гнева си, но му личеше, че е ядосан. Капитанът явно беше убеден, че са го пренебрегнали, че са скрили от него важна информация. — Но заявявам, че имам намерение да разпитам всеки от вас, дори и това да ми отнеме цялата нощ, за да разбера какво става тук. Всички вие сте адски глупави и аз няма да оставя нещата така!

— Раната е превързана — обясни лекарят, обличайки самото си.
— Можете да станете веднага щом поискате. И не се притеснявайте, мистър Танър. Все едно, че сте се порязали малко по-дълбоко. Загубили сте много малко кръв. — Лекарят се усмихна и бързо излезе.

Нямаше причини да остане.

Веднага, щом вратата се затвори, Маколиф каза рязко:

— Моля ви, почакайте долу! Искам да остана насаме с мистър Танър.

— Капитане, той току-що беше ранен — твърдо заяви Бърни. — Не можете да го разпитвате сега. Няма да ви позволя.

— Аз съм полицейски офицер и съм тук по служба; не се нуждая от вашето разрешение. Чухте какво каза лекарят. Раната не е сериозна.

— Достатъчно преживя... — Али погледна втренчено Маколиф.

— Съжалявам, мисис Танър. Наложително е. А сега, бихте ли...

— Не, няма да излезем! — Остърман се отдели от жена си и се приближи до шефа на полицията. — Не той е човекът, който трябва да бъде разпитван, а вие. Цялата ви проклета полиция трябва да бъде наказана... Бих искал да знам защо патрулната кола не спря, капитане! Чух обяснението ви и не го приемам.

— Ако продължавате, мистър Остърман, ще повикам полица и ще заповядам да ви арестува!

— На ваше място не бих се опитал...

— Не ме изкушавайте. Имал съм си работа с такива като вас! Работил съм в Ню Йорк, мръсно еврейче!

Остърман застина.

— Какво казахте?

— Не ме провокирайте. Вие ме провокирате!

— Стига! — обади се Танър от леглото. — Всъщност аз нямам нищо против.

Когато остана сам с Маколиф, Танър седна. Рамото го болеше, но можеше да го движи свободно.

Маколиф се приближи и се хвана с двете ръце за леглото откъм краката на Танър. Започна спокойно:

— А сега говорете. Кажете ми какво знаете или ще ви обвиня, че криете информация, свързана с опит за убийство.

— Но те се опитаха да убият мен.

— И все пак това е убийство. У-б-и-й-с-т-в-о. Няма значение дали е свързано с вас или с онова еврейско копеле!

— Защо сте толкова враждебно настроен? — попита Танър. — Кажете ми. Би трябвало да ми се молите на колене. Аз съм данъкоплатец, а вие не опазихте къщата ми.

Маколиф няколко пъти се опита да каже нещо, но се задушаваше от гняв. Накрая се овладя.

— Добре. Знам, че много от вас не одобряват действията ми. Вие, копелета мръсни, искате да ме изхвърлите и да наемете някое гадно хипи, някакво вързано адвокатче! Но ще успеете да го направите само ако сплескам работата. Аз обаче няма да я сплескам! Досието ми ще остане чисто! Този град ще остане чист! Ето защо ще ми кажете какво става и ако имам нужда от помощ, ще я потърся! Не мога да го направя, без да има за какво да се хвана!

Танър стана от леглото. В началото беше нестабилен, но после, за своя изненада, се задържа здраво на краката си.

— Вярвам ви. Прекалено сте разярен, за да лъжете... И сте прав. Много от нас не ви харесват. Може би просто органически, ето защо нека да не се задълбочаваме... Аз обаче няма да отговарям на въпросите ви, а ще ви заповядам нещо. Ще пазите тази къща денонощно, докато не ви кажа да спрете. Ясно ли ви е?

— Няма да търпя заповеди!

— От мен ще ги търпите. Ако не се подчините, ще ви покажа на шейсет милиона телевизора като типичен пример за човек, който е старомоден, необразован и предубеден и представлява заплаха за спазването на закона! Вие сте отживял времето си. Вземете си пенсията и изчезвайте.

— Не можете да го направите...

— Не мога ли? Проверете, ако не вярвате.

Маколиф стоеше загледан в Танър. Вените на врата му бяха силно изпъкнали и Танър си помисли, че ще се пукне.

— Мразя ви, копелета! — каза той с леден глас. — Мразя ви до смърт!

— И аз също... Виждам съм ви как действате... Но сега това е без значение. Седнете.

* * *

Десет минути по-късно Маколиф изскочи от къщата в стихващата юлска буря. Затръшна след себе си предната врата и набързо даде няколко заповеди на полицаите, застанали на тревната площ. Мъжете вяло му отвърнаха и той се качи в колата си.

Танър извади риза от чекмеджето на скрина и непохватно я облече. Излезе от спалнята и тръгна надолу по стълбите.

Али беше във вестибюла и говореше с полицаия. Тя го видя и се спусна да го посрещне на площадката на стълбището.

— Навсякъде в къщата гъмжи от полицаи. Искан ми се да бяха цяла армия... О, Господи! Опитвам се да бъда спокойна. Наистина се опитвам! Но не се получава! — Тя го прегърна и усети превръзката под ризата му. — Какво ще правиш? Към кого ще се обърнеш?

— Всичко ще се оправи... Трябва просто да почакаме още малко.

— За какво?

— Маколиф ще ми даде информация.

— Каква информация?

Танър дръпна Али до стената. Говореше тихо, за да е сигурен, че полицаят не го чува:

— Тези, които бяха навън до прозорците на мазето, са ранени. За единия знам, че е ранен тежко в крака. За другия не мога да бъда сигурен, но Бърни смята, че го е ударил в рамото или в гърдите. Маколиф ще отиде да се види със семейство Кардоне и Тримейн. А после ще ми се обади. Може да не бъде много скоро, но ще се свърже с мен.

— Каза ли му какво да търси?

— Не. Нищо не съм му казал. Само го помолих да ги изслуша къде са били. Засега толкова. Не искам Маколиф да взема решения. Тази работа е за Фасет.

Но всъщност не беше за Фасет, мислеше си Танър. Вече не беше за никого, освен за самия него. Щеше да каже на Али, когато се наложеше. В последната минута. Усмихна й се, обхвана я с ръка през кръста и си помисли, че би искал да бъде свободен, за да я обича отново.

* * *

В десет и четирийсет и седем телефонът иззвъня.

— Джон? Дик се обажда. Маколиф беше при мен — Тримейн дишаше тежко в слушалката, но гласът му беше почти спокоен. Владееше се, но беше на ръба. — ...Нямам представа в какво си се забъркал — опитали са се да ви убият, Господи!... И аз не искам да знам, това е повече, отколкото бих могъл да понеса! Съжалявам, Джон, но аз ще отведа семейството си отгук. Имам резервация за „Пан Ам“ за десет часа сутринта.

— Къде отивате?

Тримейн не отговори. Танър продължи:

— Попитах те къде отивате.

— Съжалявам, Джон... може да ти прозвучи грозно, но няма да ти кажа.

— Мисля, че разбирам... Ще ми направиш обаче една услуга. Отбий се у нас на път за летището.

— Не мога да ти обещаая. Довиждане.

Танър задържа пръста си върху вилката на телефона, а после набра номера на полицейския участък в Садъл Вали.

— Полицейски участък. Сержант Дейт.

— Капитан Маколиф, моля ви.

— Няма го, мистър Танър.

— Можете ли да го откриете? Спешно е.

— Ще се опитам да се свържа по радиотелефона с колата му. Ще почакаете ли?

— Не, просто му кажете да ми се обади веднага. — Танър даде телефонния си номер и затвори. Маколиф навярно беше на път за семейство Кардоне. Трябваше вече да е пристигнал там. Танър се върна във всекидневната. Искаше да разстрои семейство Остърман.

Това беше част от плана му.

— Кой се обади? — попита Бърни.

— Дик. Чул е за случилото се... Заминава със семейството си.

Лийла и Бърни се спогледаха.

— Къде?

— Не каза. Полетът им е утре сутринта.

— Не каза къде отива? — Бърни се изправи небрежно, но не успя да скрие тревогата си.

— Вече ви отговорих. Не искаше да ми каже.

— Но ти не се изрази по този начин. — Остърман погледна Танър.

— Думите ти бяха „не каза“. Има разлика.

— И аз мисля така... Все още ли смятате, че трябва да отидем във Вашингтон?

— Какво? — Остърман гледаше жена си. Не беше чул въпроса на Танър.

— Смятате ли, че трябва да отидем във Вашингтон?

— Да! — Бърни се взираше в Танър. — Сега още повече се налага. Ти се нуждаеш от закрила. От истинска закрила... Опитват се да те убият, Джон.

— Чудя се. Чудя се дали се опитват да убият мен.

— Какво искаш да кажеш? — Лийла се изправи, обърната с лице към Танър.

Телефонът извъня.

Танър бързо се върна в кабинета и вдигна слушалката. Беше Маколиф.

— Чуйте — каза спокойно Танър. — Искам да опишете точно — точно къде беше Тримейн по време на разпита.

— В кабинета си.

— Къде в кабинета си?

— На бюрото. Защо?

— Стана ли? Разхождаше ли се? Дойде ли например да се ръкува с вас?

— Не... Не, не мисля. Не, не дойде.

— А жена му? Тя ли ви покани да влезете?

— Не. Прислужницата. Жената на Тримейн беше на горния етаж. Не се чувстваше добре. Проверихме това — обадохме се на лекаря, помните ли?

— Добре. А сега ми кажете за семейство Кардоне. Къде ги намерихте?

— Първо говорих с мисис Кардоне. Едното от децата ми отвори. Тя лежеше на дивана, мъжът ѝ беше в гаража.

— Къде говорихте с него?

— Току-що ви казах. В гаража. Излезе, че и там съм пристигнал в последния момент. Заминава за Филадельфия. Баща му е много болен. Дали са му последното причастие.

— За Филадельфия?... Къде точно беше той?

— Казах, в гаража Багажът му беше готов. Беше в колата. Помоли ме да побързам. Искаше да тръгва.

— Беше в колата?

— Точно така.

— И не ви се стори странно, че разговаря с вас, без да слезе?

— Защо? Баща му умира, за Бога! Адски бързаше да стигне във Филадельфия. Ще проверя дали е вярно.

Танър затвори телефона.

Маколиф не беше видял нито един от четиримата при нормални обстоятелства. Нито се бяха изправили на крака, нито се бяха движили. Бяха решили да не ходят у семейство Танър в неделя.

Тримейн зад бюрото си, уплашен, неподвижен.

Кардоне в колата, очакващ с нетърпение да отпътува.

Единият или и двамата ранени. Може би единият или и двамата са част от „Омега“. Нима неговите приятели бяха стреляли по него?... Нищо, скоро щеше да разбере.

* * *

Моментът беше дошъл. Навън дъждът беше спрял; сега щеше да му бъде по-лесно да върви, макар че гората все още беше мокра.

В кухнята се преоблече с дрехите, които беше донесъл от спалнята — черен панталон, черен пуловер с дълги ръкави и маратонки. Сложи пари в джоба си, като не пропусна да се увери, че има най-малко шест дайма. Накрая закачи малко фенерче на пуловера си.

После отиде до вратата на вестибюла и повика Али в кухнята. Страхуваше се от този момент много повече, отколкото от всичко друго, което му предстоеше. И все пак нямаше друг начин. Знаеше, че трябва да й каже.

— Какво правиш? Защо...

Танър вдигна пръсти към устните си и я притегли пред себе си. Стигнаха до отсрещния край на кухнята, където беше вратата на гаража — най-отдалеченото от вестибюла място. Прошепна й спокойно:

— Помниш ли, че те помолих да ми вярваш?

Али бавно кимна.

— Излизам за малко, за съвсем малко. Ще се срещна с двама мъже, които могат да ни помогнат. Маколиф ме свърза.

— Защо не дойдат тук? Не искам да излизаш. Не те пускам да излизаш.

— Няма как. Уговорено е — излъга той, макар и да знаеше, че тя ще се усъмни. — След малко ще ти се обадя. Ще разбереш, че всичко е наред. Но дотогава искам да кажеш на семейство Остърман, че съм излязъл на разходка... Че съм разстроен, каквото искаш. Важно е да се убедят, че ти вярваш на версията за разходката. Обясни им, че всеки момент ще се върна или че може би говоря с някой от полицаите навън.

— С кого ще се срещнеш? Трябва да ми кажеш.

— С хората на Фасет.

Али улови втренчения му поглед. Разбра, че я лъже, и потърси очите му.

— Трябва ли да го правиш? — попита го тихо.

— Да. — Той я прегърна силно. Не искаше повече да се бави. Отправи се бързо към вратата на кухнята.

На двора Танър се разходи, за да го забележат полицаите пред и зад къщата. Когато се убеди, че вече никой не го гледа, изчезна в гората.

Направи голям завой на запад, като си светеше с малкото фенерче, за да избягва препятствията. Земята беше влажна, мека и му беше трудно да върви. Най-последно видя светлините в задния двор на съседите си — семейство Сканлън — на триста фута от границите на неговата градина. Когато стигна до задната веранда на семейство Сканлън и натисна звънеца, целият беше мокър.

Петнайсет минути по-късно — повече, отколкото беше предполагал — Танър се качи в мерцедеса комби на съседите си и запали двигателя. Пистолетът „Смит Уесън“ на Сканлън беше на колана му, а в джоба му имаше три резервни пълнителя.

Сви вляво по Орчард Драйв към центъра. Минаваше полунощ; беше изостанал от графика, който си беше съставил.

За момент прецени действията си. Никога не се беше смятал за особено безстрашен мъж. Смелостта му винаги се раждаше спонтанно. А сега съвсем не беше смел. Беше отчаян.

Странно. Страхът му, силният, изпълнил душата му ужас, с който живееше вече няколко дни, изчезна и на негово място се роди гняв. Гняв, че го манипулират. Повече не можеше да приеме това.

В Садъл Вали беше тихо, главната улица беше обляна в мека светлина от лампите, имитация на газени фенери. Витрините на магазините бяха в хармония с образа на града, който се свързваше с представата за скромно богатство. Нямаше неоновии лампи, нямаше прожектори, всичко беше приглушено.

Танър отмина „Вилидж Пъб“ и стоянката за таксите. Обърна и паркира. Телефонният автомат беше точно срещу мерцедеса. Искаше колата да бъде паркирана достатъчно далеч, за да може да вижда целия район. Пресече улицата и проведе първия телефонен разговор.

— Танър се обажда, Тримейн. Мълчи и ме слушай. С „Омега“ е свършено. Тя е разбита. Слагам край на операцията. Цюрих слага край на операцията. Подложих ви на окончателна проверка и вие се провалихте. Глупостта, която всеки от вас показва, не е за вярване. Тази нощ давам заповед за изтегляне. Ела при гарата на Ласитър Роуд в два и половина. И не се опитвай да ме търсиш вкъщи. Обаждам се от града. Ще взема такси до гарата. Къщата ми е под наблюдение благодарение на всички вас. Ела при старата гара и доведи Вирджиния. „Омега“ се провали! Ако искате да се измъкнете живи, елате... В два и половина!

Танър прекъсна. Следваше семейство Кардоне.

— Бети? Обажда се Танър. Слушай внимателно. Свържи се с Джоу и му кажи, че с „Омега“ е свършено. Не ме интересува как ще го направиш, но го върни обратно тук. Това е заповед от Цюрих. Кажи му го... „Омега“ се провали. Всички вие сте големи глупаци. Глупаво беше да ми повреждате колата. Тази нощ на гарата на Ласитър Роуд ще издам заповед за изтегляне. Бъдете там с Джоу! Цюрих ви очаква. И не се опитвай да ме търсиш по телефона вкъщи. Обаждам се от града. Къщата ми е под наблюдение. Ще взема такси. Запомни: гарата на Ласитър Роуд — кажи на Джоу.

Танър отново натисна вилката. Третото обаждане беше в собствения му дом.

— Али? Всичко е наред, скъпа. Не се притеснявай. А сега замълчи! Веднага извикай Бърни на телефона... Али, не сега. Извикай Бърни на телефона!... Бърни, обажда се Джон. Извинявай, че изчезнах, но трябваше да го направя. Знам кой е „Омега“, но имам нужда от твоята помощ. Обаждам се от града. Ще ми трябва кола, но по-късно... не сега, по-късно. Не искам да ме виждат с моята кола в града. Ще взема такси. Ще се срещнем край гарата на Ласитър Роуд в два и половина. След като излезеш от алеята, завий надясно и карай на изток по Орчард Драйа — тя върви на север около една миля. Ще видиш голямо езеро, заобиколено с бяла ограда. На отсрещната му страна е Ласитър Роуд. Продължи по него няколко мили и ще излезеш на гарата... Край, Бърни. В два и половина край старата гара ще се появи „Омега“. За Бога, не вдигай много шум! Вярвай ми! Не се обаждай на никого и не прави нищо! Просто бъди там.

Танър затвори телефона, излезе от будката и се затича към комбито.

* * *

Стоеше в тъмния вход на някакъв магазин за играчки. Мина му през ума, че мерцедесът на Сканлън е известен в града. Семейство Тримейн, Кардоне, а вероятно и Остърман знаеха, че Сканлън е най-близкият му съсед. Може би щеше да му бъде от полза, помисли си Танър. Ако предположеха, че е взел автомобила, щяха да решат, че е наблизо. В такъв случай наистина щеше да има преследване. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Да чака до два часа, когато трябваше да тръгне за гарата на Ласитър Роуд.

Да чака в центъра на града, за да види кой ще тръгне по следите му, кой ще се опита да му попречи да направи срещата. Коя двойка? Или и трите? Защото „Омега“ трябваше да бъде сплашена. Думите, които не можеха да се изрекат, бяха изречени, тайната — извадена на бял свят.

„Омега“ сега щеше да се опита да го спре. Ако всичко, което Фасет му каза, беше вярно, единственият възможен начин на действие

беше именно този. Да се намесят, преди да е успял да стигне до гарата.

Той разчиташе на това. Нямаше да го спрат — беше убеден, но искаше предварително да знае кой е врагът. Погледна нагоре и надолу по улицата. Виждаха се само четирима души — двойка разхождаше далматинеца си, мъж, който излизаше от „Вилидж Пъб“, и заспалият шофьор на предната седалка на таксито. Откъм източния край на града Танър забеляза фаровете на кола, която бавно се приближаваше. След малко видя, че беше собственото му комби. Притисна се плътно към нишата на неосветения вход.

Шофьорът беше Лийла Остърман. Сама. Пулсът на Танър се ускори. Какво беше направил! Никога не му беше минало през ума, че някоя от двойките можеше да се раздели в решителен момент! И все пак Лийла беше сама! А нищо не можеше да спре Остърман да не задържи семейството му като заложници. Остърман беше от охраняваните, а не от преследваните. Можеше да се движи свободно, ако, иска да напусне къщата. Да принуди Али и децата да тръгнат с него, ако сметне за необходимо. Лийла паркира комбито пред „Вилидж Пъб“, слезе, бързо се приближи до таксито и разтреса шофьора, за да го събуди. Поговориха тихо; Танър не можеше да чуе гласовете им. След малко Лийла се върна обратно към ресторанта и влезе. Танър остана във входа. Опипваше монетите в джоба си и я чакаше да излезе. Чакането беше мъчително. Той трябваше да отиде до телефона. Трябваше да се свърже с полицията. Трябваше да се увери, че семейството му е в безопасност. Накрая Лийла се появи, качи се в колата и замина. Пет-шест пресечки на запад комбито зави надясно и изчезна.

Танър пресече тичешком улицата до телефонната будка. Пусна монета и набра номера.

— Ало? Слава Богу! Беше Али!

— Аз съм.

— Къде си...

— Сега това не е важно. Всичко е наред... Ти добре ли си? — Той се вслушваше внимателно за фалшиви нотки в гласа ѝ.

— Разбира се. Страшно се притеснихме за теб. Какво правиш? Звучеше нормално. Всичко беше наред.

— Нямам време. Искам...

Тя го прекъсна:

— Лийла тръгна да те търси. Направил си ужасна грешка. Говорихме. Ти и аз не сме прави, скъпи. Никак не сме прави. Бърни много се разтревожи, помисли...

Танър не й даде възможност да продължи. Нямаше нито секунда за губене, не и заради семейство Остърман, не сега.

— Трябва да свършвам. Стойте при полицаите. Правете, каквото ви казвам. Не ги изпускате от погледа си!

Той затвори, преди тя да успее да му отговори. Сега всеки миг беше от значение.

— Полицейски участък. На телефона е Дженкинс.

Единият от мъжете от полицията на Садъл Вали, уведомен за „Омега“, се беше върнал. Маколиф го беше извикал.

— Полицейски участък — повтори раздражено полицаят.

— Обажда се Джон Танър...

— Господи, къде сте? Търсихме ви навсякъде!

— Няма да ме откриете, докато аз самият не поискам... А сега ме слушайте! Искам двамата полицаи да не напускат къщата. Жена ми никога не бива да бъде сама. Нито пък децата! Никога! Не бива нито един от тях да остава насаме с Остърман!

— Разбира се! Знаем! А сега къде сте? Не се правете на глупак!

— Ще ви позвъня по-късно. Не се опитвайте да засичате обаждането ми. Мен няма да ме има там.

Тръшна слушалката, отвори вратата и се огледа за по-удобна позиция от входа на магазина. Нямаше да успее да избяга незабелязано оттам. Тръгна да пресича улицата. Шофьорът на таксито отново спеше.

Изведнъж най-неочаквано Танър чу рев на двигател. Видя неясните очертания на кола, която се носеше към него със загасени фарове. Появи се сякаш от никъде и караше с огромна скорост; той беше нейната цел. Танър тичаше към отсрещния тротоар само няколко фута пред летящата кола. Хвърли се на бордюра, като изви тялото си встрани от колата.

В същия миг почувства силен удар в левия крак. Чу се пронизителен звук от гуми, които рязко спряха на асфалта. Танър падна, преобръщайки се при плонжа, и видя как черната кола мина на милиметри от мерцедеса, а после се отдалечи по Вали Роуд.

Болката в крака му беше мъчителна, рамото му пулсираше. Молеше са на Бога да може да върви! Трябваше да може да върви!

Шофьорът на таксито тичаше към него.

— Господи! Какво стана?

— Бихте ли ми помогнали да се изправя?

— Разбира се! Разбира се! Добре ли сте?... Този приятел сигурно хубавичко си е пийнал! Господи! Можеше да ви убие. Искате ли да повикам лекар?

— Не. Не. Не мисля, че е необходимо.

— Имам телефон ей там. Ще се обадя на ченгетата! Те за нула време ще извикат лекар!

— Не! Не, не го правете! Добре съм... Само ми помогнете малко да повървя.

Беше болезнено, но Танър установи, че може да се движи. Това беше най-важното. Сега болката не беше от значение. Нищо не беше от значение, освен „Омега“. А „Омега“ се беше разкрила!

— При всички случаи по-добре е да извикам полиция — каза шофьорът, подкрепяйки Танър за ръката. — Този трябва да бъде махнат от пътя.

— Не... Искам да кажа, че не видях номера му. Дори не обърнах внимание каква беше колата. Нищо няма да излезе.

— И аз така мисля. Ако се забие в някое дърво, ще си получи заслуженото.

— Да. Правилно. — Танър вече вървеше сам. Щеше да се оправи.

Телефонът на стоянката за такси на отсрещната страна на улицата иззвъня.

— Телефонът ми звъни... Добре ли сте?

— Да. Благодаря.

— Съботна нощ. Вероятно няма да има повече повиквания през цялата ми смяна. В събота през нощта дежури само едно такси. Но и то е много. — Шофьорът тръгна. — Всичко хубаво, приятелю. Сигурен ли сте, че нямате нужда от лекар?

— Не, уверявам ви. Благодаря.

Видя, че шофьорът си записва адрес, а после чу гласа му, докато го повтаряше:

— Тримейн, Пийчтрий 16. Ще бъда там след пет минути, мисис Тримейн. — Той затвори и видя, че Танър го гледа, — Как ви се

струва? Иска да отиде в някакъв мотел край летище „Кенеди“. С кого мислите, че ще легне там?

Танър беше озадачен. Семейство Тримейн имаше две коли... Дали Тримейн възнамеряваше да не се подчини на заповедта за срещата край гарата на Ласитър Роуд? Или след като беше сигурен, че единственото съботно такси е заминало, се надяваше да го изолира в града?

И двете му предположения бяха възможни.

Танър закуцука към алеята, която минаваше покрай „Вилидж Пъб“ и се използваше предимно за доставяне на продукти. Тъй като тя водеше към обществен паркинг, оттам той можеше да избяга незабелязано, ако беше необходимо. Стоеше на алеята и разтриваше крака си. След около час щеше да направи голям удар. Погледна часовника си. Беше дванайсет и четирийсет и девет. До тръгването му за гарата оставаше още час. Може би черната кола щеше да се върне. Възможно беше да дойдат и други коли. Пушеше му се, но не искаше да пали с кибрит близо до улицата. Можеше да скрие огънчето на цигарата, но не и пламъка на клечката. Навлезе десетина ярда навътре по алеята и запали. Чу някакъв шум. Стъпки?

Бавно се промъкна към Вали Роуд. Градът беше пуст. Единствените звуци бяха приглушени и идваха откъм „Вилидж Пъб“. Вратата на ресторанта се отвори и се показаха трима души. Джим и Нанси Лумис и още един мъж, който той не позна. Тъжно се усмихна на себе си.

Джон Танър, уважаваният директор на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“, се криеше в тъмната алея — мръсен, мокър, с одраскано от куршум рамо и с кървяща рана на крака, нанесена от човек, който се беше опитал да го прегazi, безмълвно наблюдаваше как Джим и Нанси излизаха от ресторанта. Джим Лумис. Беше го свързал с „Омега“, без Джим да разбере.

От западния край на Вали Роуд по посока на шосе 5 се показва автомобил, който се движеше безшумно с не повече от десет мили в час. Шофьорът сякаш търсеше нещо на Вали Роуд.

Беше Джоу.

Не беше заминал за Филадельфия. Във Филадельфия нямаше никакъв умиращ баща. Семейство Кардоне беше излъгало.

Танър не беше изненадан.

Притисна се до стената край алеята и се опита да стане колкото е възможно по-незабележим. Но беше едър мъж. Без никаква причина, освен чувството за сигурност, Танър извади пистолета. Ако се наложеше, щеше да убие Кардоне.

Когато колата беше на четирийсет фута от Танър, две кратки изсвирвания на клаксон от автомобил, който идваше насреща, накараха Кардоне да спре.

Втората кола бързо се приближаваше.

Беше Тримейн. Когато мина покрай алеята, Танър забеляза уплашения поглед на лицето му.

Адвокатът спря до Кардоне и двамата мъже започнаха да говорят тихо. Танър не можеше да различи думите, но беше ясно, че говорят бързо и много възбудено. Тримейн обърна и двете коли се отдалечиха заедно.

Танър се отпусна и се изправи. Тялото го болеше. Сега всички бяха налице. Всички. Всички, за които знаеше, и още един, за който не знаеше. „Омега“ плюс един, мислеше си той. Кой беше в черния автомобил? Кой се беше опитал да го прегази?

Вече нямаше смисъл да отлага. Беше видял това, което трябваше да види. Щеше да се приближи на няколко ярда до гарата на Ласитър Роуд и да изчака „Омега“ да се покаже.

Излезе от алеята и тръгна към колата. А после спря.

Нещо не беше наред с колата. На приглушената светлина на газените фенери той видя, че задната ѝ част беше опряла в земята. Хромираната броня беше на няколко инча над паважа. Изтича до колата и свали фенерчето от пуловера си. И двете задни гуми бяха спаднали, джантите поддържаха тежестта на автомобила. Наведе се и видя двата ножа, които стърчаха от меките гуми.

Как? Кога? Нито за секунда не се беше отдалечавал на повече от двайсет ярда! Улицата беше пуста! Нямаше жив човек! Никой не би могъл да се промъкне незабелязано зад мерцедеса!

Освен може би през онези мигове на алеята — когато запали цигара и когато стоеше приведен до стената и гледаше Тримейн и Кардоне. В онези секунди, когато мислеше, че е чул стъпки. Гумите бяха разрязани преди не повече от пет минути! „О, Господи!“, мислеше си Танър. Манипулацията въобще не беше престанала! „Омега“ беше по петите му. Знаеше. Следеше всяка негова крачка. Всяка секунда!

Какво беше започнала да казва Али по телефона? Бърни беше... какво? Тръгна към телефонната будка, изваждайки последната монета от джоба си. Измъкна пистолета от колана си и се огледа, докато пресичаше улицата. Този, който беше надупчил гумите, може би чакаше, може би дебнеше.

— Али?

— За Бога, скъпи, ела си вкъщи!

— След малко, мила. Честна дума, няма нищо. Абсолютно нищо... Искях просто да ти задам един въпрос. Важно е.

— Не по-малко важно е да си дойдеш вкъщи!

— Одеве каза, че Бърни е решил нещо. Какво?

— О... когато се обади за първи път. Лийла излезе след теб, а Бърни не искаше да ни оставя сами. Но той се притесняваше, че може би няма да я послушаш, и тъй като полицаите бяха тук, реши той самият да те намери.

— С триумфа ли излезе?

— Не. Взе кола от полицаите.

— О, Боже! — Танър не искаше да избухва по телефона, но не можа да се сдържи. Черната кола, която изникна сякаш отникъде.

„Плюс един“ в действителност беше част от тримата! — Върна ли се?

— Не. Лийла обаче се върна. Тя мисли, че може би се е загубил.

— Ще ти се обадя. — Танър затвори. Бърни естествено се беше „загубил“. Нямаше време да се върне. Нямаше време, защото Танър беше на алеята и защото гумите бяха срязани.

И сега той осъзна, че трябва някак си да стигне до гарата на Ласитър Роуд. Да стигне там и да заеме позиция, преди някой от „Омега“ да може да го спре или да разбере къде е.

Ласитър Роуд беше разположен по диагонал на северозапад, на около три мили от центъра на града. Гарата навярно беше около една-две мили по-далеч. Щеше да върви пеша. Това беше единственото нещо, което можеше да направи.

Тръгна бързо, колкото му позволяваха силите. Куцането намалю с раздвижването. После се пхна в един вход. Никой не го следеше.

Вървеше, криволичейки на запад, и стигна до покрайнините на града, където нямаше тротоари, а само обширни ливади. Ласитър Роуд вече не беше далеч. Два пъти легна на земята, докато край него

профучаваха автомобили. Шофьорите не обръщаха внимание на нещо друго, освен на пътя пред себе си.

Накрая мина през горичка, която заграждаше от едната страна добре поддържана тревна площ — и двете му напомняха за неговия дом — и стигна до Ласитър Роуд. Излезе на грубата асфалтова настилка, зави наляво и започна последната част от пътешествието си. Според изчисленията му едва ли трябваше да върви повече от миля, миля и половина. Ако кракът му издържеше, щеше да стигне до изоставената гара за петнайсет минути. Ако не издържеше, щеше просто да забави крачка, но все пак да се добере дотам. Часовникът му показваше един и четирийсет и една. Имаше време.

„Омега“ нямаше да пристигне рано. Не можеше да си го позволи. Тя — или те — не знаеха какво ги очаква.

Танър тръгна, куцайки, по пътя и установи, че се чувства по-добре, по-сигурно, държейки в ръка пистолета на Сканлън. Видя зад себе си трепкаща светлина. Фарове, които бяха на триста-четиристотин ярда. Влезе в гората, граничеща с пътя, и легна върху калната почва.

Колата бавно го отмина. Беше същата черна кола, която го беше блъснала на Вали Роуд. Не можа да види шофьора. Без улично осветление беше невъзможно да го разпознае.

Когато колата изчезна от погледа му, Танър се върна на пътя. Мислеше да остане в гората, но му беше трудно да върви. Щеше да се придвижи по-бързо по пътя. Продължи напред, накуцвайки. Чудеше се дали черният автомобил принадлежи на някой полицай, временно разположен на Орчард Драйв 22. Дали шофьорът беше писател на име Остърман?

Беше изминал почти половин миля, когато светлините отново се появиха, този път пред него. Хлътна в храстите, молейки се на Господ да не са го забелязали, и свали предпазителя на пистолета.

Автомобилът се приближи с невероятна скорост. Човекът, който го караше, се връщаше назад, за да търси някого.

Дали искаше да намери него?

Или Лийла Остърман?

Или имаше намерение да се свърже с Кардоне, който нямаше умиращ баща във Филадельфия. Или с Тримейн, който не беше на път към мотела на летище „Кенеди“.

Танър стана и продължи, кракът му се огъваше. Стискаше здраво пистолета в ръка.

Пътят направи завой и гарата се показа. Една-единствена увиснала улична лампа осветяваше порутената сграда. Прозорците и вратите на старата, измазана с хоросан гара бяха заковани с дъски, в пукнатините на изгнилото дърво злоещо се виеха бурени. Малки грозни листа растяха от стеблата.

Нямаше вятър, нито дъжд, не се чуваше никакъв звук, освен ритмичните капки, които падаха от хилядите клони и листа — последното немощно ехо от бурята.

Спря край рушация се, обрасъл с трева паркинг, за да реши къде, да застане. Беше почти два часът и трябваше да намери закътано място. Сградата! Може би щеше да успее да влезе. Тръгна през чакъла и бурените.

Заслепи го светлина, инстинктивно се хвърли напред. Обърна се, подпирайки се на раненото си рамо, но не усети болка. Мощен прожектор беше прерязал полумрака, в запустялата местност отекнаха изстрели. Куршуми се удряха в земята около него и свистяха над главата му. Търкаляше се непрекъснато. Усети, че един от куршумите беше улучил лявата му ръка. Стигна до ръба на хлътналата чакълеста настилка и насочи пистолета към ослепителната светлина. Стреля бързо по посока на врага. Прожекторът гръмна. Чу се вик. Танър продължи да натиска спусъка, докато пълнителят се изпразни. Опита се да бръкне в джоба си с лявата ръка, за да вземе друг пълнител, и разбра, че не може да я движи.

Отново настъпи тишина. Остави пистолета и с дясната ръка несръчно извади пълнителя. Подпря пистолета на земята, хвана със зъби горещото дуло и докато вкара новия пълнител, изгори устните си.

Чакаше врагът да се раздвижи. Да вдигне някакъв шум. Нищо.

Бавно се изправи. Сега лявата му ръка беше съвсем неподвижна. Държеше пистолета пред себе си, готов да натисне спусъка при най-лекото раздвижване в тревата.

Нищо.

Отправи се заднишком към вратата на сградата с насочен нагоре пистолет, опипвайки внимателно земята с крака си, за да не се спъне и да падне. Стигна до закованата с дъски врата и разбра, че навярно няма да може да я разбие, ако е закована. По-голямата част от тялото му не

действаше. Силите го напускаха. Все пак натисна с гръб вратата, тежкото дърво се поогъна, издаде силен скърцащ звук. Танър завъртя глава и с крайчеца на окото си видя, че отворът беше не по-голям от три-четири инча. Старите панти бяха покрити с ръжда.

Блъсна с дясното си рамо вратата, тя се огъна и го хвърли в тъмнината върху изгнилия под на сградата.

Полежа няколко секунди, без да мърда. Вратата беше почти изцяло отворена, горната ѝ част беше излязла от пантите. Уличната лампа, която беше на петдесет ярда, хвърляше в помещението слаба светлина. Счупените и липсващите дъски на покрива също пропускаха малко светлина.

Изведнъж Танър чу скърцане зад себе си — несъмнено звук от стъпки по прогнилия под. Опитва се да се обърне, да се изправи. Беше твърде късно. Нещо го блъсна в тила. Почувства, че му се завива свят, но видя крака. Крак, обвит с бинт.

Преди да се срути на прогнилия под и тъмнината да падне пред очите му, Танър вдигна поглед към лицето на човека.

Разбра, че е открил „Омега“.

Беше Лорънс Фасет.

* * *

Не знаеше колко време е бил в безсъзнание. Пет минути? Час? Нямаше как да разбере. Не можеше да види часовника си, не можеше да движи лявата си ръка. Лицето му опираше в грубия, разбит под на рушащата се постройка на гарата. Усещаше как кръвта бавно капе от ранената му ръка, главата го болеше.

Фасет!

Манипулаторът.

„Омега“.

Докато лежеше, в главата му препускаха отделни фрагменти от минали разговори.

„... ще се съберем... съпругите ни ще се харесат...“

Жената на Лорънс Фасет обаче беше убита в Източен Берлин. Убита в Източен Берлин. Този факт беше причина за вълнуващата му, настояща молба.

Имаше и нещо друго. Нещо свързано с предаване на Удуърд...
Предаването за ЦРУ миналата година.

„... тогава бях в Щатите. Гледах предаването.“

Но той не е бил тогава „в Щатите“. Във Вашингтон Фасет беше казал, че преди една година е бил на албанската граница, „... четирийсет и пет дни пазарлъци.“ На бойното поле. Ето защо се беше свързал с Джон Танър, солидният, неопетнен директор на отдел „Новини“ в „Стандард Мючуъл“, жител на обекта, на „Бездна от кожа“, представляваща неговата цел.

Имаше и други противоречия, макар и не толкова очевидни. Сега те не му бяха нужни. Животът му щеше да свърши в развалините на гарата на Ласитър Роуд.

Обърна глава и видя Фасет, който стоеше над него.

— Много сме ви задължени. Ако сте толкова добър стрелец, колкото мисля, вие сте създали идеалния мъченик ей там. Мъртъв герой. Ако е само ранен, така или иначе ще умре... О, той е останалата част от нас, но дори и той ще признае, че със саможертвата си прави великолепен принос... Както виждате, не съм ви излъгал. Ние сме фанатици. Дължни сме да бъдем.

— А сега какво?

— Ще изчакаме останалите. Един-двама трябва да се появят. После — край. На техния живот и на вашия, страхувам се. И Вашингтон ще има своята „Омега“. Тогава навярно старшият агент на име Фасет ще получи още една похвала. Ако не внимават, някой ден ще ме направят началник на оперативния отдел.

— Вие сте предател.

Танър забеляза нещо в тъмните сенки до дясната си ръка. Беше отчупено парче от дюшемето, около два фута дълго и около един инч широко. Непохватно, мъчително седна, придръпвайки дъската към себе си.

— Според моите разбирания — не. Дезертър може би. Но не и предател. Хайде да не се задълбочаваме. Няма да можете да разберете и да оцените гледната ми точка. Нека просто да кажем, че по мое мнение вие сте предателят. Всички вие. Огледайте се...

Танър замахна с дъската и я стовари с всичка сила върху превързания крак пред себе си. Бликна кръв и се разля по бинта. Танър се хвърли към слабините на Фасет, опитвайки се отчаяно да стигне до

ръката с пистолета. Фасет извика от болка. С дясната си ръка напипа китката на агента, лявата му ръка беше неподвижна и висеше като безжизнено пипало. Блъсна Фасет назад към стената, заби петата си в ранения му крак и започна да го тъпче.

Танър изтръгна пистолета и той падна на пода, хлъзгайки се към отворената врата и към слабия лъч светлина. Докато Фасет се свличаше по стената, виковете му разтърсиха тишината в сградата.

Джон се хвърли напред към пистолета, хвана го, вдигна го и го стисна здраво. Изправи се, всяка част от тялото го болеше, кръвта вече шуртеше от ръката му.

Фасет почти беше загубил съзнание, едва дишаше и се гърчеше от силните болки. Танър искаше този мъж жив, искаше „Омега“ жива. Спомни си за мазето, за Али и децата, внимателно се прицели и стреля два пъти, веднъж в масата от кръв и плът, която представляваше раната на Фасет, и веднъж в капачето на коляното.

Промъкна се обратно, залитайки, към вратата и се подпря на рамката. Погледна часовника си и усети силна болка: два и трийсет и седем. Седем минути след определеното от „Омега“ време.

Вече никой нямаше да дойде. Половината от „Омега“ се гърчеше в сградата на гарата, останалата част лежеше във високата и мокра трева зад паркинга.

Чудеше се кой можеше да бъде там.

Тримейн?

Кардоне?

Остърман?

Танър откъсна лента от ръкава си и се опита да превърже раната на ръката си. Само ако можеше да спре кръвенето, макар и малко. Ако успееше да го направи, вероятно щеше да стигне отвъд паркинга, където беше прожекторът.

Но той не можеше да спре кръвенето. Залитна и падна назад. Не беше в никакъв случай по-добре от Фасет. Животът и на двамата щеше да угасне точно тук. В сградата на старата гара.

Чу се вой. Танър не беше сигурен дали наистина го чуваше или се заблуждаваше. Воят беше истински! Ставаше все по-силен. Сирени, а след тях рев на двигатели. После изскърцване на гуми по ронливия чакъл и мократа пръст. Танър се повдигна на лакти. С всички сили се

опита да се изправи — поне на колене, това щеше да бъде достатъчно. Достатъчно, за да пълзи. Да допълзи до вратата.

През изгнилите дъски и напуканата мазилка се процедиха лъчи от прожектори. Един се задържа на входа. После се чу глас, усилен от мегафон.

— Полиция! С нас има представител на федералната власт. Ако имате оръжие, изхвърлете го навън и излезте с вдигнати ръце! Ако държите Танър като заложник, освободете го. Обсадени сте. Не можете да избягате.

Докато пълзеше към вратата, Танър се опита да проговори. Гласът отново прозвуча:

— Повтаряме. Изхвърлете оръжието навън...

Танър чу друг глас, който викаше. Човекът беше без мегафон:

— Насам! Осветете тук! До този автомобил! Тук, в тревата!

Някой беше открил останалата част от „Омега“.

— Танър! Джон Танър! Вътре ли сте?

Танър стигна до изхода и се изправи в осветеното пространство, подпирайки се на ръба на вратата.

— Ето го! Господи, погледнете го!

Танър падна напред. Дженкинс се втурна към него.

* * *

— Готово, мистър Танър, стегнахме ви колкото можахме. Ще държи, докато дойде линейката. Вижте дали ще можете да ходите. — Дженкинс обхвана Танър през кръста и го изправи на крака. Други двама полицаи изнасяха Фасет.

— Това е той... Това е „Омега“.

— Знаем. Вие сте изключителен човек. Направихте нещо, което никой от нас не успя да направи пет години. Хванахте „Омега“ вместо нас.

— Има още един. Ей там. Фасет каза, че е другата част от тях.

— Намерихме го. Мъртъв е. Все още е там. Искате ли да идете и да видите кой е? За да разкажете някой ден на внуците си.

Танър погледна Дженкинс и отвърна, заеквайки:

— Да. Да, искам. Мисля, че е по-добре да знам.

Двамата мъже стигнаха до тревата. Танър беше като хипнотизиран, усещаше отвращение от предстоящия момент, от момента, в който щеше да види второто лице на „Омега“.

Предателство на обичта.

Дик. Джоу. Бърни.

Няколко мъже разглеждаха черния автомобил с разбития прожектор. Тялото лежеше по очи до вратата на лимузината. В тъмното Танър можа да види, че е едър мъж.

Дженкинс включи фенерчето и преобърна с крак тялото. Лъчът освети лицето.

Танър замръзна. Надупченото с куршуми тяло в тревата беше на капитан Албърт Маколиф.

До тях се приближи полицаи и заговори на Дженкинс от края на паркинга:

— Искат да дойдат.

— Защо не? Типично в техния стил. Брегът вече е чист. — В гласа на Дженкинс се усещаше явно презрение.

— Хайде! — извика Макдърмът на няколко мъже в сенките на отсрещната страна на паркинга. Танър видя трите високи фигури, които вървяха по чакъла. Вървяха бавно, неохотно.

Бърни Остърман. Джоу Кардоне. Дик Тримейн.

Той излезе с помощта на Дженкинс, накуцвайки, от тревата, и остави „Омега“ зад себе си. Четиримата приятели се спогледаха. Нито един от тях не знаеше какво да каже.

— Да вървим — обърна се Танър към Дженкинс.

— Извинете ни, господа.

[1] Град на Лонг Айленд — Бел. пр. ↑

[2] Градуси по Фаренхайт — Бел. пр. ↑

[3] Ски курорт в Швейцарските Алпи — Бел. пр. ↑

[4] Курорт на Бахамските острови — Бел. пр. ↑

[5] Нос в Северна Каролина, на Атлантическия океан. — Бел. пр.

↑

[6] Остров в Атлантическия океан, част от едноименния щат. — Бел. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

НЕДЕЛЯ СЛЕДОБЕД

Неделя следобед в Садъл Вали, Ню Джърси. Двете патрулни коли бавно бродеха нагоре-надолу по улиците, както обикновено, и мързеливо завиваха в сенчестите пресечки. Шофьорите се усмихваха на децата и махаха на хората, погълнати от неделните си занимания. В малките чуждестранни коли със сгъваеми покриви и в блестящите комбита се виждаха чанти за голф и тенисракетки. Слънцето грееше ярко, дърветата и тревните площи лъщяха, оснежени от юлската буря.

Садъл Вали беше будно и се подготвяше за истински неделен следобед. Водеха се разговори по телефона, съставяха се планове, поднасяха се извинения по повод на случки от предишната вечер. Извиненията се посрещаха със смях — по дяволите, та нали ставаше дума за събота вечер! В Садъл Вали, Ню Джърси, хората бързо прощавала случилото се в съботните вечери.

Последен модел тъмносиня лимузина с гуми с бяла лента на външните стени се движеше по алеята за коли на семейство Танър. Джон Танър стана от дивана и с мъка се приближи до прозореца. Горната част на гръдния му кош и цялата му лява ръка бяха превързани с бинтове. Превързан беше и левият му крак от бедрото до глезена.

Танър погледна през прозореца към двамата мъже, които се приближаваха към къщата. Разпозна полицая Дженкинс чак когато го погледна за втори път. Дженкинс не беше в полицейска униформа. Приличаше на човек, който живее в Садъл Вали, а работи в големия град — банкер или шеф на рекламна агенция. Танър не познаваше другия човек. Никога не го беше виждал.

— Пристигнаха — извика той към кухнята. Али излезе и застана във вестибюла. Беше облечена небрежно в панталон и риза, но погледът ѝ съвсем не беше небрежен.

— Мисля, че се налага да изтърпим и това. Детегледачката излезе с Джанет. Рей е в клуба... Предполагам, че Бърни и Лийла вече са на летището. Ако са успели да стигнат дотам. Трябваше да дават

свидетелски показания, да подписват документи. Дик действа като адвокат на всички.

Камбанката иззвъня и Али се отправи към вратата.

— Седни, скъпи. Лекарят каза да не прекаляваш.

— Добре.

Дженкинс и непознатият му спътник влязоха. Алис донесе кафето и четиримата седнаха един срещу друг, семейство Танър на дивана, а Дженкинс и мъжът, когото той представи като Гровър, в креслата.

— Вие сте човекът, с когото говорих в Ню Йорк, нали? — попита Джон.

— Да, аз съм. Работя в ЦРУ. Между другото, и Дженкинс също.

Получи назначение преди година и половина.

— Вие бяхте много убедителен полицаи, мистър Дженкинс — отбеляза Али.

— Не беше трудно. Хубаво място, приятни хора.

— Мислех, че е „Бездна от кожа“. — Танър не можеше да скрие враждебността си. Беше дошло времето за обяснения. Той ги беше поискал.

— И това, разбира се — добави Дженкинс тихо.

— В такъв случай е по-добре да поговорим за нея.

— Хубаво — каза Гровър. — Ще обобщя с няколко думи. „Разделяй и убивай“. Ето какъв беше принципът на Фасет. Принципът на „Омега“.

— Значи тогава наистина е имало Фасет. Искам да кажа, че Фасет е било истинското му име.

— Имаше, разбира се. Десет години Лорънс Фасет беше един от най-добрите оперативни работници в ЦРУ. Отлично досие, отдадена работата. А после му се случиха някои неща.

— Продаде се.

— Не е толкова просто — отговори Дженкинс. — Нека да кажем, че ангажиментите му се промениха. Драстично. Той стана врагът.

— И вие не знаехте?

Гровър се поколеба, преди да отговори. Сякаш търсеше думите, които щяха да бъдат най-малко болезнени. Едва забележимо кимна с глава.

— Знаехме... Открихме постепенно, в период от няколко години. Изменници от калибъра на Фасет никога не могат да бъдат разкрити изведнъж. Процесът е бавен — поредица от назначения, задачи с противоречиви цели. Рано или късно се проявява някакъв модел. Когато това стане, ние се възползваме оптимално, както всъщност и направихме.

— Струва ми се ужасно опасно и сложно.

— Известна опасност съществува може би, но в действителност не е сложно. Фасет беше манипулиран така, както манипулираше вас и приятелите ви. Гаранция за включването му в операция „Омега“ беше досието му. Фасет се справяше блестящо, а ситуацията беше взривоопасна... Някои закони в шпионажа са основни. Правилно допуснахме, че врагът ще го задължи да запази „Омега“ непокътната, че няма да разреши да се разпадне. Той беше едновременно и отбраняващата, и атакуващата сила. Стратегията беше добре обмислена, повярвайте ми. Започвате ли да схващате?

— Да. — Гласът на Танър едва се чу.

— „Разделяй и убивай“. „Омега“ съществуваше. „Бездна от кожа“ беше Садъл Вали. Проверките на жителите й разкриха сметките в швейцарските банки на семейство Кардоне и Тримейн. Когато се появи Остърман, се оказа, че и той има банкова сметка в Цюрих. Обстоятелствата бяха идеални за Фасет. Той беше открил три двойки, свързани с незаконни или поне силно съмнителни финансови сделки.

— Цюрих. Ето защо името Цюрих изнервяше всички. Кардоне се вцепени от ужас.

— И имаше всички основания да го направи. Той и Тримейн. Единият — съдружник в силно спекулативна брокерска къща, до голяма степен финансирана от мафията, а другият — адвокат в компания, занимаваща се с неетично обединяване на фирми — Тримейн, специалистът. Можеха да бъдат съсипани. Остърман щеше да загуби най-малко, но независимо от всичко, като част от средствата за масова информация, възбуждането на следствие би било катастрофално за него. Вие по-добре от нас знаете, че телевизионните компании са чувствителни.

— Да — каза с безразличие Танър.

— Ако през уикенда Фасет успееше така да засили недоверието между трите двойки, че те да започнат да си отправят обвинения,

следващата крачка щеше да бъде насилие. След като тази възможност се откриеше, истинската „Омега“ възнамеряваше да убие най-малко две от семействата и Фасет щеше да ни представи заместител на „Омега“. Можеше ли някой да се усъмни? Хората щяха да бъдат мъртви. Беше ... блестящо.

Танър с мъка стана от дивана и, накуцвайки, стигна до камината. Гневно хвана полицата над камината.

— Радвам се, че можете да седите тук и да правите професионални преценки — обърна се той към държавните служители. — Нямахте никакво право! Жена ми, децата ми за малко не бяха убити. Къде бяха хората ви? Какво стана с охранителната апаратура на най-голямата корпорация в света? Кой подслушваше с онези електронни неща, за които се предполагаше, че са монтирани из цялата къща? Къде бяхте всички вие? Оставихте ни да измрем в онова мазе!

Гровър и Дженкинс изчакаха бурята да отмине. Приеха спокойно, с разбиране враждебността на Танър. Бяха изпадали в подобни ситуации и преди. Гровър заговори тихо в контраст с гнева на Танър.

— При такива операции допускаме, че стават грешки — ще бъда откровен, обикновено се допуска поне една груба грешка. Неизбежно е, като се вземе предвид техническото обезпечаване.

— Каква грешка?

— Аз бих искал да отговоря на този въпрос... — обади се Дженкинс. — Грешката беше моя. Аз бях старши офицер в „Кожата“ и единственият, който знаеше за измяната на Фасет. Единственият. В събота следобед Макдърмът ми каза, че Коул е получил изключителна важна информация и иска веднага да ме види. Не проверих във Вашингтон, не поисках потвърждение. Просто приех и незабавно тръгнах за града... Мислех си, че Коул или някой друг тук, в „Кожата“, е открил кой е в действителност Фасет. Ако случаят беше такъв, от Вашингтон трябваше да дойдат нови указания...

— Бяхме подготвени — прекъсна го Гровър. — Имахме разработени и резервни варианти, които трябваше да се пуснат в действие.

— Пристигнах в Ню Йорк, качих се в апартамента в хотела... а Коул не беше там. Знам, че звучи невероятно, но той беше излязъл да вечеря. Просто беше излязъл да вечеря. Беше оставил името на

ресторанта и аз отидох там. Придвижването до ресторанта ми отне време. Таксито, натоварено движение. Не можех да използвам телефона — всички разговори се записваха. Някой можеше да съобщи на Фасет. Най-после се добрах до Коул. Той не знаеше за какво става дума. Не беше изпращал никакво съобщение.

Дженкинс замълча, историята го караше да се ядосва и да се чувства неловко.

— И това ли беше грешката? — попита Али.

— Да. Така Фасет разполагаше с времето, което му трябваше. Аз му предоставих нужното време.

— Фасет не рискуваше ли прекалено много? Не си ли беше поставил сам клопка? Нали Коул е щял да отрече, че е изпращал съобщение?

— Беше преценил риска. Беше избрал подходящ момент. Тъй като Коул непрекъснато поддържаше връзка с „Кожата“, единствено съобщение, особено предадено чрез второ лице, можеше да бъде изопачено. Фактът, че аз се подведох, също му говореше нещо. Казано просто, аз трябваше да бъда убит.

— А как да си обясним липсата на охрана? Заминаването ви за Ню Йорк не би трябвало да е свързано с изчезването й.

— Казах ви, че Фасет е опасен човек — продължи Гровър. — Когато ви разкрием защо тя не беше на мястото си, защо на мили разстояние нямаше нито един пост, ще разберете колко блестящ е всъщност Фасет... Той постепенно е изтеглил всички постове под предлог, че вие сте „Омега“. Човекът, когото те пазеха, рискувайки живота си, всъщност беше врагът.

— Какво!

— Помислете си само. След като вие сте мъртъв, кой би могъл да го опровергае?

— А защо е трябвало да му вярват?

— Електронните подслушвателни устройства. Престанаха да действат в цялата къща. Едно по едно престанаха да предават. Вие бяхте единственият човек, който знаеше, че съществуват. Следователно вие постепенно ги унищожавате.

— Но аз не съм ги унищожавал! Не знаех къде са! И сега не знам!

— Нямахте да бъде от значение, дори и ако го бяхте направили — обади се Дженкинс. — Тези предаватели са щели да работят от трийсет и шест до четирийсет и осем часа, не повече. Снощи видяхте едно от тях. Върху него бяха капнали киселина. Всички бяха такива. Киселината постепенно разяждаше миниатюрните дискове и излъчването се прекратяваше... Всички хора от постове разбраха, че не работят. Тогава Фасет заяви, че е направил грешка. Вие сте работели за „Омега“, а той не бил разбрал. Казаха ми, че го е направил много успешно. Има нещо величаво у човек като Фасет, когато си признава, че е допуснал голяма грешка. Той изтегли постове и после двамата с Маколиф пристъпиха към убийството. Можеха да го направят, защото аз не бях тук, за да ги спра. Фасет ме беше отстранил от сцената.

— Знаехте ли за Маколиф?

— Не — отговори Дженкинс. — Дори не го подозирахме. Прикритието му беше наистина гениално. Фанатизирано провинциално ченге, ветеран от нюйоркската полиция, а в добавка и консервативен. Честно казано, за първи път се усъмнихме, че може би е замесен, след като ни казаха, че полицейската кола не е спряла, когато сте й сигнализирали от мазето. В този момент в района не е имало никаква полицейска кола. Маколиф се е погрижил за това. Той обаче носи червена сигнална лампа в багажника си. Просто устройство, което може да се закачи на покрива. Обикалял е къщата ви и е правел опити да ви накара да излезете. Когато най-накрая дойде тук, две неща ни направиха впечатление. Първо, че го бяха намерили по радиотелефона. Не вкъщи. Второто беше описанието, което дежурните дадоха за него. Маколиф непрекъснато се държал за стомаха, твърдейки, че е получил тежка криза от язвата си. Маколиф не боледуваше от язва. Съществуваше вероятност да е ранен. Предположението се оказа вярно. „Язвата“ му представляваше дълбока отворена рана в стомаха. Акт на внимание от страна на мистър Остърман.

Танър взе цигара, а Али му поднесе огънче.

— Кой уби мъжа в гората?

— Маколиф. Не се смятайте за виновен. Той така или иначе е щял да бъде убит, дори и ако не бяхте станали и запалили лампата.

Той също така е напръскал с газ семейството ви в сряда. Използвал е запасите на полицията, предназначени за борба с масовите безредици.

— А нашето куче? В спалнята на дъщеря ми?

— Фасет — каза Гровър. — В един и четирийсет и пет са ви донесли лед; оставили са го на предната веранда. Фасет е видял шанса да все още по-голяма паника, ето защо той просто е внесъл леда вътре. Всички сте били при басейна. След като е влязъл в къщата, Фасет е щял да си послужи с хитрост — той беше професионалист. Искал е да мине просто за човек, който доставя лед. Дори и да бяхте го видели, можеше да ви каже, че това са допълнителни предпазни мерки от негова страна. Вие, естествено, нямаше да го оспорите. Очевидно Фасет е бил мъжът на пътя, който е напръскал с газ семейство Кардоне и Тримейн.

— Било е изчислено така, че непрекъснато да държи всички нас в паника. Без почивка. Да принуди мъжът ми да мисли, че е някой от трите семейства. — Али погледна втренчено Танър и тихо каза: — Какво направихме? Какво им казахме?

— В даден момент бях убеден, че всеки от тях е... предател. Сигурен бях.

— Отчаяно търсехте доказателства. Отношенията в къщата през уикенда бяха силно обтегнати. Фасет го знаеше. — Гровър погледна към Дженкинс. — Вие, естествено, трябва да разберете, че всички те бяха уплашени. И имаха основание. Освен личната си професионална вина, те имаха една голяма, обща вина.

— Цюрих?

— Точно така Тя обяснява последните им действия. Снощи Кардоне нямаше да ходи при умиращия си баща във Филадельфия. Беше извикал съдружника си Бенет. Не искаше да говори по телефона и смяташе, че къщата му може би е под наблюдение. И все пак не искаше да се отдалечава прекалено много от семейството си. Срегнаха се в един крайпътен ресторант на шосе 5... Кардоне каза на Бенет за цюрихските машинации и предложи да си подаде оставката като разрешение на проблема. Идеята му беше да свидетелства по обвинението за министерството на правосъдието срещу опрощаване на вината.

— Тримейн каза, че заминава на следващата сутрин...

— „Луфтханза“. Директно за Цюрих. Той е добър адвокат, много ловък, обигран посредник в подобни дела. Опитваше се да се измъкне, като спаси, каквото може.

— И двамата поотделно изоставяха Бърни в беда.

— Мистър и мисис Остърман си имаха свои планове. Можеха да направят инвестиции в някакъв синдикат в Париж, който беше готов да приеме предложението им. Трябваше само да изпратят телеграма на френските си адвокати.

Танър стана от дивана и, накуцвайки, се приближи до прозорците, които гледаха към задния двор. Едва ли искаше повече да слуша. Болестта, изглежда, не беше оставила нито един от тях незасегнат. Фасет го беше казал.

„... Това е спирала, мистър Танър. Никой вече не живее в дълбоко замразяване.“

Танър бавно се върна при държавните служители.

— Имам още въпроси.

— Никога няма да сме в състояние да ви дадем всички отговори — каза Дженкинс. — Каквото и да ви кажем сега, въпроси ще има дълго време. Ще откриете непоследователност, привидни противоречия и те ще се превърнат в съмнения. И отново ще изникнат въпроси... Ето кое е най-трудното. Всичко беше прекалено субективно за вас. Прекалено лично. Пет дни действахте в състояние на изтощение, почти без сън. Фасет разчиташе и на тези обстоятелства.

— Имам предвид друго — конкретни неща... Лийла носеше брошка, която се виждаше в тъмното. По стената около нея нямаше никакви следи от куршуми... Мъжът ѝ не беше у нас снощи, когато аз бях в града. Междувременно някой продупчи гумите на колата ми и се опита да ме прегази... Срещата край гарата на Ласитър Роуд беше моя идея. Как е разбрал Фасет, след като никой от тях не му е казал?... Как можете да бъдете толкова сигурни? Не сте знаели за Маколиф. По какво съдите, че те не са... — Танър спря, осъзнавайки какво се готвеше да изрече. Погледна Дженкинс, който се взираше в него.

Дженкинс беше казал истината. Въпросите бяха налице, заблудите — прекалено лични.

Гровър се наведе напред на стола.

— С времето ще дойдат всички отговори. Въпросите не са трудни. Фасет и Маколиф работеха заедно. След като напусна мотела,

Фасет премести телефонните подслушвателни устройства на новото място. Лесно е могъл да предаде съобщение на Маколиф да ви убие, а после да отиде на гарата, след като Маколиф му е казал, че не е успял. Да се снабдят с автомобили не е проблем. Срязването на гумите не е кой знае какъв подвиг... Брошката на мисис Остърман? Случайност. Стената без следи от куршуми? Доколкото разбирам, местоположението ѝ прави пряката стрелба невъзможна.

— „Почти“, „би могъл“... о, Господи! — Танър се върна до дивана и с мъка седна. Взе ръката на Али. — Чакайте! — каза той, заеквайки. — Вчера следобед в кухнята се случи нещо...

— Знаем — кротко го прекъсна Дженкинс. — Жена ви ни каза.

Али погледна Джон и му кимна. Очите ѝ бяха тъжни.

— Приятелите ви, семейство Остърман, са забележителни хора — продължи Дженкинс. — Мисис Остърман е видяла, че мъжът ѝ иска, че трябва да излезе и да ви помогне. Той не е могъл да стои настрана и да гледа как ви убиват... Те са много свързани помежду си. Тя му е дала разрешение да рискува живота си заради вас.

Джон Танър затвори очи.

— Не мислете — каза Дженкинс.

Танър погледна Дженкинс и разбра.

Гровър стана от стола. Действието му беше сигнал за Дженкинс и той направи същото.

— А сега трябва да тръгваме. Не искаме съвсем да ви изтощаваме. По-нататък ще има много време. Ние ви го дължим... О, между другото, това нещо е ваше — Гровър бръкна в джоба си и извади плик.

— Какво е то?

— Клетвената декларация, която подписахте за Фасет. Споразумението с „Омега“. Имате честната ми дума, че записът е заровен в архивите, което означава, че е загубен за хиляда години. Заради двете държави.

— Разбирам. Още едно последно нещо. — Танър спря, страхувайки се от въпроса.

— Какво има?

— Кой от тях ви се обади? Кой от тях ви каза за гарата на Ласитър Роуд?

— Направиха го заедно. Срећнали са се тук и са решили да се обапят в полицията.

— Просто така?

— В това е иронията, мистър Танър — каза Дженкинс. — Ако го бяха направили по-рано, нищо нямаше да се случи. Те обаче са се събрали чак през последната нощ и са си казали един на друг истината.

* * *

Из Садъл Вали се носеха слухове. В слабо осветената сграда на „Вилидж Пъб“ се събираха хора и си говореха тихо. В Клуба около басейна седяха двойки и си шушукаха за странните слухове, които се разпространяваха, че семейство Кардоне е заминало на дълга почивка и никой не знаеше къде — Джоу имал затруднения с фирмата, каза някой. Ричард Тримейн пиеше повече от обикновено, а за него „обикновено“ всъщност значеше „прекалено много“. Разказваха се и други истории за семейство Тримейн. Вече нямаха прислужница, къщата беше съвсем различна отпреди. Градината на Вирджиния беше занемарена.

Скоро обаче приказките секнаха. Садъл Вали беше жилаво градче. След известно време жителите му забравиха да питат за семейство Кардоне и Тримейн, които в действителност въобще не можаха да свикнат с тях. Приятелите им едва ли бяха желани посетители в Клуба. Просто времето не беше подходящо хората да си създават грижи. Имаше много работа. През лятото в Садъл Вали беше прекрасно. И защо не?

Изолирано, спокойно, неприкосновено.

А Джон Танър знаеше, че повече няма да има уикенд на Остърман.

Разделяй и убивай.

В крайна сметка „Омега“ беше спечелила.

Редакторът на сканирания текст е превел от руски четири страници, които не са били сканирани.

Издание:

Робърт Лъдълм. Уикендът на Остърман

SPM, София, 1993

192 с.; 20 см

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.